

אטאנס איוואנוב קוטרב

81 הנבואה:

1 - בשחרור היום הראשון

© הוצאת הספרים ATANAS KOUTREV, הפקדה המשפטית הראשונה של הספר: ספטמבר 0102, הפקדה המשפטית השנייה: פברואר 2102, הפקדה המשפטית השלישית: יולי 2102, הפקדה המשפטית הרביעית: מרץ 5102, הפקדה המשפטית החמישית: דצמבר 2020, הפקדה המשפטית השישית: יולי 1202:
ISBN: --7-31-17119-01-979

אני מקדיש ספר זה ליסיקה, האהבה של חיי.

באותה אוסף:

1: בשחרור היום הראשון

8181:2

3:המלחמה הגדולה

4:אפוקליפסיס

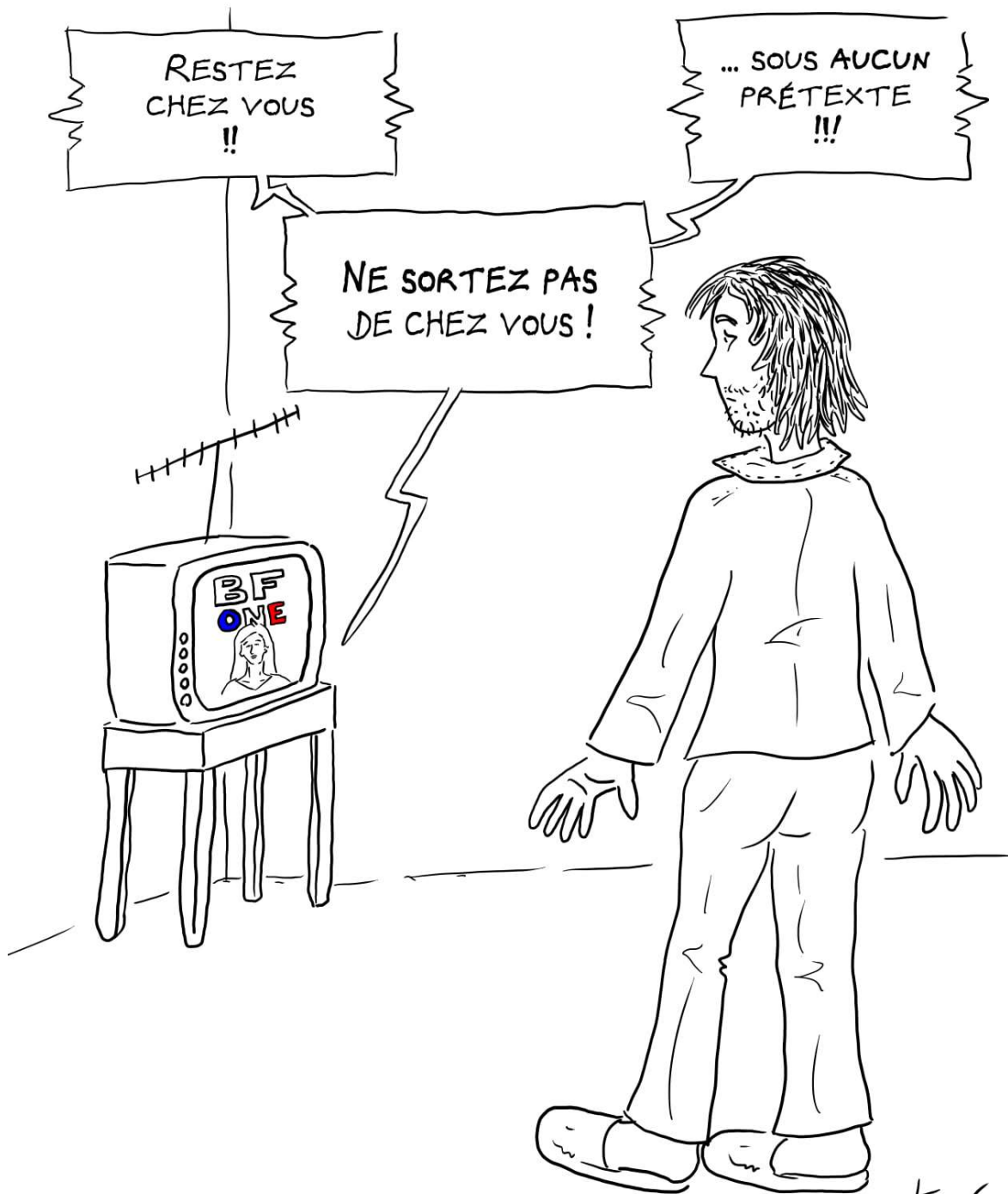
חלק הראשון:
האחת-עשרה חלומות

פרק 1: האפוקליפסיס כפי של-אטנס איבנוב קוטרב

השמש זכתה לזרוח על העולם, יום חדש זף, היום האחרון של העולם כפי שהכרנו אותו. אטנס סגר את העיניים ופתח אותן שוב, כאילו הוא מנסה להוריד מעיניו את השאריות האחרונות של סיוט. כמה פעמים רבות צפה אטנס בחדשות הטלוויזיה בימים האחרונים. בלעדיו לפרטים המדויקים, ידע עם זאת שגופיה ענקי נפלט אל כדור הארץ. לפי התקשורת, בפחות משני שעות התקרה היא תתרחש ותשמיד את הציונות שלהם. הוא סדר בזלתו את שיערו החום הארוך והתפשט לעצמו את הזקן בצורה עקבית לפני שהסתכל לאורך זמן במראה שלו בחדר האמבטיה. על פניו, הוא ראה את הקמטים התוצאה של חייו הקודמים - משהו בלתי רגיל לצעיר בן עשרים ושלוש. הוא ראה בעיניו את התקווה של עולם עתיד שיתן משמעות לעולם הנוכחי ושבשעה וארבעים ושניים לא יותר מאבקים, יישארו רק אפר, שאריות עצובות של תוך כאוס ומוות. האם ישמעו עדיין את צעקות הקורבנות לאחר שהאפר יתפלס? לא חשוב, כי תחת השמש הכל הוא הבל, כפי שאמר שלמה המלך, והיום הזה הבל יסתיים. ב-21.12.2102 המלך שלמה כבר לא היה כאן מזמן רב, ואף שהוא היה כאן, האם הוא היה חושב אחרת? אטנס הדליק את הטלוויזיה. המידע התפרסם באופן רציני בימים האחרונים, כן, "אחרונים" היה מילה מושלמת למציאות זו. כשהוא צופה בחדשות לפעם המיליונית, הוא מתבונן בכתבת החדשות ומבין שהוא מכיר אותה, אך אין לו זיכרון מאיפה. הוא מאזין לה מחזור ושוב ושוב משנה את החדשות שכבר אין להן טעם. לדבריה - לפחות לדברי המקורות שלה - כל אחד צריך לשאוב לתוך ביתו ולא לצאת בשום תירוץ. כיצד זה יכול להציל אותם? אטנס לא ידע, אך בצורה מוזרה, הוא חשב שהיא צודקת. לפני כן, הוא חלם, חלומות מוזרים מלאים במסרים שאופשרו לו לפרש את העתיד. לחלום לא ישמש יותר לו הרבה, זה כבר היה מאוחר מדי לשנות דברים. אין לו יותר מדי ברירה, עליו פשוט לחכות, זמן הדין האחרון הגיע.

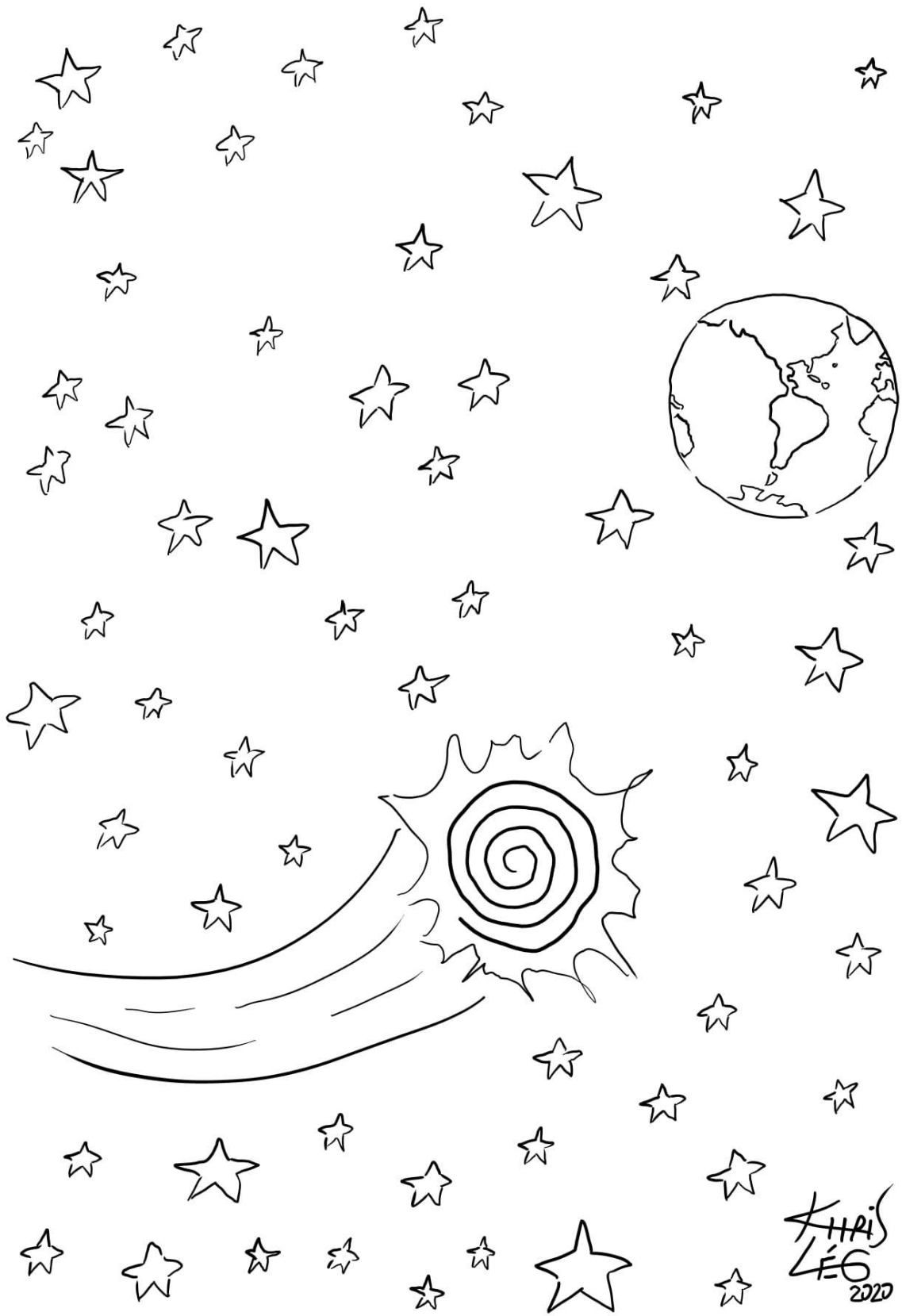
אטאנס איוואנוב קוטרב

KRIS
L'ÉC
2020

פרק 2: ההשפעה לפי אטאנס איוואנוב קוטרב

אטנס ראה את המטאוריט יורד לכדור הארץ. הוא התקרב, קרוב יותר אליו, בכל רגע שחולף. הוא השקיע במהירות וסוף סוף עצר במרחק של מספר עשרות סנטימטרים ממעל לרצפת הרחוב הכנועה בו נמצא הבניין של אטנס בפריז. הוא צפה במטאוריט דרך החלון הזכוכית של סלון. הוא הסתובב סביב עצמו והיהוד כמו אור אדום. לרגע, היה לו רצון להיות בחוץ ולהתרשם ממנה ממרחק קרוב יותר, אך לא הצליח להיכנע ולהפסיק לצפות בה. הוא הרגיש טוב, שקט, כאילו פיצוץ ענק לא היה אמור לקרות. מההיכן שבו הוא נמצא, יכול היה להתבונן בעולם, לא זכר שדירוג הדירה שלו היה כל כך גבוה. למעשה, לא היה כמעט אף אחד ברחוב. באמת, לא היה כמעט אף אחד בכל רחוב, כל אחד היה חפוי, חי את רגעיו האחרונים. ואז התרחש הפיצוץ, אך אטנס הצליח לראות את יופיו. אז, כל הבניינים נכנסו למצב זועם של אבק, כאילו הרוח דפה את חולי המדבר. ברגע זה, ישנם 81 אנשים ברחוב בעולם. אטנס הניח את ידו הימנית על החלון של חלון הסלון העוד נותר, וכשזוחלים באוויר, הוא חייכלהם. הם החזירו לו חיוך לפני שנפלו בנשימה אחרונה אל רצפת הרחוב, שאריון אחרון של תרבות שעברה. החלון התפרק, גם הוא, יחד עם כל היצירות החומריות שנוצרו על ידי בני אדם על פני האדמה. דמעה אחת החלה לגלות מעל אחת מהלחיים של אטנס, כי הוא ראה את התפשטות עידן חדש ממקום מקרוב. כאשר האבק ירד, הוא ראה את האנשים שנשמרו בבתיהם בביטחה, התחילו לשובץ שוב, לקמץ את היסודות של עולם שאין לו יותר שום דבר חומרי ונוטה לכיוון הרוחני. אטנס התפוצץ בבכיים, אך היו אלו דמעות של שמחה, כי הוא הרגיש שהדברים לא יהיו יותר כמו תמיד.

פרק 3: עידן חדש לפי אטאנס איוואנוב קוטרב

מזה מספר חודשים, השמש הקרינה מקרניה המרגיעים על אנושות חדשה. אטנס מתבונן בתשתיות החדשות ונאלץ להסתכל על המציאה שאפשר לחשוב רק על אקולוגיה בזמן שמתבוננים בה. ביום ההוא, היה לאטנס פגישה עם חברו הכי טוב למשחק בדמינטון. הכל התקיים לטובתם, אך אטנס לא יכול היה למנוע לעצמו להיות עצוב על 81 הקורבנות שהיו ברחוב בסופו של העולם החומרי.

— ארבע-עשרה!

— על מה אתה מדבר? ענה אטנס לחברו.

— רק ארבע-עשרה אנשים נפטרו, ארבעת האחרים נפצעו רק.

כן, אך הפציעות שלהם די קשות, זה ימנע מהם להינות לגמרי מהעולם הטוב ביותר. אז בסך הכול: 81 קורבנות. חברו הכי טוב נתן לו חיוך רחב וענה לו בקול רך המשקף את ההרמוניה הטהורה ביותר: "אל תהיה עצוב, הם התקרבו בכדי להציל אותנו, כי בלעדיהם, העולם הזה לא היה כזה שהוא. מה שעשו הוא פלא." אטנס, משום מה, איש אומלל, אמר לו בקול המרגיש את ההפתעה שלו: "אתה מבין מה אתה אומר?" חברו הכי טוב חייכלו לו בצורה נעימה והוסיף: "אני רחוק מלהיות היחיד שחושב ככה, כולם מסכימים איתי, אז תפסיק להסתכל עלי כאילו אני בא מהחלל והתחל להיות שמח." אז לאטנס הבחין כי המחבט של כדור הבדמינטון שהם השתמשו בו התקפץ בצורה מדהימה, כמו אף שכוח חיצוני החליט שהם צריכים להיות עם השיחה הזו, כאן ועכשיו, כדי לסיים עם הבעיה הזו המסובכת, כאילו אטנס וחברו הכי טוב היו היחידים שיכולים לספק תשובה לכל דבר.

— קרא לי: "אס".

— מה אתה מתכוון?

— אתה כותב ספר, כשתצטט את שמי, אני רוצה שתחליף אותו באות "אס", כי אם כל אחד יודע מי אני, אז ייתכן שזה יהיה מביך לאחר מכן. על פי זאת, אס התפעל בפניו מחיוך מוזר. עם זאת, אטנס לא היה בתהליך של כתיבת ספר, אלא אולי הכל כבר קרה. האם הכל כבר קרה? אז אטנס התעורר, יושב במיטתו, עיניים פתוחות. ישר מולו, דרך חלון הדירה שלו, הוא ראה שהשמש זכתה לזרוח. עמוד נאור עלה על העולם, עמוד של כוח חדש עלה על עולם חדש, זו שחרית ה-81 באפריל 8002, שחרית היום הראשון של משימתו, והוא ידע בדיוק מה לעשות.

פרק 4: דיון סביב החלום

אס נתקל רבות בקושי להבין את המסר הנבואי של אטנס, או במקרה הפוך, הוא מסתיר היטב את מכוונו.

— בוא, אטנס, זה רק חלום, זה לא כמו שזו הפעם הראשונה שאתה חולם כזה סוג של חלומות.

— לא, בהחלט, אך זו הפעם הראשונה שאני מניח חיים אמיתיים של מספר חודשים בתוך חלום, ושאני יכול לספר לך בדיוק על כל מה שחוויתי שם, אם לא הפחד שאני אשמיש לך ברצוני.

— טוב, אז במקרה כזה, תספר לי מה צריך לעשות.

— נניח כי המטאוריטה במקרה זה מייצגת את האל. האל שיבוא ביום הדין האחרון, להסיר את העולם החומרי ולהביא את העולם הרוחני, להציע את ירושלים השמימית לאלה שאכן ראויים לזה, ולחיות עמם באושר הכולל. אך כדי שזה יתקיים, יש צורך בזבח של 81 אנשים.

— האם אתה מנסה לומר שיש לדחוס 81 אנשים להתפרע עבורך?

— מה שאני מנסה לומר הוא שעלינו למצוא 81 אנשים ולדבר איתם על משימתנו. תפקידם יהיה לקרוא לנבואה, להדק לאחרים את הכתבים של התנ"ך הישן וגם של הברית החדשה, גם אם יש לי עדיפות להתנ"ך הישן. עם זאת, עליך להחליט.

— אני נולד כנוצרי אורתודוקסי ולפי החינוך שלי, יהודי לפי האידיאולוגיה הרוחנית שלי ונזירי לפי הסגנון השיער שלי. תסכים שזה נותן מקום להתבונן.

— ובעיקר אני אחראי על מחשבתי.

— לפי המידע שיש לי כעת, להעריך את המציאות של כל המצב הזה לא צריך להיות משימה כל כך מסובכת כפי שאתה מנסה להציג לי. אם נבהל במחשבה שאטנס עשוי לדעת את הסוד שלו, אך לאחר כל השמעת התיאורים, הוא לא הופתע באמת. הוא מהר לשנות את הנושא:

— האם אתה מתייחס לאחד מתוך 81?

— לא, משימתי היא למצוא אותם, לאסוף אותם ולהקביל אותם תחת הדגל שלי, אך לא רק.

— מה אתה מתכוון?

— תדע יותר בזמן שנכון, בינתיים, אל תשכח את כלל הזהב: להציל כמה שיותר נפשות לפני יום הדין האחרון. בנוסף, עלינו לפעול מהר, כי לאחר ה-1102/01/82, הקוביות יהיו מושלפות. לאחר היום הקטלני הזה, לא יהיה לנו שליטה על דבר עד ל-2102/21/12. סמוך על התחושות שלי.

— לא אמרת לי דבר על המשימה שלי.

— המשימה שלך, אתה כבר נתת לעצמך לבד, חבר שלי.

ועם זאת, הוא עץ לו עין. אם הבין כעת, אטנס מכיר את הסוד שלו.

פרק 5: שיחה עם קרולין גולרץ

אטנס התהלך ברחובות פריז יחד עם קרולין. הקיומה לבדו היה לו כמו טעם של פרי מגן עדן שהוא יכול היה לנשנש בלעדיו. היא צחקה בצחוק כבד. לא הוא אמר משהו ממש מצחיק, אך לה נהגה לצחוק עבורו. תאיר את פניה באור הכוחני, היא הראתה לו את צדה הכי חמוד. שניהם צחקו יחד והתהלכו מתחת לשמש הנפלאה. הפעם האחרונה שאטנס ראה שמש כזו מאירה על פריז, הייתה בחלום שלו המדבר על הנבואה. לסוף היום, הם הלכו לשבת על ספסל ליד כנסיית הסקרה קר. קרולין הייתה על הגג. אטנס הבין שזה היה הרגע הטוב ביותר לספר לה על מה שחלם לאחרונה בנוגע לנבואה. הוא דיבר אליה על שלוש תנאים שנדרשים כדי שהנבואה תתממש. לפי התנאי הראשון, הוא היה צריך לקבוע בחינה. חשב שזה יכול להיות קשור לבית הספר שבו המספר המזל שלו היה 81, אך הוא לא חקר נושא זה בדיוק. לגבי התנאי השני, מה שנדרש ממנו הוא לעבוד בסופרמרקט. הוא פרש את זה כקשר שיושף לו אל העולם החומרי שקשה לו לשבור כדי להכריז לעולם על תפקידו כנביא. היא הורידה את העיניים, מבקשת אל תוך חולצתו של אטנס וראתה שהוא עונד את הלוגו של מותג של סודה ידוע ונצרך על ידי מיליוני אמריקאים (קולה של נבואה), אז הבינה שכדי לשבור עם החומריות, יהיה לו הרבה יותר קשה ממה שדמיין. אז אטנס דיבר על התנאי השלישי, המסמל לפיו תהליך של ניתוב היכולות הנפשיות ושימושן למענה על נפשות במהלך יום הדין האחרון. ברגע הזה, ייתכן שהיא חשבה שיש לו כמה מטורפים בראש, אך נפרט פשוט שלחייך לו בכיף. אולם ייתכן גם שקרולין לא חשבה כך ושזו בעצם תרגול רוחב של נקודת ראייה סובייקטיבית מכיוון נפשו של אטנס. אז אטנס הבין שהוא לבד. זה מתסכל, כי הוא כמעט דיבר לקרולין על המקדש הזהב. אך האם היא באמת הייתה שם? שאלה שאטנס לא היה לו זמן להשאיר, לא כעת ששלוש מתוך שלוש התנאים לגבי הנבואה כבר התמלאו, והשלישי יכול להתמלא בכל רגע. הוא התחיל לרוץ במהירות דרך רחובות שהכיר מהחלום האחרון שלו, כאשר התפוצץ הפיצוץ, קרני אש קפצו מהשמים והכו באדמה בעוזרת עוז, מזרקות את אטנס אחורה. הוא קם מהרגע הראשון וראה פיצוץ דומה לזה של הבוסבה של הירושימה, תוצאתו הייתה ענן רדיואקטיבי בצורת פטיש עולה לקראת השמיים. שוב, הוא נזרק לקרקע. לא היה לו זמן רב לקום כדי לראות גלים של אש, ולבסוף, ים של להבות - הנפקדות מהאדמה עצמה - מתקרבות מהאופק. הוא היה צודק מההתחלה, ועכשיו כל העולם היה מסכים איתו. כל זה קרה ברחוב שראה בחלום, ובדיוק בחלום הזה הוא ראה אותו. הוא התעורר וידע שהוא יזכור את החלום הזה עד יום הדין האחרון.

פרק 6: הדין האחרון לפי אטנס איבנוב קוטרב

אטנס היה עם כוחות של מלאך. זה יכול להיות לו מועיל בקרב המתקרב שיתרחש בגיהנום. הוא נפל למטה באותו קלות כמו אילו היו לו כנפיים תמיד, והצטרף לקבוצות של מלאכים שייתכן שיזדקקו לתמיכתו. מסביבו, ענני אש יצאו מפרקים שדה, אך הוא ידע שזה לא יפריע להתקדמותו. הוא בא להשמיד את השדים פעם בפעם לתמיד ולמטה, הקרב היה בווער. הוא ראה כמה מהשדים שכבר פגש: אסתרות, בפומט, בעל זבוב, שטן, לוציפר, לילית, לגיון, אסמודיאוס, מפיסטופלס, ג'הבולון ואחרים שלא שמע עליהם מעולם. המלאכים היו מתחילים לקחת את היתרון, אטנס הגיע ברגע הכי טוב: הניצחון. חצוצרות הזמר שיר ניצחון במקום שלא פעם היה גהנום, ארץ מלאה ברשעים. בדיוק אז, אטנס התעורר, אך ראה כדור של אהבה לוחץ על הכתף שלו. האם זה היה תוצאה של חלום? לא עלי לפסול.

פרק 7: הקרב הסופי לפי אטנס איבנוב קוטרב

אטנס היה על גבו של דרקון ענק שטף בשמיים. הצבע שלו היה ירוק, וקשקשו הקשקשים שלו דומים לפינים ענקיות. עיניו היו עיני יצור טמא, אך בכל זאת איומות ואכזבת. שמו היה לווייתן. אך הוא היה עם רב. איש זקן, חסר שיער ונראה נעים ממבט ראשון. שמו הוא שטן. אטנס התקרב אליו ורצה לדעת למה כל זה. שטן אז אמר לו שהוא הולך להשתמש בדרקון כדי לבלוע את ירושלים. ירושלים צפה בשמיים ונראית כמו אונייה שתופסת דרך בים של עננים. הדרקון פתח את פיו הגדול והתקע בו את קרוסיו בירושלים. שטן ירד לירושלים, שעתה הייתה אונייה אמיתית עם מבנים של עץ. אטנס ירד גם הוא, מחפש אופן למנוע ממנו לפעול. שטן התחיל להרוג את כולם בסירה ולהשתלט על נפשותיהם של הקורבנות שלו. אטנס תפס קופסת זכוכית והשליך אותה לרצפה כדי למשוך את תשומת לבו של שטן. שטן קרא אליו ושאל אותו האם הוא רקם איש, דבר שייצוד קול שמע. אטנס ענה בחיוב והסביר לו שהמצב הזה מעצבן אותו ומגרים אותו לאשמה. שטן, מחפש לשחזר אותו כדי לזכות בעדויותיו, נטש את קורבנותיו האחרות. בזמן הזה, אטנס המתין בסוד לשיחה מדודה מחברו דיוויד ז'יראר שהיה צריך להשבית את המערכת החשמלית, דבר שיאפשר להם להשמיד את שטן, אך לצערם הטלפון הנייד של אטנס היה נטען. כשהוא התעורר, אטנס ראה הרבה דברים והתרגש מכך. הוא התקשר לחברו אס. לספר לו על זה, אך האחרון לא ידע מה לחשוב. אז אטנס אמר לו: "אני אומר לך באמת, בלילה הזה תהיה לך חזון".

פרק 8: במדבר

הם הלכו בצעד נחוש, לא נשענים מהמוות, גם אם הם יודעים מה מחכה להם. כמה שעות, פלשתים המיחכים להם מצד האחר של המצוקה הסלעית שהם חוצים, בתקווה להפיל את 21 השליחים. הם קפצו כמו המוות בכל עצמם והוצאו לפועל חרבות מקוממות לכמה, סכיים לאחריהם. הם הושטו וחללו את אחד מהשליחים. שאר השליחים נפלו על ברכיהם, תוך התפללות לאדון יהוה הכל-יכול, הגדול מכל גובה ויסודן של הצדק, בורא כל דבר, המביא רחמים לצדיקים והשמדה לרשעים. לפני אמונתם, פלשתים עצמם נפלו ארצה והחליטו להתענות על ידי שום הקלקול שביצעו. השליחים שנתרו התקפו והתקדמו שוב למקומם. כן, זו לא הייתה הצעדה האחרונה של השליחים. בדיוק ברגע הזה, מבלי לדעת מה יקרה להם לאחר מכן, אס. התעורר ובלילה הזו לא הצליח להישן יותר.

פרק 9: הטאליבאן

כבר מספר שבועות שהיא נטשה את החלטתה להתרשם ממשבר הטרור כפי שחבריה מציעים לה. מתחילה, זה היה קשה להאמין שהמצב יהיה כל כך רע כפי שקורה בפועל, אך כאשר היא ראתה בעיניה העצומות והיעילות את פיקוד הקרקע של הטליבאנים על מבנים אזרחיים במהלך פשיטות רגל ברצועות צבאים מזוקפים, וכשהצבא לא יכול היה להפריע להם, היא הבינה שהתקווה עזבה את האזור. היא דוחקה בידה השנייה את מספר הטלפון לחירום שקיבלה מחייל בקומנדו צבאי שבוע קודם לכן. היא הייתה חלק מהקבוצה האחרונה של עיתונאים שעדיין היו פעילים בתחום. היא לא התעלמה מכך שהמילה "פעילים" מחליפה את המילה "חיים" במצב הנוכחי. קיבלו מספר איומים, אך הם לא היו כמו להיכנע. הם באו לבצע משימה ויעשו זאת עד הסוף, גם אם יצטרכו להישאר סגורים במלון שלהם ולא יוכלו לצאת ממנו, כל עוד הם יהיו בבטחה.

פרק 01: בבטחה?

אף אחד לא הספיק להבין מה קרה. כאשר ירדה במדרגות כדי להתרווח את הרגליים וראתה את אחד מחיילי הטליבאן מכוון את רובה לעבר שומר האבטחה של המלון, ואחר כך ראתה חייל נוסף לוקח נשק ממסדר הכונן הזמני שנמצא בקבלת המלון, היא הבינה שזו הסופה, שהם הולכים לתפוס אותם, לחתוך את הגרון של הגברים ולנקוב את עיני הנשים, כך הם עושים כאן. היא טפסה במדרגות בצעדיים של ארבעה לקומה העליונה. היא הסתירה כלי נשק בקצה המזדר, ליד דלת מספר 81, אך בלתי אפשרה לה למצוא את הדרך הנכונה בתוך הדאגה. מדי פעם, היא שומעת את צעקות

עמיתיה, הנרצחים זה אחר זה, היא שומעת את הזולעולים של הגרונם מתמלאים בדם. היא מגיעה לקומה האחרונה של המלון, בלתי יכולה לרדת ללא להיראות. היא מזלה ומוצאת ארון בו יש לה אפשרות להסתיר. הטליבאנים מגיעים אליה באותו רגע. היא יכולה לשמוע את נשימתם הקשה דרך הקיר הדק שמפריד ביניהם. ובאותו הרגע, טליבאן אחד פתאום פותח את הדלת ותופס אותה בזריזות. היא מתחננת לו לשרוד תוך בכייה, והיא יודעת שהוא הולך לדקור לה את העיניים תוך שמשאיר אותה בחיים ומתנדנדת בחושך אין סופי. הוא אחז בפניה שלה בידיו, מלאות חול ממדבר, כפות ידיים קשות וגרוסות מושכות את שיערה החום הארוך. הוא הסמיק את פניו לפניה ואמר לה בנשימה: "את תחיה. את שומעת אותי? את תחיה ותספרי לאחרים שלא מתכוונים במזיגות." משוגעת מהזרם, לא היה לה יכולת להגיב, אך הבינה שהם לא ידקרו לה את העיניים, לפחות לא הפעם. היא יצאה והלכה לצפות על הגג של בניין ממול. שם, היא ראתה חיילים שנכנסים לרחוב ולמלון. אחד מהטליבאנים, תחת חשש וכעס, הציע: "מי היה יכול להודיע להם?" ברגע זה, מישהו שפחד למוות הטיל את האשמה על העיתונאית הצעירה. מאות טליבאנים זועמים התקרבו כעת אליה, והם היו רק במרחק כמה צעדים. היא ידעה שהפעם היא לא תימלט. ברגע זה, מרגו דלסאל קפצה ממיטתה בהלה.

פרק 11: מן הצער לתחדש

אטאנס שמע את קול הסולם המסוגר של מגפיים שזוקפות ונקודות בפלסטיק. הם היו כאן, הקומוניסטים, השדים עם קרניים אדומות. הם רדפו אחריו לא משנה לאן יכול לברוח. כבר מספר שנים הוא בורח, עוזב ערים רבות, מחליף זהותות רבות, אך הם תמיד שם, מול דלתו. אין להם דרישות ספציפיות, רק תחושת סיוט הצפה לידו, פתאום פתאום דרך לגיהנום שנפתחת מתחתיו ושדים צוחקים עם מעיל אדום, פרובוקטורים המתחפשים לשופטים, פוטנטטים השולטים באחרים מכיוון שהם אינם יכולים לשלוט בעצמם, טירנים השוברים את ההשקפה של אחרים כדי שלא יצטרכו לבחון את שלהם. אך הפעם, אטנס היה עם רימון בידיו. הוא פתח את הדלת, מוכן לקבל אותם כפי שצריך, אך אז אין יותר אף אחד. "כל טוב", חשב, הוא ינצל זמן זה לברוח שוב. יצא מהרף הכי מהר שאפשר ונסע לשדה התעופה, ונסע בטיסה הראשונה שלקחת, תוכנית שהייתה מאפשרת לו לברוח לזמן מה, אם המטוס לא התרסק.

פרק 21: החידוש

אטנס פתאום התעורר על כדור אדמה עצום, מכוסה בירוק. הוא יכול היה לראות את הכדור האדמה בכולם, הוא היה מחובר לכדור אחר ומרחוק נראו

הם כמו 8. באמצע כפר נמצא בשטחים של עולם זה עמד איש זקן המתפלל. לרגע, אטנס חשב שאולי זהו ה' עצמו, אך הוא הדפיס מהר את הרעיון הזה המפורסם מראשו. פנה לזקן ושאל אותו איפה הם נמצאים. הזקן ענה לו שהם בעולם אחר, עולם טוב יותר; לכך, אטנס ענה: — האם אני מת?

— אפשר גם כן וגם לא, ואם כן, האם זה יונע ממך לחזור לאותו המקום? בהחלט לא, כי אנו לא נמצאים כאן בדרך חד משמעית, זה לא כי יש כאן תפוחים בכל מקום ולכן אנו בגן עדן.

הזקן פרץ לצחוק. אטנס הרגיש כי הוא אבוד לחלוטין.

— הגיע הזמן לשחרר את חייך הישנים ולהתחיל מחדש, אטנס. — איך אתה יודע את שמי?

— חזור אליי מדי פעם ואולי ביום מסויים תבין.

ואז, הזקן התחיל לטעום סוכריות משקית קטנה מפלסטיק שהוא תמיד נושא איתו.

פרק 31: חיים חדשים לכולם

אטנס צפה בה רצה בין השדות. היא הייתה יפה כמעט מתמיד, אך זה לא היה מה שמוציא אותו אליה. גם היא הייתה נטושה של חיים שחלפו והתחילה מחדש על פי החוקים של פיזיקת העולם הזה, מנסה לשכוח את החוקים של הישן. היא נראית כאילו היא מתמזגת עם היבשות, כמו שהיא חלק מהם. כאשר שאל אותה על שמה, היא ענתה לו שזה עניינו לבחור לה שם. הוא החליט לקרוא לה 'אנסטסיה', כי הוא היה הבלתי נפטר והיא הייתה התחייה *1 שחיינו החדשים הציעו לו בתור בנם. מדי פעם, הם ראו מישהו דומה להם מתקרב אליהם. למעשה, ישנה כל ישוב של אנשים כמוהם וכל פעם, הם מסבירים לאדם החדש מהם היסודות של העולם בו הם נמצאים ואת ההתנהגות הנדרשת. לאחר תקופה קצרה של תבל, הוא מבין גם הוא את הדרך. עד אז, אתאנס ממשיך להתמקד בהובלת הגעתם של הקרובים החדשים לעולם זה, מבלי לנסות לפגוש את אלה שהיו כבר כאן לפניו. הוא התרגש מאוד לגלות שדיוויד ג'ירארד, חברו הקנדי, היה כאן עימם, ועוד יותר כשהבין שהוא הגיע לכאן לפני שנים רבות לפניו. הוא המהר, בבוקר יפה - אולי גם אחר הצהריים - ללכת ולפגוש אותו. הוא חצה את בירת העולם הזה של בני האדם והלך לבית החול של דיוויד. דיוויד ישב על כסא באמצע החדר הריק, כוללת ריקה המהווה את הפנימית של ביתו. דיוויד נראה גם הוא ריק, אך עם ביטחון בעצמו. אתאנס לא היה בטוח מה לומר, אז דיוויד דיבר ראשון:

— התחכמתי לך.

— ואני כאן, מה אנו צריכים לעשות כעת?

— אתה, המדריך.

— הייתי כזה על האדמה שלא הייתה לי נוספת, אך כאן יש לך יותר ניסיון ממני.

— אל תהיה חופשי כי אתה בעולם אוטופי, אתה עדיין יכול להמשיך במשימה שלך.

— כל הידע והתחושות הקדם ידעתי נגמרו עם הקיום הארצי שלי.

— הקיום הארצי שלך לא נגמר, כאן זו רק נסיעה ביניים, כמו רוכבי הסוסים הבלתי נהרגים של האפוקליפסה*2, באת להביא שינוי. יש דברים מסויימים בעולם הזה, דברים מסויימים בתחושת הלך-לו שמתקרבים לאי-צדק בזכות החטא. החטא נהרס כאן, אך המחיר להשמדתו הוא השלטון הדיקטטורי המוטל בעיר זו. אתה רואה את הקירות העץ שנקועות על החלונות שלי? זה כדי להישאר בצל, להסתיר את עצמי, כי הם מחפשים אותי וכשימצאו אותי, הם יהרגו אותי.

אטנס מתפשט במהירות לספוג את כל מה שדיוויד השליך עליו, וענה בבלבול:

— מי מחפש אותך?

— אני יכול לתת להם המון כינויים: סוכני הסדר, מלאכי החובה, מכונות המדינה, עבדי הסדר, סלעי הצדק, ההשמדה של הבלגן, אבל אני לא חושב שהדרך שבה אנו קוראים להם משנה דבר, העובדה היא שאם ימצאו אותי, אני מת.

— איך זה שהם עדיין לא מצאו אותך?

— כי כאן, כמו במקומות מסויימים אחרים, יש לי הכוח להיות בלתי נראה בעיניהם, אך רק בעיניהם.

— איך אתה יודע את זה אם זה עובד רק עם הם?

— כי בורח מהם, כבר הייתי מסוגל להרגיש את הנשימה הבלתי אנושית שלהם על עורי, מבלי שהם ישערו שהכיסא עליו אני יושב.

— בלתי אנושים, הם כאלו באמת?

— בכל מקרה, הם לא בהכרח בני אדם, גם אם אופן לבישתם הוא באדם, יש להם משהו... שונה.

— למה להישאר בבית הזה אם אתה פוחד שהם יחזרו?

— אני כאן על נתיב העולמות ואני בין נתיבי העולמות, אך בעיקר אותך אני המחכה, כי הם רוצים להורג גם אותך.

— למה הם רוצים להורג אותי?

— זו בגלל דבר שאולי תוכל לעשות אם המצב יתאים.

— ומהו הדבר הזה?

— הבא איתי ותדע. בינתיים, אתה רוצה כוס יין אדום?

— אין כרם גפן במספר קילומטרים נרחבים, איך הצלחת להשיג?

— שמרתי בקבוק של יין בעת הגעתי לעולם הזה. דברים שהם ממקור עילאי ולא נטמעו במגע אדם יכולים לנסוע אל עולם זה יחד עם האדם שמביאם.

— הייתי לא מתרגל שאתה שותה.

— לא שתיתי לפני שבאתי לכאן.

— אז איך זה שהיה לך בקבוק יין עליך?

— כי אז, הייתי מתעוות למה שהיית יודע, אך ידעתי דבר אחד: התאריך המדויק שבו אגיע לכאן, ולכן רכשתי בקבוק של יין אדום בולגרי והגעתי להזהיר אותך, אך בגלל בעיה בכיוונים, לא הגעתי אליך בזמן לדבר איתך. — היית יכול לטלפון לי.

— אודה לך שמתוך חשיבות הדבר שהייתי יודע, בחרתי לבוא אליך מפני אדם. אחרי הכל, לא ידעתי מה יהיה תגובתך, אף על פי שדיברתי התמקדתי בנסיון שלך להאמין לי על פי נסיוןך האישי. לבסוף קרסתי במדרגות בזמן התקדמותי לקומה האחרונה של הבניין שלך, שם אתה גר. מצער שאני לא זוכר יותר את הדבר החשוב כל כך שבאתי לך לומר, כי יציאתי היא רק נושא נוסף, אך עכשיו שאני חושב על כך, אני שואל את עצמי האם לא באתי במטרה לשמוע ממך את הדבר החשוב הזה שאני כבר לא זוכר.

— אני מניח שאני צריך להיות היחיד שיודע או בכל זאת אני לא אשמח להבין בקרוב.

דיוויד קים בראשו במבט רציני ומוסיף: "זמן לזוז, כי האויבים שלנו קרבו."

דיוויד לקח את הכסא שהוא ישב עליו קודם כן ויצא ראשון מהבית.

— למה אתה נושא את הכסא הזה איתך?

— פשוט למקרה שבו ארצה לשבת, אחי.

פרק 41: הבריחה

דיוויד פנה אל אטנאס:

— האם תרצה שנקח משהו איתנו לפני שנברח? משהו שיהיה מועיל.

— אתה רוצה לומר, למעט החברה שלי והבקבוק האדום שלך?

— האם זה היה מתוך רצינות?

— זה לא אומר שכיוון שמו'המצק הקטן של המנזר יגרום לנו להיות יותר דיסקרטטיים. לפי התוכן שלו בסוכר, יש לנו יותר סיכוי להיכנס לשכרות.

— לא כאן. כאן, החוקים שונים ולא רק מבחינה כבידתית, חברתית-תרבותית ומרחבית-זמנית.

— אני שמח לראות שהצלחת לעבוד על הנושא, אך אני מניח שיש דרך ארוכה מחכה לנו, ולכן אין צורך לאבד את הזמן היקר שלנו בדיבורים רבים.

— תחילה, אני רוצה להוסיף דבר, דבר שיתכוון שלא ייתכן שתהיה לך אהבה אליו, אך עליך בכל זאת להתמודד עם זה.

— אמור, אני אקבל את זה לתשומת ליבי. אולי אפשר אפילו שמה שאתה מנסה לומר ייתן לי תענוג ונוכל ליהנות בדרך מי יודע אולי מהיין שזוכיר לי את המקורות הבולגריים שלי.

— אני סבור מאוד שלא תהיה בדרך לך רצון להתגאל, כי הנה בא הדבר שיש לי לומר לך, ובטוח שזה לא יוצא לך לטובה.

— אל תעשה כל כך הרבה סודות, דבר, אני מתחנן לך.

— אנסטסיה לא יכולה להצטרף אלינו.

— למה זה?

— ענה אטנס בקול השוקף את הרגש.

— כי אם לא, זה ישנה ראייה אחת מתחת לרגלי, ואני לא אדע יותר איזה דרך ללכת, ייתכן אף שאני לא אנבא עוד לעולם.

— אל תדמי לעצמך אז שאני הולך לעזור לך לשאת את הכיסא.

— אל תדאג, אני יודע היטב שכל אחד חייב לשאת את הצלב שלו, כי אני אומר לך באמת, על הכיסא הזה אני סיימתי תלוי.

— "אני אומר לך באמת", הנה שאני מוצא בך משפט שחילקתי לעצמי.

— "אני אומר לך באמת", ישו הצליח לומר יותר מאותו הדבר שתקרא לעולם.

— אני רואה שאתה אוהב לשחק בתפקיד של יודע-כל, אבל ידע שאם המציאות תתהפך שוב, אני אתנגד לך להרגיש את אמונתך לבדך ולא אספר לך את מה שאני יודע על מה שסוביבנו.

— ברוך היום בו יתן את עצמי לניסיון, כי זה יסתיים בניצחון שלי לפני שהשמש תכחיד וכוכבי השמים יעדיף על העובר על זה שחלפתי.

— אני מקווה שאתה צודק, גם אם אין לי ספק בזה, רק שאולי המושג 'צבא השמים' יכול להיות נכון יותר וימנע ממך להתקף כחולל מסבכת מדובר בעבודת עבודה. אבל ספר לי, מה עשית כדי שאויבינו רודפים אחריך ומנסים להורגך?

— אין דבר, זה תקלה בתכנות שלהם, חוסר תקינות קטנה. הם לא ראו אף אדם כמוני, כך שבמקום לראות אותי כנביא, הם רואים אותי כחוטא.

— והם מוכנים להפוך אותך לדוגמא...

— בדיוק, אך אם הם יבצעו את חטאם להרוג אותי, אז הם יהרגו את עולמם המשל גם בעצמם.

כשהם המשיכו לדבר, אטנס אסף רימון שנראה כאילו הוא שם שם במיוחד כדי שיכול לאסוף אותו. הם התחילו עכשיו מסע ארוך דרך העיר שהיתה דומה לקרקע שהוכתה ישירות מכדור נפץ. במרכזה היה לחלל גדול ומסביבו, יחידות די קטנות, ולאחריהן בתים קטנים יותר, ולמרחק יותר רחוק היו יחידות עם שני קומות, כאילו הן קטעים שנקרעו מהמצוקה המקורית על ידי הכשלון השוקע ונזרקו למרחק. אטנס הבין אז היכן הוא נמצא: כדור הארץ, לאחר זמן רב לאחר מטפס כדור הארץ שראה בחלום

שלו. הוא ניצל את הרגע הזה לשוחח עם דיוויד על החלומות המציאותיים מאוד שלו. בעצם, אטנס שואל את עצמו האם הוא לא חווה את כל זה בחלום, בדיוק ברגע הזה, אך הבין מהר שזה אינו אפשרי. התחושה והחוויה שלו בחודשים האחרונים היו יותר אמיתיים מחייו לפני כן, וזה היה עובד אחריות. כשדיוויד שם לב שאטנס עצר את הקצב, הוא עזר לו להזרים, מצא יחידה חדשה, בניין בן 81 קומות הנראה כיוונית. אטנס סייע לו לשאת את הכסא שלו עד לקומה 81. שנייה אחרי שנייה, שנייה אחרי שנייה, הם ידעו שאין להם יכולת להמשיך לכיווני פתוח עד השקיעה ושאם האויבים מגיעים בלילה, יצטרכו להחזיק מצור.

LA PLANQUE D'ATANAS ET DAVID SUR LA PLANETE Z

פרק 51: המצור

הסצנריו הגרוע ביותר שיכלו לדמות התרחש. הם ראו ממעל לקומה ה-81 את האויבים מתקרבים ישירות לבניין שלהם. האויבים ידעו שהם נמצאים כאן. אטנס הסתובב אל דוד ואמר לו: "אני אומר לך באמת, טרם חשך, מאות קרקעות יהיו כאן ברחוב הזה." דוד החליט לשמור על שקט. האויבים שלהם עמדו מול הבניין והשליכו רימונים עשן מהחלונות בקומה הראשונה. אטנס שוב שבר את השקט: "האם הם חושבים שאנחנו עכבנים שינסו להוציא אותנו מכאן כמו עכבנים?" דוד החליט שוב לשאול נותר שקט על פיו כשהוא מביט באויבים שלהם. לבסוף, דוד הוסיף: "בוא נכין להם קבלת פנים שהם לא ישכחו בקרוב." ובישוב לאט לרימון שהיה תלוי בחגורתו של אטנס, אמר: "הייתי מעדיף לשמור עליו לסוף." אטנס ענה: "הסוף יכול להיות קרוב יותר ממה שאתה חושב, אני כבר שומע את הצעדים שלהם על המדרגות האבן."

"בכל זאת, בנוגע לזה, האם לא מוזר לך שיש מדרגות אבן בבניין של חול?" — כי מקורם של הכל הוא היבשתיים, כל השאר הוא יצירת האדם. תיהנה מהמקום הזה התינוקי לפני שאתה עובר לשלב הבא ואל תשאל יותר שאלות. יש סיבה שהבאתך לכאן, ואין זו למענה תשאל שאלות שתשאל כבר מספיק בארץ.

— אני לא אשתקשק כאן לא מזמן, הם כבר בוודאות בקומות השלישית או הרביעית, וקרן הצעדים שלהם מכובדת יותר על המדרגות האבן כעת. אתה גם שומע, כמוני, את המוזיקה של המוות שמסביב לעיר השקטה הזו? — אני שומע אותה, כמוני, אך המוות מחכה להם, לא לנו. — בכל מקרה, אני כבר עייף לעמוד פה ולצפות אותך שמחבר, אני אירד ואשליך להם את הרימון, כשרק יעברו את הדלת המשושה המובילה לקומה החמישית.

— זה לא אמור לקחת הרבה זמן, הם יצרו אותה.

— אך מי הם?

— יצורים שהיו כאן לפנינו ובכניסתם הם עכשיו נכנסים למסעם האחרון. על פי זאת, אתנס ירד במהירות מדרגות השלב. כשהגיע לקומה השישית, שמע קולות. הם כבר היו כאן. הוא עלה בזהירות לקומה השבעית וחיכה להם בפינה כהה של תיקרות המדרגות. לא הייתה כמה זמן עד שהם הגיעו עם הדרך המלכותית שלהם, דורכים על האבן הקטנים שתפזרו על רצפי מסדרי הבניין הנטוש, המשתיים ניקיון מאולם בלילה מבלי שמישהו ידע. באותו הרגע, הכל התרחש מהר מאוד. אתנס זרק את הרימון שברשותו לאחר שפתח את הנעילה, ועלה מהר לקומה השמינית לפני שפיצוץ של להבות רעד את הבניין כולו. הוא ירד מהר לקומה השבעית כדי לראות את תוצאת הפיצוץ. גופות של מתים התפשטו על הרצפה של מדרגות המדרגות

והמסדרים שהתפזרו מסביב. החול נראה התחיל להזוז וירד - באיטיות - גופות אחר גופות, כל אחד לקומה התחתונה. אתנס עלה במהירות בזמן שהסלעים הכרסמים שהיו בעבר מדרך נפלאו מסביבו. הוא הרגיש יד שמחזיקה ברגלו, יד של אויב. הוא הצליח להשתחרר ועלה מהר לקומה השמינית לפני שנפעל נגדו ירי. בזמן שהתחיל לקפוץ לדרך הרחבה שהובילה למדרגות המובילות לקומה ה-9, הוא פסק רגע וראה שאויבים רבים מתקרבים. כשהגיע לקומה ה-9, הוא השיק את הקצב והגיע מהר לקומה ה-01. בקומה ה-01, הוא שמר על אותו קצב, אך שם ראה מעל כתפו של יריב שמכוון אליו רובה. נכנע הוא אל תוך מדרגות המדרגות וקפץ לקומה ה-11 לפני שהזדמנות לירות נתנה לו. בקומה ה-11, הוא האיץ עוד יותר, ידע שהסיכוי היחיד שלו לשרוד הוא להיות קומה לפני האויבים כדי להישאר במקום מוגן מירי רובה. לא יכול היה להתאפשר שלא להסתכל מעבר לכתפו וראה שאחד מהאויבים מתכוון לירות. האויבים היו ידועים כך שהם אף פעם לא מחמיצים את המטרה, אך הפעם הם החמיצו את כולם ללא יוצא מן הכלל. כדורי רובה התקפו על הסלעים מסביב לאתנס, חלקם פגעו ונקפו בחול, וחלקם נכנסו דרך החול ויצאו אל מחוצה לבניין, כדורי זהב בלילה שחור של העיר, דומים לזיקות אש קטנות הבאות מאין יודע מאיפה. אתנס הגיע כעת לקומה ה-21, שמע מתחתיו את הרעש שנגרם על ידי האויבים הבלתי מאמינים שנטלו כתובת שויון. אתנס חיך לפניו, לא לקחת יותר מרגעים נוספים כדי להגיע לקומה ה-31 ועוד כמה רגעים להגיע לקומה ה-41. כאשר הגיע לקומה ה-51, הוא חשב שכבר יש לו לפחות שני קומות שילוב. בגעתו לקומה ה-61, רק ברמה נמוכה הוא שמע את האויבים, וכשהגיע לקומה ה-71, אין לו כלל שום קולות מכיוון האויבים. כמעט הגיע לקומה ה-18 כשהבין שכאשר הוא יגיע לשם, יהיה עליו למצוא תוכנית לעצור אותם ולא יוכל לברוח. יהיה עליו להתמודד איתם ישירות. סופסוף הגיע לקומה ה-81 - בחדר הקטן מאוד המהווה לבדו את קומה ה-81 - נגד דיוויד שעדיין היה יושב בכסאו בשקט ונראה רגוע. דיוויד אז אמר לו: "אני אראה לך משהו." אתנס חשב רגע להשיב לו: "היית טוב לך להראות לי זאת מהר." אך הוא בחר לשתוק ולחכות. האויבים כבר הגיעו לקומה ה-81, חיכו שיבואו כולם לפני שהורידו את רובה מהכולם והכוו אותם לעבר אתנס. הם לא יכלו לראות את דיוויד. דיוויד קם סוף סוף מהכיסא שלו. בינתיים, אתנס פרש את זרועיו בתנועה יא-מאלא שאין לה משמעות מסוימת. האויבים התחילו לירות כולם בו זמנית, ואז התרחשה שקט. אתנס ראה שאויביהם נפלו כולם לקרקע, לא נפש נותרה בהם. דיוויד הפנה אל אתנס ואמר לו: "אתה רואה? הכוח הרוחני יותר חזק מהכוח החומרי." אתנס פשט את ידיו כלפי השמיים, סובר כך את התנועה בלתי גמורה, וענה תוך שהוא מסתכל לתקרה:

— אך אני לא סתם התלהבתי.

- אויבינו מובסים, הגיע הזמן לחזור למרכז העיר כדי לנבא. אל תשכח לקחת את הכסא שלי.
- האם לא אתה אמור לנשא אותו?
- לא, זה משאבה כבדה מדי עבורי, כשהלולאה תסתיים, תחזיר לי אותו.
- מתי הלולאה תסתיים?
- אתה יודע טוב יותר ממני, נביא של י-ה-ו-ה ואילי אל ראשון.

פרק 61: שנתיים

אתנס ודיוויד שהולכים ונבאים שנתיים בעיר. אתנס, אף על פי שהוא בן ארבע שנים יותר מזקנו, לא הפסיק להיות מופתע מהיכולת של דיוויד. אתנס חלם חלומות תפיסת קדם והיה לו תחושה חזקה לאורך אירועים קרובים, ותשובה לכל שאלה קיומית. דיוויד היה רואה ראיונות על מה שהיה, על מה שיהיה ועל מה שהוא נכון או על מה שצריך להיות. זו היא הראיון שלו שהוא הנביא האמיתי, אך כשהם חשבו שאלוהים שולח אליהם הודעה דרך החלומות, הם פנו אל אתנס. גם כאשר הם רצו לדעת את התשובה לשאלה כלשהי, הם עשו זאת. הנבואה לא השאירה לאתנס ולדיוויד הרבה זמן לחיות את חייהם האישיים, כך שאתנס לא ראה את אנסטסיה מאז עזיבתו התקדמתה 2 שנים קודם לכן. אתנס הספיר לדיוויד על מצוקתו מכך שהוא נדיב על ידי אותה. דיוויד מצא את החשש הזה מעניין בעולם בלתי חוטא, אך הוא היה יכול להבין אותו מכיוון האדם, אף על פי שלדיוויד היה נוצר ברוח האדם הכללית. דיוויד נפל אז לטראנס ובדק את תכליתיותה של אנסטסיה מרחוק על ידי יכולתו הפסיכית לזיהוי שקרים, מבלי שתחשוב על זה, ולבסוף הרגיע את אתנס לגבי טהרת רגשותיה. במשך שנתיים, אתנס ודיוויד הפכו לכדאיים מאוד שם, הם היו מדריכי כל הגורמים.

פרק 71: למידת החומרי

אתנס איבד את הרגל לחיות על פני האדמה, על האדמה ממנה הוא בא. אנסטסיה לא זכרה זאת, אולי בסופו של דבר היא הגיעה מעולם אחר. בכל מקרה, אתנס ידע כעת שהוא הולך לחזור על פני האדמה, על אדמתו! אז אתנס סיפר על עולמו לאנסטסיה והחליט לקחת אותה לראות את הזקן. הם הלכו שם תחת שמש נפלאה, שמש של חלום. הזקן עדיין היה עם התיק שלו של סוכריות, והיה מכל צבע, אחת לכל אנרגיה קיימת ביקום. יש אפילו סוכריות שחורות שמכילות בתוכן רע. אתנס אז הביע לזקן לתת לו סוכריה שחורה והוא נתן לה אותה בתמורה ואמר לה: "ממקום שאני בא ממנו,

האדם הוא זאב לאדם, אז אם את רוצה לשרוד, את חייבת להפוך לזאבה." היא לקחה ובלעה. עכשיו היא הייתה מוכנה ללכת איתו.

פרק 81: היציאה

יום יפה, כאשר אנסטטיה ודיוויד היו במקום אחר, אתנס נסע על הגבעות הירוקות של עולמו שבו חי מעמדם 2 שנה וחצי כמעט. בדיוק ברגע זה, שתי כדורי האדמה שהיוותו את עולמו נפרדו ושברו את ה-8 הזמינה מכדורי כדור האדמה הקרובים. אתנס מצא את עצמו בחלל הריק בין הכדורים השניים ונשאף מצפונית כאילו יד ענקית תפסה אותו בכוח. הוא היה על סף לחזור לעולמו ובלעדיו לאנסטטיה. ברגע זה, הוא התעורר. הדבר הראשון שחשב עליו אז הוא ששמו חשוב מאוד, שהוא אחד מ-4 הבלתי נפטרים ושהוא חייב - בנוסף ל-81 נביאים - למצוא את שלושת הבלתי נפטרים האחרים. המחשבה השנייה שעלתה לו היא שהוא לא יודע יותר מה מצבו הרגשי כלפי קרולין, אחרי שהתעורר כמה שנים בזמן שהוא אוהב אחרת. לאחר מכן, הוא התקשר פעמיים. הפעם הראשונה לאס, שסיפר לו על החלום שלו. אס התרגש מכך, שכן הוא גם חי על כדור האדמה ההוא. השיחה השנייה שהוא עשה הייתה לדיוויד. דיוויד נרגש מאוד מהחלום של אתנס והחליט לבוא בקרוב לצרפת כדי לעזור לאתנס במסע שלו. אתנס התפלא שהצליח לשכנע אותו כל כך בקלות, אך אחרי הכל, זה היה טוב, הם היו אז שלושה לאסוף את הנבחרים.

פרק 91: לקרוא

על הדרך, אתנס פגש בארבעה אמריקאים צעירים בערך בגילו. הוא לקח את הזמן להכיר אותם לפני שדיבר איתם על הנבואה. יחד, הם הלכו כולם למסיבה בה היו מעל חמישים נערים בגילים. אתנס התחיל לדבר איתם על הנבואה. הוא סיפר להם על החלום הנבואתי הראשון שלו, וארבעת הצעירים שפגש קודם כן הקשיבו בתשומת לב. האחרים ניהלו עדיין חגיגה. זה לא היה משנה, כל עוד הוא מעביר את ההודעה לכמה טלאים שמחפשים רועה, גם אם העולם החומרי מבטיח להם יותר בצורה איומה. אחד מבין הארבעה יצא לזמן קצר, אך אתנס המשיך בסיפורו. אם הוא יצליח לקפוץ את תשומת לבם של שלושת חבריו, גם הרביעי יתקדם אחריהם - זה היה בטוח לפי אתנס. מעט מאוחר יותר, ילדה אחת מתוך ארבעת הצעירים יצאה לקחת רוח, אך אתנס לא התרומם. כאשר היא תחזור, הוא יחזור ויספר לה הכול, ואולי גם אחד משני הצעירים הנותרים יספר לה במילים יותר נכונות, שיבחר בעצמו כדי לשכנע אותה. אתנס ראה איך הצעיר האחרון מתוך קבוצת הארבעה הקשיב בעניין לסיפור שלו; ממנגנת הצעירה

האחרונה בקבוצה יצאה. המוזיקה התחזקה ואטנס הואט לצעוק כדי להמשיך לספר, כי הוא גם לא שמע מה שהוא אומר. שאר הצעירים שהשתתפו במסיבה כבר עזבו. הצעיר האחרון מתוך קבוצת הארבעה המשיך להאזין לאטנס, טיפות גדולות של זיעה נפלשות על מצחו, והדאגה נקראת מתוך עיניו. אטנס חשב שהצעיר הזה ללא ספק הכי מנומס בקבוצתו להאזין אליו עד הסוף. אטנס הגיע כעת לחלק המעניין ביותר: תיאור של בניית העולם לאחר סיום החומריות וההתחלה של העולם הרוחני שהביא המטאוריט. בדיוק ברגע זה, הצעיר ברח בצעקה. אטנס חשב שזה מעט מוגזם כתנהגה. נכון, דיבר בלתי מעורער יותר מ-8 שעות רצוף, והמסיבה החלה ב-81:81, והתחיל להיעכב. אטנס התפזר אז וראה קטעה של דרקון טורף כבשים. אטנס ברח באותה כיוון של קבוצת הארבעה צעירים והמשיך לספר את סיפורו בזמן שרץ, אך הרוח כיסתה את קולו ועכשיו הוא הרגיש את הדיבוק מחובר לגבו, נקודות מחזור מתקשטות ממספר כיוונים. כאשר אטנס התעורר, הוא התקשר לאס וסיפר לו על החלום שלו. כדי לסיים, הוא הוסיף: "אני אומר לך באמת, הדיבוק בחלומי, זה העולם החומרי של תרבותנו, הוא לא מפסיק לבלוע טילים חפים תיק בכל פעם שזרחה השחר."

פרק 02: מפגש עם מריון גלמס-תור

אטנס ידירות רק מצא הזדמנות לראות את חברתו מריון, אך הפעם הזו, היא באה לפריז, ובמיוחד כדי לראות אותו. זה הפך אותו לשמח וכנראה שהשמחה היתה גם לה, כי עיניה שלה הבהיקו באלפי נצנוצים. שנייהם צחקו יחד על דברים שהם ישכחו, כנראה, תוך 5 דקות - או אולי 81 דקות, אך אטנס נשבע לעצמו לזכור ולהתעדף בהם ברגעי הבדידות, והוא יודע שהוא לא יצליח לקיים את השבוע. הוא ניסה לא לפתור עם הקשר עמה, גם אם המצב הנוכחי וקסמיות הרגע הקשו עליו. לבסוף, אטנס הזמין אותה לדירת אמו, מכיוון שהיא הייתה גדולה יותר משלו. הוא תקף למען שאמו לא תדע, מכיוון שהשלטון יכול להיות נורא. מריון, מרוטטת מהגשם, התלבשה בבגדי האם של אטנס. לאחר מכן, כשהיא הייתה רעבה, אטנס הכין לה מוסאקה בולגרית*3. אטנס קיבל שיחה מאמו שהתקשרה אליו מהעבודה כדי לומר לו שהיא תחזור יותר מוקדם, בדיוק ב-81 סומבר. אטנס הופך להתפקד ואומר למריון: "עלינו לצאת מיד, כי היום כבר התקדם הרבה. כבר 81, וכשיהיה 81 סומבר, היא תהיה כאן וזה יהיה מאוחר מדי! אמא שלי הייתה פוחדת כדי שתהיה אצלה, כמה כפי שיהיה יותר ללבוש את בגדיה ולאכול את האוכל שלה?" מהר, עלינו ללכת! היא בכל מקרה תדע זאת, מאחר ואין דבר שעובר עליה, אך אנו לא רוצים להיתפס במעשה! כשיהיה 81 סומבר, עלינו להיות ללא רשע! " הם יצאו שניהם במהלך מהיר. אטנס

התעורר ולא התקשר לאף אחד, מאחר והזמן לשיחות טלפון כבר חלף. כעת הוא ידע שהגיע הזמן להתמקד בעבודה חשובה.

פרק 12: חשיבותה של ג'ניפר אנדריס

בלילה הזה, ג'ניפר התעוררה בציוץ. היא הושפעה מהחלום שחלמה כמה רק לפני זה. במזל, היא לא העירה את בעלה - רדוואן ג'רבע - שהיה ישן בשקט לידה. היא קמה והכינה קפה חם שיצקה לכוס קטנה ויפה שקנתה בחנות קטנה ומקסימה שגילתה לאחרונה בביקור בפריז עם ידידו אטנס. אטנס, בזכותו היא הכירה פעם קודמת את רדוואן. היא תקווה שרדוואן לא ישכיל אותה כמו הקודם, תוך כדי חוש הדבר שעם אותו הוא יהיה אחר. היא ניסתה, בזמן שהיא שתה את הקפה שלה, להתרכז בחלום שחלמה רק עכשיו, אך בלתי אפשרי לזכור אותו, כאילו טורנדו הביא רחוק ממנה כל מחשבה ערכית. עם זאת, היא הייתה בטוחה שהחלום הזה הוא חשוב מאוד ושעם אטנס יש להעביר מהרה את תוכנו כדי למנוע את הגרוע.

פרק 22: האפלה

כבר היו לו תכניות לטיול זה מזמן. מאז שגילה כי הוא ירושה ישירה של המגמה השלישית, היטלר, בקצרה. הוא חותם על מים אפלים, זו לא התקופה הטובה ביותר לבצע טיול בים. זה גשם תמיד והערפל הופך את הניווט לקשה. בכל מקרה, הוא לא היה כאן כדי ליהנות מהזמן הטוב, הוא היה כאן כדי לשנות את רוחו. הוא לא בא לבד, חברו מהמשטרה הסתובב איתו. הוא היה היחיד שידע את הסוד שלו והם דיברו על זה הרבה באופן ארוך בחושך של הקאבינה שלהם כשאף אחד לא יכול היה לשמוע. הם שיתפו פעולה בדברים רבים. הוא מבט לרוחק על האופק משקיף על הים ומדמיין את יופי האיים שנמצאים מהצד השני, יופי שהוא לא יכול לראות בגלל הערפל ולא יכול להעריך בגלל חשיבותו האפלות. רצה לסיים את זה, לא הייתה זו עצמה זמן רב, אך חברו מהמשטרה מנע ממנו לעשות טעות. בסופו של יום, הוא הלך לישון, אך לא ישן הרבה. כשהתעורר, הוא ראה את חברו לידו וסיפר לו על החלום שלו. בחלומו, הוא היה על הספינה אותה הספינה, מוקף באותו ערפל, והוא היה אדולף היטלר, ואז התקף מחילה למים המתגלגלים של הים, אך הוא לא רצה להתעורר, רצה ללכת עד הסוף של החלום. כאשר שאל אותו חברו מהסיוט, הוא ענה לו: "כי אני רציתי ללכת עד הסוף ולגלות את הצד האפל שלי, רציתי ללכת עד הסוף ולראות את הצד האפל שלי, רציתי ללכת עד הסוף של הצד האפל שלי, הצד האפל שלי." אמר, מדגיש את הסלבות של שלושת המילים האחרונות במשפט שלו. כשהתעורר, לקח לו זמן קצר להבין איפה הוא. הנה חלום מוזר שחלם,

אך לא היה זה יותר מדי חשוב - פשוט חלום, חלום טמיר ולא חשוב. הסוכן טרד קם ממיטתו והוריד את הכובע שלו כסוף משוט של שוטר. הוא נועד לו גם כשהוא ישן או כשהוא רוחץ, אך הוא לא הכיר אותו כשהיקורות שלו מעניקות לו קצת הירואין, שהוא נקרא "המתוק הקטן שלו בסופש". לרגע, הוא שקל אם יתכנן הירואין את החלום הזה, ואז נזכר שהוא חסר ממנו כבר למעלה משבוע. גם עולם הסמים נפגע מהמשבר, הוא ידע את זה היטב גם ככה. חלקם האמינו בטוב, חלקם ברע. הוא, לא האמין בשום דבר, אך עבד למען הטוב כחבר בכוחות האכיפה ופעל ברע בלעדי כל חוסר דמיון. הוא הניח את כובע השוטר על שולחן הלילה שלו וסדר את שיערו הבלונד הארוך תוך שהוא מסתכל במראה שהתקרקר נתפזר בחדר האמבטיה שלו בין בקבוקי אלכוהול ריקים. הוא נראה נורא, חוסר הסמים נגע בו ונראה על פניו. הוא הפסיק לעשן סיגריות כשהתחיל להיות שוטר והתחיל בהירואין כשהבין מה זה להיות שוטר. לפני 5 שנים, הוא הפסיק להתעסק עם נשים כאשר הפך להיות הומואי והתחיל עם גברים כשהבין מה זה להיות הומואי. חוסר ההירואין שלו התרגש בעיקר ברגע הזה. אז הוא התפקד בעצבנות על טלפון הנייד שלו כדי להתקשר לרודי ולודי, איש הקשר שלו בתחום התת עולמי, אך זכר שאין לו עוד יחידות. הוא השליך בכעס את הטלפון הנייד שלו נגד קיר וחיכה שהסערה שלו תתרפק. פחות משעה לאחר מכן, הוא כבר הרגיש יותר טוב וקם מפינת החדר בה כמעט גרם לעצמו כדי להכין קוקטייל "טרד" כדי להתחיל בצורה טובה את היום. הקוקטייל "טרד", שטורף בויטמינים, היה משקה מורכב מ-2 כפות של תה ירוק, כפית של סוכר, 05 גרם קליפת תפוז ו-6 ליטרים של ויסקי. כבר מהלך הלעגות הראשונות, האיש "טרד" הרגיש כוח ואנרגיה.

שני חלקים:
האסיפה

פרק 1: הגעת בן הבלד

אטנס המתין לדיוויד בשדה התעופה. הוא היה במצב רוח נוראי לאחר השיחה הטלפונית שקיבל, מאחר שחברתו של דיוויד לא התנהלה באופן מיוחד הבנה. אטנס החליט להציל את העולם ואודרי בושה לא מצאה דרך יותר טובה להגיד לו בטלפון מאשר: "תברנק! מה זו השטויות שאתה מכניס לראש של דיוויד שלי?" אז אטנס ענה לה שלהציל כמה שיותר נפשות ביום הדין הוא "ה" עדיפות. כתגובה, היא קטעה לו ואמרה לו שהיא הולכת לתבוע את הקבוצה שלו בבית משפט ולהוסיף על הכל, הטיסה של דיוויד הוזמנה עם יותר מ-81 שעות איחור. אטנס הייתה רוצה לדעת איך אפשר לאחרות ב-81 שעות כשהנסיעה כולה הייתה קצרה יותר. לבסוף, הטיסה החליטה לנחות כאשר אטנס הכתים את ההמבורגר ה-81 שלו. פחות מ-81 דקות לאחר מכן, דיוויד הגיע מול אטנס שחבק אותו. דיוויד התחיל להצטיין כאילו הוא אחראי על איחור הטיסה והוסיף בסיום:

— מזל שבסוף נחתנו, כנראה שהמיכל של הטיסה כמעט ריק.
— זה בהחלט יהיה מפתיע.

— ברוך הבא אלינו, שתהיה לנו ברית טובה לפרויקט הגדול שיש לנו.
— אנסה לעשות את המיטב. האם אס. שאתה היה אמור להציג לי איתו לא נמצא איתך היום?

— הוא היה פה לא מזמן, אך לא רצה לחכות כל כך הרבה זמן. יהיה לך הזדמנות לראות אותו מאוחר יותר. אך במחאה שתחייה אצלו לזמן, אל תשאל אותו על סודו, אני לא רוצה שישם אותך לדלת.

— גם לי אין רצון להישלף מדלת במדינה זרה.
— יכול הייתי לארח אותך אצלי, אך אני לא רוצה שהבעלים העתידיים שלנו יחשבו שאתה חשוב מיד מההתחלה. התנהג בצורה שקטה כעת, זה יהיה טוב יותר להמשך.

— אני גם איני יודע כלום על מה שאתה קורא לזה "חשיבות שלי", אך אני מבין לך על נקודה זו, אפילו אם לא ראיתי עד כה אף אחד מהנסים שאתה מתכוון להבטיח לנו.

— אף. חשב גם עלי בתחילה, וכמה רגעים אחר כך, הוא כבר האמין לי. אני אומר לך באמת, יום אחד, גם החברה שלך אודרי תהיה איתנו.
דיוויד שמע את המילים הללו והרגיש שלוה מתוכן.

— בוא נקח את המזוודה שלך ונלך לגרום לאס. קצת הפתעה, האמרתי לך שהוא אוהב את הבדידות?
— לא זכור לי.

ודאגותיו של דיוויד חזרו עליו.

פרק 2: האטנס השני

אטנס יצא לרגל מעל 81 קילומטרים בלעדי עצירה לפני שפגש באדם אחר שהלך בכיוון ההפוך עם אותה קדנציה ואותו פניה תקיפה. אטנס, היום, אחד ממעטים הלך-רגל על הכביש, שאל את הגבר הלך בכיוון ההפוך אם יש לו בעיה עם הרכב שלו. הגבר ענה לו שהוא אוהב ללכת ברגל. במהלך השיחה, הם הבינו שיש להם המון דברים משותפים, וגם השמות שלהם היו דומים. האטנס השני עבד כוחלים וטרינרי והיה לו היכולת להרגע כל בעל חי, בין אם זה בעל חי ביתי או פראי. הם היו מחוברים לאותו חזון על מטרתם בעולם והוא היה שמח להצטרף לאטנס איוואנוב קוטרב, אלא אם יהיה עליו לעזוב בימים הקרובים לכנס על זואולוגיה לפני שיקבל פתח מחקר בירושלים. אז אטנס איוואנוב קוטרב אמר לו: "אני אומר לך באמת, יום אחד ניפגש שם שוב".

פרק 3: שיחה עם ג'ניפר אנדריס

ג'ניפר הגיעה לפריז כשנזכרה בחלום שראתה, אך שוב שכחה אותו. — אני מתנצלת, אטנס, אני הייתי רוצה מאוד לזכור אבל זה כמו שכוח מונע ממני.

— אין זה עניין, בכל מקרה, בין שיש חלום או לא, את תמיד יודעת שזה כיף גם לי לראות אותך. איך הדיפלומט?

— הוא בסדר. הוא היה שמח לבוא איתי, אך יש לו המון דברים אחרים בראש.

— זה לא תמיד קל להיות חבר כנסת, במיוחד כשאתה כל כך צעיר.

— גם לחברתו אין זה תמיד קל. ענתה ג'ניפר באופן אירוני.

— נו, ג'ני, זה יתן לך הזדמנות להתבגר, כי אף שאת קצת צעירה ממני בשנתיים, לא תהיה לך הרבה זמן להנות מהצעירות שלך, זו המחיר של הנבואה. לכן, קצת יותר חוכמה לא יכולה אלא להיות נקודה חיובית לתנועתנו הרוחנית, ואם זה יעזור לך לזכור חלומות חשובים, זה יהיה יתרון, האם לא?

— כן, בהחלט. בכל מקרה, בפעם הבאה שאני זוכרת את זה, אני יקרא לך מיד.

— אם יתקבל כי את צודקת וכוח כלשהו מונע ממך לחלוק איתי את החלום, אפילו כתוב, ייתכן שההודעה שלך תיפגש לשכחה.

— אני מתקשה להאמין שאני צודקת.

— ואני מעדיף שתמנעי לך פציעה. אני כבר יודע מספיק על הנבואה, אינני יודע אם זה יהיה מספיק, אך בכל מקרה, אנסה להתמודד עם זה. ג'ניפר החלה לבכות והוסיפה:

— זה רק שהייתי רוצה כל כך לעזור לכם.

— האם את מאמינה בנו?
 — כמובן. איזו שאלה!
 — אז תחשובי שאת כבר עזרת לנו.
 על פי זאת, אטנס הוביל את ג'ניפר לקומפרטמנט 81 של הרכבת שתביא אותה חזרה הביתה, לפני שהוסיף:
 — שמייך הטוב יהיה ואני מקווה שניפגש שוב בקרוב.
 — זה יהיה בכיף, נביא. ותביאי גם דברים טובים לדוד שהסייע לי המון מבחינה פסיכולוגית כשהבחור שלי הטריד אותי. ובנוסף, שלחי גם שלום לאס., גם אם אני לא מכירה אותו.
 — אני אעשה זאת. ומצידך, אמרי לרדוואן שכשהוא יהיה מוכן לוותר על החומריות שבפוליטיקה, הוא מוזמן להצטרף לקבוצתי.

פרק 4: הייתוש לפי אטנס איוואנוב קוטרב

אטנס סייט יודע ברחוב כשנתקל בחבר ישן משם על שם רודי ולודי. אז אטנס התחיל לשוחח:
 — היי רודי! איך אתה?
 — טוב, מה שלומך אחרי כל הזמן הזה?
 — אני הולך לכתוב ספר, האם תרצה להיות אחד מהדמויות?
 — אני? אחלה! אוקי, מסכים. על מה זה הספר?
 — לא קל לסכם, הממ, אני אומר שכללית זו סיפור של נביא שאחרי חזון נבואתי החליט לאסוף נבחרים פוטנציאליים, הנחשבים להציל כמה שיותר נפשות לפני יום הדין.
 — זה נשמע חריף מאוד!
 — תחשוב פעם נוספת לפני שתשתמש במילה "חריף", זה יותר רגיל מנקודת מבט של פואטיקה.
 — אוקי גדול, אנסה להתאמץ!
 — רגע, אני חושב שאני צריך להסביר לך שוב את העקרון.
 — לא, זה בסדר, כבר הבנתי!
 — אני סומך עליך.
 — כמובן, בנן! *4
 — אם כך אתה אומר.
 — ומה תפקידי?
 — הזה.
 — איך ככה?
 — התפקיד שלך, זה הזה.
 — אני לא מבין.
 — כך נראה, בספר, אני פוגש בדמות שלך ויש לי איתו את השיחה שאנו עושים כרגע.

— אז אם אני אגיד משהו מאוד טיפשי, זה ייכנס לשם?
 — כבר אמרת לא מעט, אבל זה מה שהופך את הפרק למעניין. עם הומור, הודעות כלשהן נספגות יותר טוב על ידי הקהל.
 — אז אני פשוט כלי נטו בלוח הנבואי שלך?
 — כמעט כזה.
 — תמיד רציתי לומר את זה.
 — אני מודה שזה יכול להיות קשה להשיב בשיחה.
 — פעם אחת, ניסיתי בחתונה, אבל זה שבר את האווירה. ובנוסף, מלבד המפגש הזה איתך, מהו התפקיד שלי?
 — אין לך תפקיד.
 — אני רק עומד כאן?
 — זה כבר לא רע, נכון?
 — אז אני מבין, אני פשוט פה כדי להיות.
 — קודם אלה, אתה מבין כל דבר.
 — כן, אך בהווה שאנו דיברים בספר שלך על הופעתי בספר שלך ועל משמעותה עצמה של הופעה כזו, האם אין חשש שזה יהיה מספיק מוזר?
 — אני אוהב לכתוב ספרים מוזרים, ובנוסף הספרים שלי נועדו לקהל אינטלקטואלי, ולבסוף, אני בטוח שאף אחד לא ייצר ספר כזה לפניי.
 — בצורה הזו, אני לא מוצא דבר להגיד, אך הייתי רוצה שהדמות שלי תהיה חשובה, או לפחות שתשמש למשהו בתחילה.
 — אני אומר לך באמת, לא ידוע לאף אחד מה יקרה מחר. הדמות שלך אינה יוצאת לשירות למשהו מסוים, אך גם לא דמות שאינה משמשת לשום דבר. אני מניח שנדע יותר בחלק השני של הספר...

פרק 5: האומץ בנק לפי רודי ולודי

הוא רק עכשיו הוא לבש חליפה חדשה - למעשה, כבר היה לרודי בחתונה - כאשר רומואלד פוריס נכנס לסלון של רודי ואומר:
 — היום, זה היום הגדול, חבר.
 — כן, עם השוד נצליח מספיק. האם טאריק עמראני מוכן?
 — כן, אך אני לא סומך עליו, אף פעם לא עבדתי איתו.
 — לפי האמת, אתה לא עבדת עם אף אחד, אני מכיר אותו ואני בוטח בו.
 — אם אתה בוטח בו, אני בסדר.
 — מאחר ואני אומר לך. אני סיימתי לקשור את הקשר ואנו הולכים.
 — אה... איך זה יעזוב לשוד בנק בחליפה?
 — כשאני אהיה בשעות 20, ההורים שלי בטח לא יגאו בי, אבל לפחות הם יראו שאני נראה מדהים.

— אני, עם חליפה יחידה שתוצאה מהמקום המיוחד, יהיה לי כובע צמר על הראש, כך שהורים שלי לא יגאו ולא יתאכזבו, הם ימשיכו לחיות את חייהם השקטים.

— אני מתפלל שזה יצליח לך, כי כובע צמר לא חילץ אף אחד מהכלא מעולם.

— אם אתה כל כך לא בטוח בהצלחתנו, למה ללכת לשד בנק? נדחה את זה לפעם אחרת או נתמקד בחנויות מזון, כמו לפני.

— אתה יודע שאין לנו זמן, סוף כל סוף, שאני אין לי זמן.

— אני יודע זאת, חברי, אך השוטרים, למען האמת, זה לא מעניין אותם. אם יהיה להם הזדמנות לירות אותך מקרוב, הם לא יהססו לנצל אותה, במיוחד כשכנראה שלא תסתיר את עצמך. אני טועה?

— לא, אתה צודק, המשטרה לא תבין את הפעולה שלנו, בבקשה שאלוהים לא יחשב לנו את החטא הזה. בנוסף, לפני יומיים נפגשתי עם אטנס שדיבר איתי על ספר על נביא שנשלח על ידי אלוהים להציל את העולם. לפעמים אני חושב שאם נביא יבוא אליי ויציע לי חיים טובים יותר, חיים שבהם יש לי סיכוי לסיים עם הבעיה שמטרידה אותי, אני מאמין שלא הייתי מהסס להשפיע על זה.

— אני מאמין לך, חברי, גם אני הייתי עושה אותו דבר. במיוחד שהשוד הזה, זה בשבילך שאני עושה אותו.

— אני יודע טוב, אך אם הכל ימשך כמו שצריך, יש סיכוי שנצליח להשיג מספיק הפעם כדי שתקבל חלקך מהעוגה.

— אל תדאג, חברי, גם אם כך לא יקרה, אני אבין. בסופו של דבר, אין כמעט נשנה מאוכל עבורך.

— תודה רומואלד, לך תביא את המכונית עכשיו.

— אמרתי לטאריק להתעסק בזה.

— הסתכלת לעצמך לעשות את זה? טאריק לא הסוג של פרט שאפשר לתת לו הוראות.

— ומה, מה הוא יכול לעשות לי? בכל מקרה, אם הוא יתנגד לנו, זה אדם שכבר נמצא בסכנת מוות.

— אל תדבר על רצחים כך בקלות, תמיד פעלנו ללא שגיאות, אנחנו לא הולכים להתחיל להורג היום.

— אתה צודק, אני יודע זאת, אך זה מרומם לי לקחת זאת בפה.

— יפה, לא על ידי, מות הוא נושא שכואב אותי.

— לגמרי לוגי.

— תנה לי להיות לבד כמה זמן, אני צריך להיות מוכן פסיכולוגית לפחות קצת.

— כמובן, ראש.

— ואל תקרא לי יותר כך, זה גם מעמיס עליי.

- אני יורד לחכות לך למטה עם טאריק.
 — עשה זאת.
 רומואלד סגר את דלת דירתו של רודי וירד לפני הבניין. מיד שראה אותו,
 טאריק פנה אליו ואמר:
 — חשבתי שאין לך בי אמון.
 — איך אתה יודע?
 — קראתי זאת בספר של אטנס.
 לרגע, רומואלד הרגיש שנפל לתוך לולאת זמן-מרחב. אז, טאריק הוסיף:
 — אני התכוננתי, להגיד את האמת, הנחתי מיקרופון מרתק אצל רודי. אני
 אוהב להשיג מידע בפחות מידה על המעסיק שלי והשותפים שהוא מכניס
 אליו הביתה.
 — אני מרגיש שרודי לא יעריך זאת בכלל.
 — הוא מודע. אני לא עושה זאת כדי לרגל, אני פשוט רוצה לוודא שחבריו
 לא מנסים לעקוב אחריי, כמו כשזכרת להרוג אותי לדוגמה. אני יודע שאתה
 לא התכוון ברצינות, אחרת לא היית כאן עוד, אבל ברגע ההוא זה נראה לי
 קצת הסכמני, אתה רואה?
 — כן, אני מבין.
 — טוב, אז תגיד לי למה אתה לא סומך עלי ונסיים עם הבעיה לצמיתות.
 — אתה עובד על הכסף, להפך ממני.
 — אז, אם אני מבין נכון, אתה הולך לשוד בנק משום סיבה שאינה
 פקוניארית?
 — זה נכון.
 — ואני יכול לדעת מה הסיבה הזו?
 — אני מתנצל, זה דיבר של רודי לספר לך, ולא שלי.
 — אני מסתמך עליך, לפחות.
 — אז, חברים?
 — חברים.
 — הרבה יותר טוב.
 רודי הצטרף אליהם וכולם עלו למכונית שגנבו בשבוע שעבר. שעה לאחר
 מכן הם הגיעו לפני הבנק שהם היו עומדים לשוד. רומואלד לקח את ראשו
 בידיים ונשם עמוק. רודי שם את ידו על כתפו ושאל אותו אם הכל בסדר.
 טאריק הסתכל בשקט על הסצנה. הוא קשה להבין את אלה שמניחים על
 רגליהם לרגשות שלהם בפומבי. מאז הירייה ההה והמכה בה נפטרו קרוביו,
 טאריק לא היה יותר אותו איש. חלק ממנו רצה לשדות את הבנק הזה,
 לברוח עם החלק שלו ולהתחיל חיים חדשים על אי מרוחק, מרחק כזה
 שהשדים מהעבר שלו לא ידחו אחריו שם, גם אם ראה בסדרת טלוויזיה
 שהפתרון הזה לא פותר את הבעיה הראשית ושהמניע לברוח הוא בלתי
 אפשרי. הוא העריך את החלק הזה של עצמו ב-81%, החלק הזה שגרם לו

לחשוב שחיים טובים יותר הם אפשריים. החלק של עצמו שהוא העריך ב-28% היה החלק שאמר לו שהדרך היחידה שהכל ייטב, היא שילך לבנק הזה עם מגזין ריק ויתנצל להרוג בהזדמנות הראשונה. זו הייתה התכוונותו, אך כמובן שהוא לא התכוון ליידע את רודי ורומואלד על כך, מכיוון שהוא ידע שזה יכול לגרום לכשל כל התוכנית שלהם. בפינה כהה של המכונת, איש בכובע שחור צחק בצחוקונים.

פרק 6: החמישה דקות של שוד על פי רודי ולודי

רודי לקח את הזמן להכין תכנית מסובכת ביותר: לפי התוכנית שלו, הם נכנסים לבנק, הם מוציאים את כלי ההורג הזורק עשן שלהם, מנסים שלא להורג אף אחד וחוזרים עם הכסף מבלי להיתפס בדרך על ידי המשטרה. תכנית שנראית הכי פשוטה אבל, להגיד את האמת, הייתה מורכבת ביותר. לתחילה, הבנק בו נכנסו היה מצויד במגה-דטקטורים של מתכות, שטאריק הורחב להחליף בדמויים מספר לילות לפני כן. הם היו ממש במזל שאף אחד לא היה עם מטבעות או מפתחות בכיסיו בימים האחרונים, אחרת צוות הבנק היה מבין שמשהו לא בסדר. בנוסף לכך, הדלת החיצונית של הבנק הופעלה על ידי מערכת אלקטרונית המאפשרת לפתוח ולסגור אותה מרחוק. כדי לקבל מערכת דומה, משולבת בקודקול, טאריק סיפר פעם אחר פעם שהוא נאלץ היה למכור את אחד מכליו על שולחן מטבח שנהפך לשולחן ניתוח במקום בו הוא הסכים על ההסכם עם הארגון המאפיין שצפוי לייצר את הקודקול לו. לגבי תחום המשטרה, טאריק, פעם נוספת, ביקש מחבריו בעולם התת-קרקע להפיץ כאוס בעיר כדי לעכב את השוטרים מאילו מקומות אחרים. ה-8002/50/81 הזה יהיה יום 50/18 כהה. כן, זה יהיה מאוד אפל, רודי הייתה בטוח שזה יקרה, אך למי? רודי, רומואלד וטאריק יצאו מהרכב יחד. הם הלכו כמו חיילים, בצורה מכנית, כי הדרך היחידה שלהם לצאת ממצב כזה היא להתעלם מכל רגש ולפעול בצורה מכנית כמו מכונות המדוייקות של המדינה, שבאות לדרוש את המס השנתי שלהם. כולם היו בתחתית עשרים, והיום הזה, הם היו עוברים לשוד אחד מבנקי דנוור הגדולים. בעודם טסים במדרגות, רודי רעד כמו עלה, אך הוא ניסה שלא להראות את הדאגה שלו כדי שרומואלד. סוף סוף הם הגיעו שלושתם לדלת האלקטרונית של הבנק, שנפתחה להם כדי להיכנס. דלת זו תתנעל בעת יציאתם, אך טאריק כבר חשב על כל דבר. כן, שלושת החברים חשבו על כל דבר, חוץ מאולי דבר אחד. אתנס נקרא אותו היום על ידי הבנק שלו כדי להסביר ליועץ הבנק שלו למה, כנביא, הוא אינו יכול לשלם באופן קבוע את תשלומי החודש ונתקע בכסף. רודי, רומואלד וטאריק לא ראו אותו מייד. רודי, שלא יכול היה יותר לשלוט ברעדותיו, צעק:

— אף אחד אל יתקרב! אני רוצה מאה אלף יורו! מלאו לי מהר כמה תיקים
והכל יעבור בסדר!
— בוקר טוב, רודי.

אמר אתנס בקול רך ושקט. רודי, שראה אותו, התחיל לצעוק ולנעור את היד
שבה היה נושא את האקדח מכל הכיוונים, כל כך שרומואלד התכופף
לאדמה ושם ידיים על ראשו מפחד מלקבל קליע באורח חלילה. טאריק צפה
בסצנה, מחייך. רודי המשיך עדיין לצעוק, ואז הוא הסתובב אל אתנס
והוסיף:

— מה אתה עושה כאן?

— כך נראה, לבסוף, בספר שלי, תהיה דמות יותר חשובה ממה שתזמינו!
— לכל מקום שאני הולך, אני רואה אותך, אפילו כאן, עכשיו! זה אין כל
משמעות!

— להפך, תחשוב קצת, אלוהים לא עושה דבר במקרה, הכל יש לו
משמעות. אתה מאמין באמת שזה רק ספר? אני יותר סבור שאתה אחד
משלנו, ולא מבליטים.

רודי לא שלט בעצמו יותר, הוא ירה בקליע בלבו של טאריק, שנפל לרצפה
בזמן אפשר והרתיע את רומואלד בידיית האקדח שלו לפני שהוסיף:

— אמור לי מה אתה רוצה, נביא! אמור לי מה לעשות!

— אני אומר לך באמת, אם תשים את הנשק שלך, אני נותן לך קפוצ'ינו.

פרק 7: הבריחה על פי רודי ולודי

רודי התגבר על עצמו והניח את נשקו כפי שביקש ממנו אתנס. הוא סייע
לרומואלד, שטרם שוחזף מהמכה שקיבל, לקום ועשה סיכום קצר של המצב
לפני עיני לקוחות הבנק המשופיעים. אז אתנס שאל את רודי:

— יש לך רכב?

— כן.

— אז כדאי לנו לפרוש.

— אתה באית איתנו?

— כמובן, אני המדריך שלכם מעתה והלאה.

הם עלו שלושתם לרכב והשאירו את גופתו של טאריק באמצע הבנק, ויצאו
במרוץ. רודי ורומואלד לא ידעו בדיוק לאן הם הולכים וסמכו על אתנס להיות
מדריך לא רק רוחני, אלא גם פשוט. רודי, שהרגיש את הפאניקה עולה
בתודעה שלו עם כל שנייה נוספת, אז אמר לאתנס: "חשוב לך למהר
ולמצוא רעיון לגבי יעד שלנו, כי אחרת נסתיים כולנו בכלא!" אתנס ענה לו:
"אני אומר לך באמת, אתה ואני לא נימלט מהכלא."

פרק 8: זעם הסוכן טרד

הסוכן טרד נהנה מדונאט שטופ בכוס ויסקי. הוא קרא לזה: "ארוחת הבוקר של האלופים". עמיתיו קראו לזה: "ארוחת הבוקר של הסוכן טרד". עמיתיו היו מפחדים רק מהשמועות שסובלות עליו. סיפורים היו נפוצים על כך שכשהוא שיכור, הוא יורה גם על אלמנה ויתום, דבר שהוא בעיה מכיוונים, מאחר והסוכן טרד יוצא מהסוכרת רק לפעמים רחוקות. זו גם הסיבה שלא היה לו שותף לעבודה מאז שהאחרון נעדר בנסיבות מוזרות לאחר בדיקה רגילה של רודי ולודי שבידקו אותו לפני שנה. הסוכן טרד סיים את הדונאט ולחץ על אצבעותיו לשפשף אותן באופן שישוף את התחושה של טעם הוויסקי. השוק פגע בו לשטוף את האצבעות בכוס שלו ולנשוך אותן, אך הוא לא היה ניהיליסט כל כך. הסוכן טרד שיב את הכוס שרוקקה מהמזון הקדוש לתיק הכפפות של רכב המשטרה שלו, שנותרה כזיכרון לגאווה מופרזת (המכונית, לא הוויסקי). הוא הרגיש שזו תהיה יום שקט. כל התחנות האחרות של המשטרה היו בארבע פינות שונות של העיר, והוא התחזה לחולה ותצפה בשמש מתרוממת, מתמלא במקום הנהג, מצדו של כיסאו. אכן, הוא היה שווה את הרכב הזה. גם אם השקיע בלפחות ידיים בזמן פעם או פעמיים על ידי קימור או קורות גורם, הוא עדיין היה אדם תקין ומוסרי. אדם תקין ומוסרי שאוזל מוויסקי. הוא יצא מהרכב והלך לסופר שבקצה הרחוב כדי לקנות בקבוק ויסקי אמנותי, מכיוון שזה יצא יותר זול, ועם המשכורת שלו כפקיד משטרה, הוא לא התפרע, רק נוסע על כבישים כהים בליל כשהמדרגות הפליגות כמעט כגברת הכרכור. לפעמים הוא שואל את עצמו באיזו עולם הוא חי. בחזרה למכוניתו, לקחת רגע להתבונן ולחשוב שמצא את מקור הבעיה. רמת האלכוהול בדם שלו הייתה מספיקה להורג יתוש מספיק טיפש לתקוף אותו, הלוגיקה שלו לא הייתה כמו שצריך להיות בתהליך החשיבה הכללי של בני אדם מפוצצים, והוא מצא אויב שבעיניו היה אחראי לכל הרע בעולם. והאויב הזה שהוא הגדיר לעצמו כנמסיס כדי להסביר את מקור המיגרנה שלו היה עתנאס איוואנוב קוטרב. הוא ראה את הנביא המזויף הזה מדבר על נבואתו המזוייפת בחדשות. הוא ראה איך הוא התעקש לכוון ולהשפיע על העיתונאים ועל פולמיסטים אחרים שבאו במיוחד כדי להפטיר ממנו בנושאים שהוא טוען שהוא מתמחה בהם. סופר כי ספור, זה היה סגל צעיר בשם מרגו דלסאל שעזר לעתנאס להפיץ את ה'תנועה הדתית' שלו. תנועה דתית? לא, לא ממבט הסוכן טרד, עבורו זו הייתה סטה, ועתנאס עם שיער חצי ארוך וזקן שלושה ימים לא הפריע לו בדמותו של גורו הקלאסי. הסוכן טרד שמע את אחד המסכנים מספר שהוא מכיר את מרגו רק מזמן קצר. הוא שואל איך עתנאס הצליח לבצע שליטה פסיכולוגית כל כך מהירה על הילדה הנואשת הזו. הסוכן טרד חושב גם על שני הפרוצ'ים שהלוו את הנביא. זה שנקרא דיוויד בא מקנדה, מה שנשמע. הוא נראה מופתע להיות עם הנביא. הסוכן טרד תכנן לבצע בדיקת זהות

קטנה לדיוויד, משהו שיציל אותו מהתעסקות. יש פה רק כדאי להבין שבפריז, לא לוחם עם החכם. הסוכן טרד התחיל לקנות סיגריה, הוא לא מעשן אבל חשב שזה יגרום לו להיראות יותר הטרור. הוא חשב גם על הגבר שהקרא לעצמו אס., הוא נראה עוד יותר מוזר מהנביא עצמו, אולי במציאות זה הוא שמחזיק בחוטים. הסוכן טרד חיפש עליו מידע, הוריו היו יכולים להרשות לעצמם די הרבה, הוא פשוט התעסק בשאלת האם הם משלמים מס על הפורטונה שלהם. הוא לא ימהר לבדוק, ביקור מפתיע יעשה להם טוב. אך האדם שהוא רוצה לראות נערץ, זה הנביא המזויף שזורק מילים מן התנ"ך לכל דבר ודבר. זה היה כבר קשה מספיק לסוכן טרד להיות הומוסקסואל, ובלעדיו שטנאות תנ"ךנים שמתרקמים וסופרים כל זיכר ממגמת סוף העולם ב-2102, אפשר היה לו לשכב עם כל מי שנראה לו. בנוסף, הסוכן טרד ידע כי עתנאס הוא סכנה, מאחר והגן שלו הודיע לו זאת. איש לבן שמבקר בו מאז ילדותו ואומר לו מה לעשות. הסוכן טרד צריך להשמיד את עתנאס, הוא ידע את זה והבדיקה המס שצוינה לשבוע הבא על ההכנסות שלו שלא דווחו יפל יודעה. יהיה לו הזדמנות לפגוש את עתנאס ולראות בעיניו את הנביא המזויף הזה שמשתמש באנשים חכמים. בזמן שהוא התעסק בהרס במכונית המשטרה שלו, שמע קול של מישהו שמנסה ליצור איתו קשר דרך השדרת רדיו שלו, אך זו לא היתה קולה של שוטר, לא, הקול הזה היה לו ידוע היטב, זה היה קולו של האיש לבן. הקול דיבר איתו על פרקי פריצה שהתרחשו 81 רחובות ממקום שהוא נמצא. הסוכן טרד אהב את המספר 81 על פי מה שהוא מסמל. זו הייתה בגדר בסיס המספר העברי לחיים, ובאותו הזמן, סמל של היטלר, תוקף היהודים ואחד מפנטזיות ההתבגרות של הסוכן טרד. בהתבגרותו, היה לו בביתו פוסטר של היטלר ער, עליו כתוב "פתח לי". באותו רגע, הסוכן טרד התחיל לשתות. המספר 81, סמל לחיים לפי היהודים וסמל למוותם לפי היטלר, מייצג בצורה מושלמת את הקרב בין הטוב לרע. הסוכן טרד אהב את המספר הזה ושנא את אטנס על שהוא פילל אותו, אך הוא שאל את עצמו לרגע מה היה אטנס, ממצד התחושה השונה שהפרידה את דרכי החשיבה שלהם, היה אומר בעודו יושב מול הטלוויזיה שלו ורואה את הסוכן טרד בפנייתו המיוחזת בחדשות, מדבר על נבואה שקרית. אז הוא החליט שלא להורג את אטנס, לא ידע אותו רגע. לפני הכל, הוא רצה להתקרב אליו, להבין את אופן החשיבה שלו, למצוא נקודות חולקות ולהשמיד אותו. לזמן קצר, שאל עצמו אם אולי אטנס היה צודק. התחושה נפקדה מהר מאוד על ידי הקורות והאדם לבן. אז הוא התחיל את המכונית בקרבה ונסע לבנק בקשר.

פרק 9: עקוב אחרי המדריך

רודי היה עם ידיו דבוקות לגרמון, הוא נהג לעוררוננו מזמן שלמעלה מ-81 דקות, פונה לכיוונים שאתנס אמר לו לפני. כעת שטאריק נפטר, אלו שפעלו בצלו הפסיקו לזרוע הרס בעיר וכוחות האור התמקדו בלוחמי השודדים שחזרו ריקים מהשוד. המסלול שאתנס הגדיר היה חלק והם הפתיעו את כוחות האור באמצעות בחירות מטרידות של יעדים שונים שהם בחרו. "פנה ימינה!" הוסיף אתנס שוב, להפתעתו הגדולה של רודי שענה לו: — אין שום דבר מימין, חוץ מסמליק יותר מדי כדי שהמכונית תוכל לחלוף! — אמרתי לך לפנות ימינה!

רודי ירך פעם נוספת בדעתו של אתנס ופנה לתוך הסמליק הקטן, כאשר מראות הרכב התפוצצו בברקע של הבניינים שבנתיים ביניהם הם התכנסו. הם התקרבו כעת ישר לגשר מסתובב הנפתח בשתיים כדי להפיל מזלג ולאפשר לספינה לעבור. אתנס הוסיף, בביטחון: "המשך ישירות על הגשר במהירות של 811 קילומטרים לשעה וננחת מהצד השני בלעדי פקפוקים." רודי עשה זאת והתמונה של כאשר הם יורדים הייתה מפתיעה לו. כוחות האור לא רדפו אחריהם יותר. רודי השתמש בהזדמנות זו לעצור את הרכב ולפנות אל אתנס, שאל אותו:

— איך זה שיש גשר כזה באמצע פריז?

— אני אגיד לך באמת, אם תצטרף לתנועה שלנו, אז תראה עוד הרבה יותר, כי אנו הגשר המחבר בין הלאומות למטרה יחידה. — להציל את העולם.

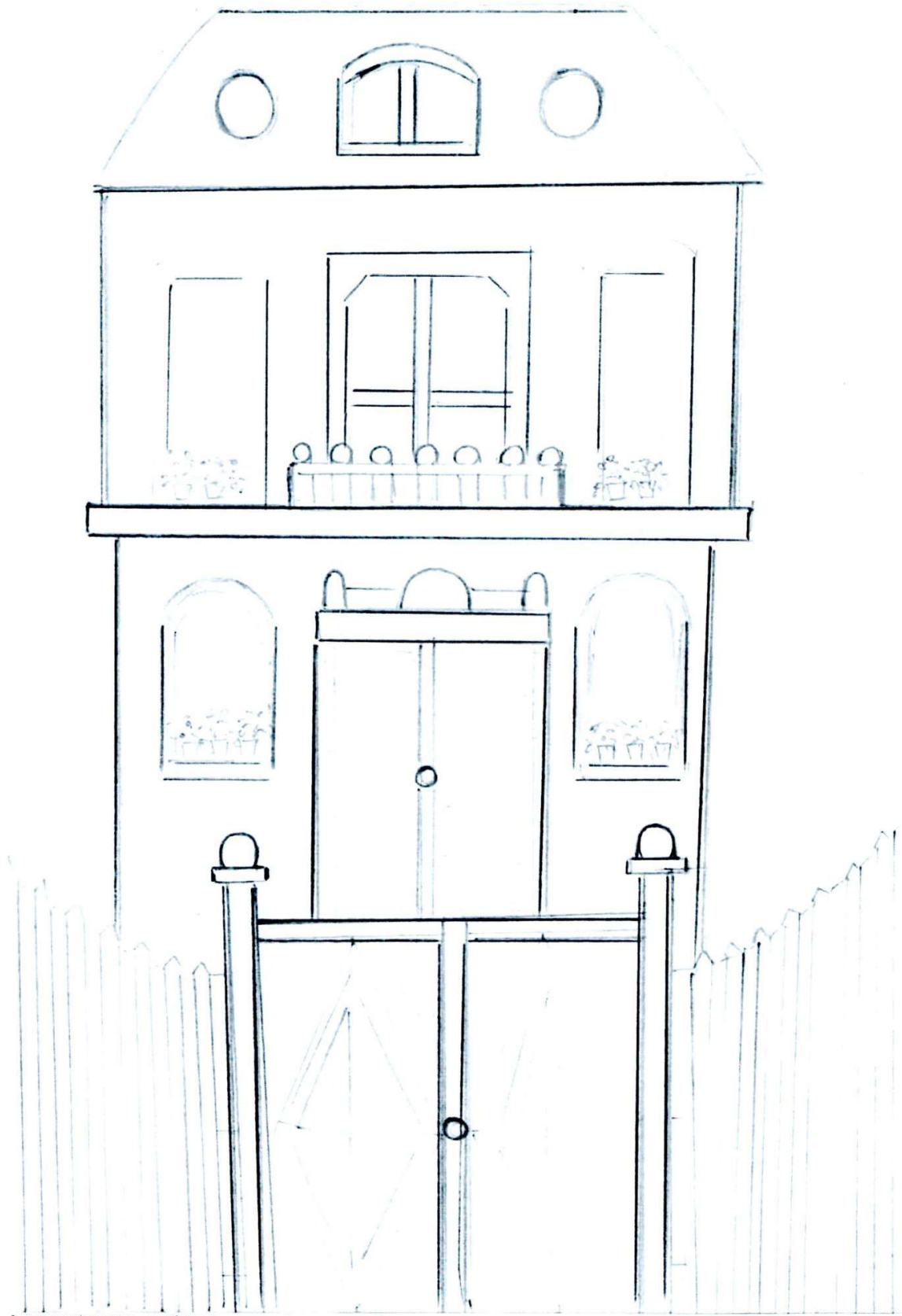
אמר רודי, החולם. רומואלד, שנותר יחסית שקט עד כה, דיבר אז: — רודי, אם אתה לא מצטרף אליו, לפחות אני ראיתי מספיק כדי לעשות זאת.

— הוא אמר את זה באמת, הם גשר וכדי להגיע לגדה השנייה, הם יצטרכו לאבנים כמונו, סלעים יציבים, מחוברים לתנועה שלהם. ענה רודי. "דברת נכון, חבר שלי." הוסיף אז אתנס. "אז לאן אנו הולכים כעת?" הוסיף רודי.

— אל דירת הנופש של רדוואן, קראוויל דה ביראנסה, נד פורט, יש לי את המפתחות וכדאי שתישארו בצל לזמן מסוים.

— אז למה אנו מחכים?

אמר רומואלד והוא ידע שרודי, בסופו של דבר, לא קיבל ולא יקבל את הכסף שהוא זקוק לו.

RESIDENCE SECONDAIRE DE RADWAN GUERBAA

המגורים השניים של רדוואן ג'רבע

פרק 01: שקט מוחלט בבנק

הסוכן טרד הגיע לבנק בו נעשה השוד. האנשים שבהם נשקפו כבר הופנו. כנראה שהם יעשו עדות וימלאו את משרד הפסיכולוג שלהם שיספק להם תרומות לעזור להם בתקופה קשה. הסוכן טרד יכול היה לפרוץ לחוק ולספר להם שהוויסקי יש לו פחות אפקטים לוואי, אך הוא ידע טוב שיש סיכויים טובים שהאנשים יחשבו עליו כמטען של העדי יהוה. תוך כדי האזנה חשובה למה שאמור בכל עבר באמצעות אוזניו האלפיות, שמע שהטבח נמנע כך בזכותו של אתאנאס. כמה גיבור הוא האתאנאס הזה! עד כדי ניכרות שלטו בו מראש. אך הסוכן טרד זיהה שהתפקיד לא ברור בסדר השקפותיו, מאחר ואם כך היה, זה היה אומר רק דבר אחד: שהוא אכן נביא ובהכרח היה צריך להיות בסדר מוסרי, כי דיוח כזה היה מבוסס על שליחות של אלוהים. דבר שכמובן יכל לתת לו מעין כאב ראש. הוא התקרב אז לגופו של טריק, שהיה נראה לו בעצמו כמת.

פרק 11: בבית החולים

באותו היום, ד"ר עדנאן בהאר, המומחה לכירורגיה לב וכלי דם, כבר היה עסוק רבות. כמעט נראה שכל העולם החליט להתחלש בו יחד. זה היה 50/81 מאוד אפל, אין ספק. עדנאן היה הכי צעיר בבית החולים שנטל על עצמו את משאב הכירורג. אך הוא היה ילד פלא בעניינים אלו. הוא חשב שהיום שלו נגמר כשהביאו לו את טריק. הוא ראה מהר שיהיה לו הרבה עבודה בגלל הפצעים השונים, ואפילו כשהוא השתמש בשיטה שפיתח בעצמו, לא היה בטוח שיוכל להציל אותו. ואם בכלל יצליח, יש סיכוי שטריק ייפלא לתרדמה. עדנאן התבלבל, שיטה החדשנית שלו לא כשלה אף פעם, והוא מקווה בכוננות שפעמים רבות עוד ינצח במיומנותו.

פרק 21: שיחה עם רודי ולודי

רודי ולודי האזין, מסוחף, למה שאטנס היה יכול לומר לו: "אני אומר לך באמת, הכל הוא רק הזיון. המכוניות, הטלוויזיה, הכיסים הפנימיים של חליפות בערך כחצי אלף דולר, כל זה אינו יותר מהזיון, הזיון שנוצר על ידי האדם, הזיון הפיזי, אך הזיון כמובן. אנו לא יכולים להסתפק בעולם שהוא רק הזיון, זו לא הסיבה שאנו כאן, לא, אנו כאן כדי להתחיל שינוי ולהדביק את העולם בישר וברוחניות בלתי מתקפת, כי אנו נמצאים כאן מזמן רב מדי. אל תהיה יותר בספק חבר שלי, ואם תמשיך להתלבט גם לאחר שראית את כל זה בעינייך ושמעת מפי, אז אל תשכח שבעוד יותר מ-4 שנים בלבד, הרבה תשובות יחשפו לך." אני לא הגעתי עד לכאן כדי לחזור אחורה, ואני יודע שלצידי אתם לא תתירו. אני לא יודע איפה המקום שלך

בין ה-81, רודי, אבל מה שאני בטוח בו, זה שאתה שם. אס., דוד, מרגוט, רומואלד, אתה ואני, אנו כבר שישה ועוד המון יבואו. השיחה שיש לי איתך היום, אני כבר דיברתי עם אס. לפני כמה ימים, ואני אומר לך באמת, דוד ששמע את השיחה שלנו התלהב, ואני התעקשתי להרים אותו, כי זה המטרה שלנו, להרים את הנפל ולספק לו תמיכה בעולם אכזבני זה, בהמתנה ליום הדין האחרון כדי להשאיר אותו ליפול שוב ארצה. כי אני אומר לך באמת, ביום ההוא, הנופל יתעלה והזוכה יתעמת. חוק אחד עבור כולם, שפט אחד לכל אחד, אבל אני אומר לך באמת, לא כולם ילכו לאותו המקום. « רומואלד שרקף את השיחה הצטרף אליהם וישב ליד רודי, לרגלי אטנס, שנראה כאילו מפנה את דבריו אל קהל בלתי נראה. אטנס כבר דמיין איך יירא תנועתו כאשר תקח תאומים. לאחר שדיבורו הסתיים, אטנס עזב, אך רומואלד ורודי לא יכלו לקום ממקומם כאילו היו בטרנס. רומואלד סוף סוף דיבר:

— זה היה נפלא, חבל שהחמיאות את ההתחלה.
 — אל תדאג, משהו אומר לי שנהיה לנו הזדמנות לראות ולשמע עוד הרבה יותר.
 — האם גם אתה מתנבא?
 — ככל הנראה זה יישמע לך מוזר, אך אני מאמין שאטנס העביר לי חלק מהתחושה שלו.
 — גם אני הרגשתי את אותו דבר, זה לכך ששאלתי אותך.

פרק 31: בקרת המס

הסוכן טרד החליט להתחיל על ידי לבדוק את המציאות בביקור קטן אצל אס. אהב את ההתרסה שהפקיע לו בקרת מס, במיוחד כשהוא לא הצד שמקבל את הבדיקה. הוא לחץ על הפעמון, פעולה חסרת ערך אך שהייתה כמו הדלקת קורק במקלעת, פעולה מתוך עוז והוא הרגיש כאילו הוא המפלגה השלישית. שמע אז את צעדי האדם שהתקרב לפתוח לו. קול זכר התחיל לנגן את השאלה המסורתית: "מי זה?" ולכך, הסוכן טרד, מעורר על ידי הוויסקי והמטאל הכבד ומפעיל סימן השטן עם ידו השמאלית מבלי לדעת למה, ענה: "בקרת מס! פתחו!" ולבסוף הוסיף: "זו המשטרה!" נעקץ אז ההססה הרגילה מצד דייר הבית, כאילו הוא יכול לטעון שהוא לא כאן בעודו כבר השמיע את קולו. הסוכן טרד צחק פנימית בהבטיח לעצמו שלא יגע לעוד זרם הזה שספק לו איש קשר חדש מהעולם התחתית, והוא ניסה לשלוט בעצמו. לבסוף, שמע את המנעול להקלקל ואס. פתח לו את הדלת ואמר: "ההורים שלי נעדרים כרגע, יתכן שאני היחיד בבניין כרגע, אך בבקשה, תיכנס ותראה בעצמך." הסוכן טרד נכנס והתרסה לראות שהדירה הענקית הייתה ריקה, לא היה שום רהיט שם, אף אחד, אפילו לא מיטה, אפילו לא נורית שתתלקח למטה מחוט תלוי מהתקרה, רק קירות לבנים.

הסוכן טרד יצא מבלי לומר מילה וחזר לרכב שלו בומר: "האנשים האלה עוד יותר מוזרים ממה שחשבתי."

פרק 41: בדיקת זהות

עברו 81 שעות מאז שהסוכן טרד התארגן כדי לחכות שדוד יצא מהמקום שבו נפגשו אטנס ו"חוספים" שכך קרא להם הסוכן טרד. כשדוד יצא סוף סוף, הסוכן טרד הזדמן אליו בצעדים בלתי מתחזקים וצעק: "בדיקת זהות!" דוד לא חיכה הרבה זמן להיפנות אליו ולענות לו במבט מתמרר: "אל תבוא לחפש בעיה, כי אתה תמצא רק שקט ואהבה בתוך התנועה שלנו. אטנס הודיע לי, הוא אמר לי שיש ישות אפלה מחכה לי בחוץ, אך הוא אמר לי גם שיום אחד תתחרט על המעשים שלך וביום ההוא, תהיה לך רק את עיניים לבכות והמקום בו תהיה אז יהיה כל כך יבש עד שאף דמעה לא תוכל לרטות את הלחה שלך." על פי זאת, דוד סיבר עקבותיו והתרחק. הסוכן טרד אז פשט את נשקו מתיקויו וכוון אותו לעבר דוד, אך חשב על זה מחדש והשקיע את הנשק חזרה לתיק כדי שאף אחד ברחוב לא יזהה אותו. הסוכן טרד לא אהב שמדברים אליו בצורה הזו.

פרק 51: שיחה עם רומואלד פוריס

רומואלד, שלבש כובע צמר ביום השוד, לא הואחז על ידי המשטרה. להבחינו מרודי, הוא יכול היה לצאת לטייל. ביום מסוים, במהלך אחת מהטיולים שלו, הוא נתקל באטנס שצופה בכנסייה ממרחק. רומואלד שאל אותו:

— מה אתה רואה, חבר?

— אני שואף על יופי הכנסייה, רואים, הרבה אנשים נכנסים אליה אך מעטים מסתכלים עליה באמת. ואם הם היו עושים זאת, הם היו רואים כמה היא יפה. ספר לי, חבר, אם מישהו הולך לחתונה ואינו שולף לברך את החתן ולשבח את הכלה, אלא במקום זה הוא נפלט ישר לבופה, האם הוא ראוי להיות ספר תינוקים?

— התשובה נראית ברורה, חברי! ברור שלא!

— ובכן, רומואלד, רואים, רוב האנשים, הם נכנסים להתפלל ויוצאים לבצע עבודותיהם, אך מעט מתעקשים לעצור ולשפוט את יופיה של כנסייה. אני דואג לזה, כי זו היא אחת מבתי המקדש שאדוני בחר בנו. כי רק נבואה יכולה ליצור דבר כל כך נאמן, ובכל זאת יש לכולם להתחיל. כל אחד צריך לבנות כנסייה לכבוד האדון, כי הוא בנה לנו את הגוף וגם את הארץ כדי שנתקדם בה, וכל המשאבים לשמרם, לא לשכוח את הנשמה שלנו, אחת מיצירותיו היפות. אני אומר לך באמת, אם האל יציין אותי כספרם של ילדיו, זה יהיה כי חשבתי על שאלות כאלה. אל תגיד את זה לרודי לפני 81 ימים,

אך כאשר התנועה שלי תהיה יותר משמעותית, אני אבנה כנסייה וזו תהיה המקום הרשמי שלנו להתכנס. רומואלד לא הצליח לשמור על הסוד יותר מדי קל. לאחר 81 ימים אלו, שאל את אטנס למה הוא עשה זאת, ואטנס ענה לו שזה היה מבחן.

פרק 61: שיחה עם דוד גיראר

יום אחד, דוד התעורר עם התחושה הנוראה שאטנס הוא היחיד שיכול להבהיר לו את הנרתו. הוא עשה צום והלך לראות אותו כדי לשאול. אז שאל אותו: "מהו משמעו של החיים?" אטנס ענה לו: — פעם אחת בחוף הים, עברתי תקופה של אנגוויש, שאלתי את עצמי, רואים, במה חזה של אישה הוא תכונה מושכת לגבר. לאחר שרכזתי על המהות הראשונית של הבעיה והואטתי עקבות את העקרונות הפסיכולוגיים הבסיסיים, הבנתי שהבעיה הפכה במהירות ללא פתרון. כך שנעשה, אם תמצא תשובה לשאלתי, אז אני אשיב על שלך. — התשובה בהחלט פשוטה ביותר. אם לשאלה הזו אין תשובה לוגית, זה בגלל שאתה לא צריך לדעת את התשובה לכל שאלה, אחרת חייך לא היו משמעות. — אני אומר לך באמת, דוד, אתה הצלחת לענות על שתי השאלות שלנו ובצורה הנכונה. דוד עזב את אטנס בלב קל ביום ההוא.

פרק 71: שיחה עם הסוכן טרד

הסוכן טרד חיכה ליום הזה בקורת רוח, כי הוא היה סוף סוף יפגש עם מי שהוא רואה כנביא שקר. הוא הלך ודפק בדלתו באוויר ניצחוני וכאשר אטנס פתח, התחיל להטריד אותו בשאלות על ההכנסות שלו, מבלי שהאחרון הספיק להגיב. כשהסוכן טרד התחיל להתעייף, אטנס דיבר והתחיל לדבר על הממלכה השמיים. הסוכן טרד היה כל כך חסר נשימה שלא יכול היה אלא להקשיב למה שאטנס אמר לו. לסוף, הסוכן טרד לא רק הסכים להצטרף לתנועה של אטנס, אלא גם, כשיצא מביתו, שמע את המילים חוזרות בראשו עוד 81 ימים וחזר על הווכחות שהתקיימו בראשו מחדש מבלי שהספיק לומר מילה כשהגעגוע הזמן. אני אומר לכם באמת, הוא שדיבר אחרון זכה למילים הכי נכונות.

פרק 81: המחכה

היא המתינה לו בקורת רוח, היא ידעה שהוא צריך לבוא. מצא זמן לשחרר עצמו במיוחד כדי שיכולו להיות יחד. היא רעדה כמו עלה ברוח מרגע

שחשבה על ראיונו. היא כמעט לא יצאה לה עם ידיו לכל פעם שהיא ראתה אותו ובכל פעם שזה קרה היא שכחה את כל מה שרצתה לומר לו. זה לא היה קשה להבין, היא אהבה אותו. היא צפה מהחלון במחכה לו. ראתה צל חופשי עובר, היא שאלה אם זה לא הוא, אך זה היה רק ענן. שמעה קול בדשא, היא שאלה אם זה לא הוא, אך זה היה רק הרוח. הרגישה נשיקה על שפתייה, היא שאלה אם זה לא הוא, אך זה היה רק טיפת גשם שנפלה מהענן שעבר ונושאת על ידי הרוח.

פרק 91: ההחלטה של רדואן

רדואן היה במצב רוח נורא. הוזמן לתוכנית טלוויזיה על ידי כתבי עיתון על בקשתו של פוליטיקאי שלא רצה להתגלות, ומצא את עצמו נפלט משאלות מעצבנות. הוא הצליח לענות לכל השאלות מבלי להיאחז בפחות אחת, אך כעת, הוא שואל את עצמו איך הוא יסביר לג'ניפר את עזיבתו מהקרוב הפוליטי. בתחילה, היא קיבלה את זה די טוב, עד שהיא החלה לשאול אותו על השאלה שלא יכול היה לענות עליה והוא החל להתגלגל סביב סביב בלתי מספק תשובה. כבר חוויתה את זה עם הקשר הקודם שלה והיא לא התכוונה לתת לרדואן להחזיר לה את רגעי הכי אפלים של חייה. היא הורגשה לו, התחילה לבכות וסופסוף התעלמה ממנו. אז הוא החליט לספר לה הכל. שאלו אותו ערב האם הוא רואה באטנס פנאטיק שמכניס יותר ויותר אנשים לתוך תנועתו ואם ייתכן שהוא יהיה מסוכן. רדואן פשוט ובנחישות אמר לא, קם מהכיסא שלו, הודיע על יציאתו מהחיים הפוליטיים לפני הסקנדל התקשורתית שהיה מחכה לו אם יישאר, ועזב את הסטודיו הטלוויזי בראש קשה. ג'ניפר שמה נשיקה למספר רגעים, ואז החליטה להתקשר לאטנס כדי להודיע לו על החדשות אילו במקרה שלא צפה בטלוויזיה, אך הטלפון הנייד שלה היה כבוי. כן, בלילה ההוא, אטנס היה צריך שקט משום שהוא התכוון ללכת לביקור אצל קרולין ביום למחרת ולא רצה להיפרע.

פרק 02: סיום המחכה

הענן שראתה לפני כמה רגעים נעלם לאופק, נראה כי גם אטנס נעלם. אחרת, למה הוא עדיין לא כאן? קרולין התעצבנה יותר ויותר והרוח נשבה חזק יותר בדשא כמו למרוחק לאוזן: "אני מבין אותך". או שוב: "הוא לא יגיע". סופסוף, הפעם הדלת צלצלה. קארולין התקשטה בקסם המתוק של פעמון הכניסה ופתאום הכל השתנה. השמש זרחה, הרוח לחה ולחשה באוזן: "אני אעשה מהעננים האלו נעליים שתלבשי כאשר הוא יביא אותך לעולמו. אני אעשה מהדשא כתר שתלבשי ביום החתונה שלכם והוא יהיה כל כך יפה שגם הפרחים יקנאו בו. הוא יהיה כל כך יפה שגם כוכבי השמים

ירדו במטוסה של להבות כדי לפנק אותך, גם בעלי חיים יבואו מארבע הזוויות של הארץ כדי להתרשם ממכם". אך היא ידעה שזהו כוזב, הוא בא רק לרגעים קטנים לפני שיחזור לשם שבו ממתינה לו משימה ואז עליה לשבת ליד החלון ולחכות לחזרתו.

פרק 12: אטנס וקרולין

קרולין פתחה את הדלת והסתירה אותו. הוא לבש חולצת טי-שירט לבנה עליה הודפס המספר 81 בדיו שחור. אטנס לא ראה את האירוניה בניגוד, אך ה-81 היה אפל גם עבור קרולין, מאחר שזו הנבואה שמונעת מהם להיות תמיד יחד. אטנס התנבא בבירת העולם. קרולין, בנגרובה שלה מספר מאות קילומטרים ממנו, היא יושבה וממתינה לביקורו של אטנס מעת לעת. כשראתה אותו, היא צעקה: "נביא שלי!" אטנס, לא בנוח, ענה: — האם אי אפשר לך לקרוא לי 'הידיד שלי', כמו שכולם אחרים?

— אני מקווה שלא כולם קוראים לך ככה. הם שוחחו קצת ואז הכל קרה מאוד מהר, הם שניהם סיימו להיות לגמרי מלבושים מתחת למקלחת, בעוד קרולין, מחבקת אותו, קרעה לו את הטי-שירט בציפורנים. בחוץ, הרעם התקשקע. אטנס, עוזב את קרולין, יצא מיד החוצה לקראת הגשם החדש שהתרסק על האדמה ושטף אותה מהרע שמטנף אותה. אטנס מסתכל כלה אל השמיים בבלבול, הבין שהודעה זו הייתה אליו. הוא התכונן לעזוב, החוב קורא לו, כשקרולין הגיעה רצה אליו ונפלה לקרקע מתפשטת על זרועו ובוכה. היא תפציעו להיות עם זה עוד קצת, אך אטנס כבר עשה את בחירתו ובחר בנבואה.

פרק 22: קווינטין סימון עולה

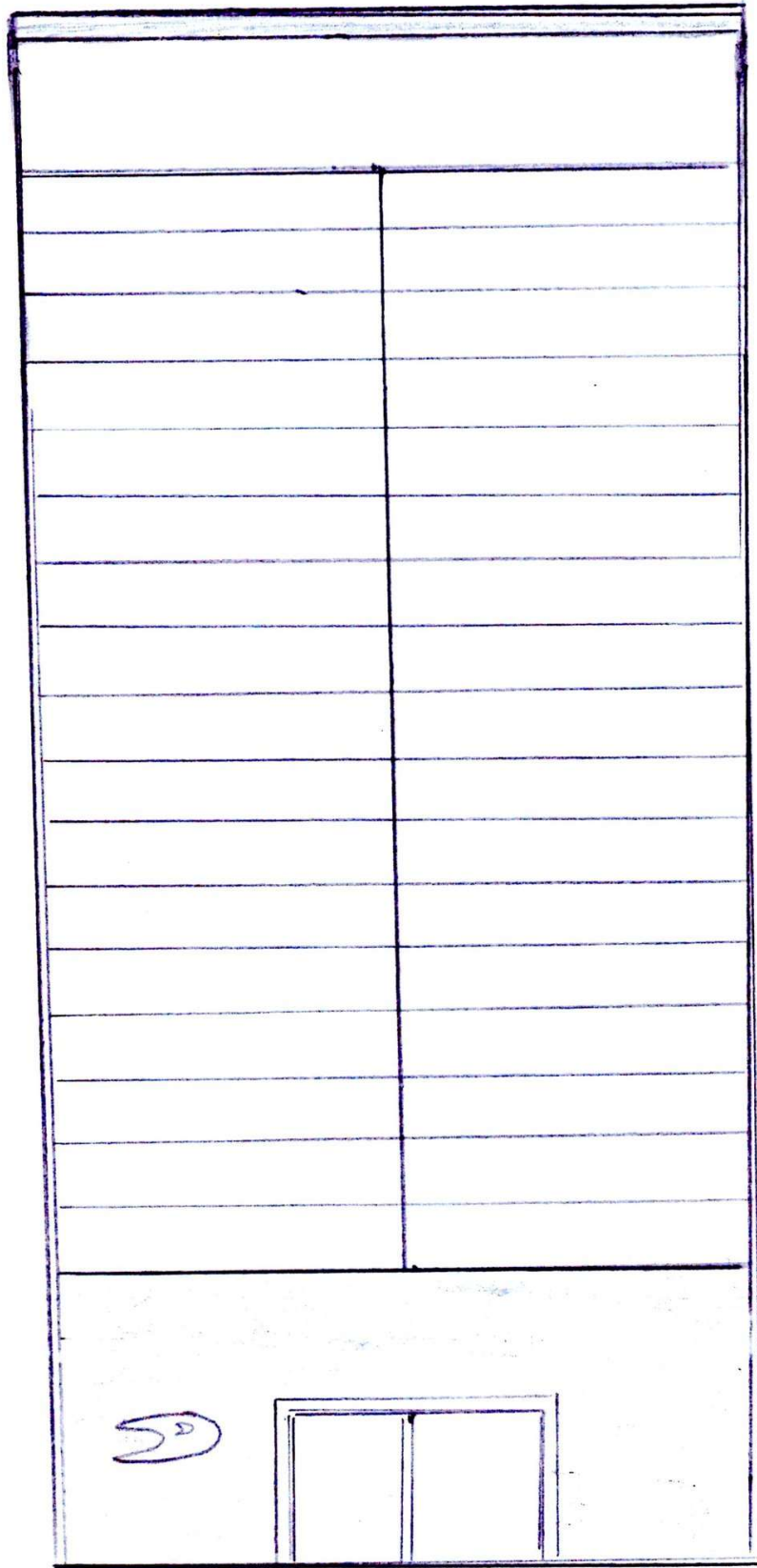
השקיעה הפרפרה את השמיים. קווינטין סימון היה בחוץ בערב הזה. פרק את יומו של עבודה. היו כבר שישה חודשים מאז שהוא שומר אישי של דניאל דנוור, הידוע גם בשם דן וואן. במנהל חברת "דנוור", הוא הלך אל קווינטין באישית כדי להבטיח לו עתיד מצליח כ'שומר אישי ויועץ עיקרי'. דניאל דנוור הגדיר עמדות בחברתו בשמות מוזרים, משום שזה היה בעיניו הדרך הטובה ביותר להיות מוקף היטב. הוא יצר את העמדות של: "שומר אישי ויועץ עיקרי", "טבח ומומחה לניתוח טוקסיקולוגי", "גאולוג וארכיאולוג" וכן הלאה. מלמעלה ב-81 קומות בבניין בו נמצאה המשרד המרכזי של חברתו, הוא לא הרגיש בטוח. מה שלא הי' מאוד מפתיע בהתחשב בסכומו בחשבון הבנק שלו. למעשה, הוא יצר בנק עצמאי כאשר הוא כבר לא ביקש לסמוך על הבנקאי שלו. ההוכחה הטובה ביותר שהוא צריך להישאר מפתח הייתה הפריצה שקרתה שם לפני חודש, באותו יום בדיוק. הייתה זו עבורו 81 מאוד אפל ביום ההוא. ה-8002/81/60 היה להפך יום בלתי מפתיע. עד

ש-שומר אישי ויועץ עיקרי' שגילה במועדון שחיים לשה חודשים קדים דן וואן בא לדפוק על דלת חדרו שכתוב עליה במסר כמו: "אסור להפריע בניהול, כל הפרעה תביא לפיטורין ללא פיצוי". דניאל אפילו סגר את המעלית כדי לאכוף על פוטנציאליים או לחלופין לאנטיינועים מסוג זה לטפח את 81 הקומות במדרגות אבן. דניאל, למעשה, לא חווה בעיה עם הספורט, להיפך, הוא אהב אותו. גם בגלל זה שיבח ביועץ שבנוי להיות שומר אישי, מאחר וכל הרעיונות הבונים ביותר היו מתקיימים כשהוא רץ, לדבריו של דניאל. דניאל המתין 81 דקות לפני שאמר לקווינטין שהוא יכול להיכנס, כי הוא אהב לעכב אנשים. קווינטין נכנס והתקדם, משנה כרע ושם רך לרצפה. דניאל היה מספיק חסר גב לכך שיתן את אותה הטיפול גם לנשיא הרפובליקה אם הוא היה בא לבקר. בסופו של דבר, האנשים המועטים שביקרו אצל דניאל היו חברי משפחה מועטים שבאו להעזר לוותר תובענות ושליחי המס שפקדו לקרות את אותו רכב על כרעיים בזמן כניסתם. לפי הרווחים של עסקו מספר למדינה, דניאל חשב גם שבשנה הבאה הוא יכול להורות להם לקפוץ על רגל אחת בזמן שהוא יתעדן ביין אדום טוב. מתוך השהייה בקומה ה-81 של מגדל בבל שלו, דניאל סיים עם להיות בלתי רחומה. השמש שכבר הייתה בדרך לשקוע התנגזה בשיער הבלונד של קווינטין דרך החלון הזכוכית של משרדו של דניאל. לבסוף, דניאל תקף בכפות ידיים כדי להזהיר לקווינטין לדבר, כאילו הוא הפעיל מרחוק צעצוע אולטרה-מודרני עם יכולות שמיעה. קווינטין אז דיבר: "בוקר טוב, גבר דנוור. התבוננתי מחוץ לחלון ביופיו של שקיעת השמש כשקיבלתי חזון, כמו שאל האלוהים, כמו נושא דגל עולם אשר ירד אלי כדי להראות לי את הדרך, ואז הבנתי שאופן חיינו והמטרה שהקב"ה קבע לנו הם לחלוטין הפוכים. המשכתי להסתכל על השמש עד שנפלתי להלה, וראיתי משהו, משהו שאני רוצה לדבר איתך עליו." דניאל, מופתע, קם מהכסא שהוא ישב עליו ונעץ חזרה אל חלון משרדו הפונה את גבו לקווינטין. הוא צפה בהתרסקות העולם החיצון. מקום בקומה ה-81, הוא ראה את הטובים הולכים לצד הרעים, מלמעלה, הוא ראה בבהירות יותר את מה שאחרים לא יכלו לראות למטה. אז הסתובב ופנה את עינו אל השמיים החשוכים המתחילים, וקווינטין חפש בתודעה שם למעלה, בתקווה ששם, האל אובחן אותו ורואה שלא פנה מנתיב הצדק מעולם. אז הוא פנה אל קווינטין מבלי להסתובב:

— מה צריך לעשות כעת?

— יש נביא שנבא בשם יהוה. האנשים מדברים יותר ויותר עליו, סופרים שראה בחלום את מה שמחכה לנו, שראה לעתיד כפי שאנו רואים את ההווה, שחי כמה שנים בחלומותיו, שיוצר גשרים מאין כשהוא רוצה, הופך אליו את אלה שהוא נוגע בידי ומתרים את אלה שהוא נוגע בדבריו. אני חושב שיש לחברתך יכולת כלכלית מספיקה לתמוך בנביא הזה ולראות עד איפה יקח אותו הדרך שהוא יבחר.

— אתה יועץ מלא חכמה, קווינט, ידעתי שאין לי טעות במציע לך את
העמדה שלך. צור קשר עם הנביא ואמור לו שאם יש לו צורך בעזרה
כלכלית, אנו נספק לו אותה.
קווינטין אז נעדר מראשו כסמן להסכמה ועזב את משרדו של דניאל.

LE SIÈGE DE LA COMPAGNIE DENVER

פרק 32: אמונת דניאל דנוור

דניאל הקיש את המספר 81 על הדלת המתכתית של הכספת בארונו, הנמצאת במשרדו בקומה ה-81 של משרדי החברה שלו. כמו בכל בוקר, הוא הסתכל על רובה היפה של קטע מקורב סוג 'וינצ'סטר' שנמצא בכספתו. זהו המורשת היחידה שקיבל מאביו. הוא חידק את הידית של הרובה וסגר את הכספת. היה לו פגישה עם אביו ואביו לא האריך לבוא. בזמן שדניאל סדר את שיערו החום הקצר והתאים מחדש את הקשר שלו, אביו כבר היה מחכה לו בדלתו של המשרד. אביו היה הראשון שדיבר:

— אתה לא מזמין אותי להיכנס, ילד מזומן? ככה הכנסתך הורסת של זונת האם שלך?

— בבקשה, אבא, תיכנס, אך בנוגע לאמא, כאשר אתה מדבר עליה, מתי אתה מתכוון לספר לה שאתה חי?

— לספר לה מה? שכאשר עזבתי אותה, לפני 81 שנה, וישטפתי את הרכב שלי מגג מצוק למעלה שזה היה כדי לברוח מהחיים המשעממים שהיא הציעה לי ולהשתכר בתאילנדיות צעירות? אמא שלך הייתה רק אישה ענייה שלא הכילה יותר מדי מלסטוח סריגים חסרי טעם! היא לא תמיד הייתה כזו! זה בגללך שהיא נעשית כזו! לגדל ילד עורפל הטריד אותה! כשנתתי לך את רובה של יומיים בירושה, זה לא היה לפני הקידמה היוצאת דופן שבה, ולא כדי שתהיה לך זיכרון ממני! לא, ילד, זה היה כדי שתעזור לאמא שלך ותתאבד, כך שאז לפחות הייתה לה הזדמנות לבנות מחדש את חייה ממרחק מפרוש מדומה כמוך!

— אך ידעו שהמי שאתה רואה כמומלץ מחזיק בכל המלונות שאתה רגיל לבקר בהם עם נערות לא נחמדות, חלק ניכר מהחברה שיוצרת את הבירה שאתה רגיל לשתות ו-81% מתאילנד ממנה באופן ידוע נערות הפשפשות שאתה רגיל לפגוש בסמויות ברחובות... כן, אתה נראה על ידי אנשי החברה שלי.

— כן, תשקול לי את ההצלחה שלך! בכל מקרה, לא עשית דבר לאבי הזקן שלך! אני מתקשר עכשיו לגיל בלבד עם 'בטסי העינויה' ואני בטוח שלפני כן, הייתה גבר!

— מה לעשות, אבא? מי שדומה נפגש! עכשיו, אני אבקש ממך ללכת, אמא תבוא ואני מניח שאתה לא ר

— טוב, הצלחת להיפטר ממני הפעם!

האב של דניאל יצא אז ממשרדו של בנו, דופך בקירות מתחת להשפעת הקוניאק מהלילה הקודם. דניאל צפה אחריו כשהוא רוחק מהבניין, חושב שהוא מתקדם די טוב, ואז ראה זמן קצר לאחר מכן את אמו מתקרבת לבניין שבו נמצא ושומע אותה עולה 81 קומות לפני שנכנסת למשרד של בנה ונופלת על כסא. כשהיא הפסיקה לנשום בקושי, אמרה לדניאל: "אתה

רוצה להורג את האמא הענייה שלך עם כל המדרגות האלו? דבר על מוות, היום זה עוד 81 שנה ו-81 יום שאביך מת!" של סצנות, ענה ברוגע: — כן, אני יודע, אמא, את סיפרת לי אתמול שהוא מת כבר 81 שנה ו-71 ימים. אני מודה שהמשוואה לא הייתה מסובכת מאוד, במיוחד כשאת מזכירה לי את תאריך מותו כל יום מזה 81 שנה, לא משנה היכן אני. — אתה לא יודע מה זה! היית לך בדיוק 21 ונאלצתי לגדל אותך לבד, הייתי צריכה...

באותו רגע צלצל הטלפון, ואמא של דניאל המשיכה לדבר אך דניאל לא הקשיב יותר. הוא אחז במקלט ושמע קולם של אישה אומרת: "שמי דסטי, דסטי ניקול, ואתה חייב לדעת ש..." השיחה הופסקה פתאום ודניאל, קוטע, שוב התמקד במה שאמא שלו אמרה:

— ...וכשאבדנו את הבית, היינו חייבים לחיות במכונית!
— אני יודעת, אמא, הייתי שם.

— כמה לילות, חשבתי לקחת את ה-'ווינצ'סטר' של אביך ולהורג אותך, הכלא היה יציאה לחיפוש. כעת אני מתבגרת וחייבת לבקש צדק מהכלא. עכשיו אני כאן, מסתובבת ולוקחת אנטידפרסנטים כדי לשכוח שיש לי בן שחי ולחשוב על עולם שבו הייתי יכולה לחיות עם אביך ולקבל בן מושלם, בן שונה.

— שונה איך?

— אני לא יודעת, אבל אני בטוחה שזה בגללך שאביך נעלם, כנראה שקטף או עשה משהו, סוחבק קטן! עכשיו אני ברחובות בגללך!
— בפעם האחרונה שנתתי לך כסף, הספקת להעביר אותו לאהוב שלך עם הכובע השחור, אמא.

— אל תערב אותנו בכל זה, הוא נתן לנו קורת גג ואתה זרקת אותו! ברחתי!
— הוא רצה לשנות אותי, ואני לא יכולתי לקבל את זה. עם זאת, אחי עשו אמור להגיע תוך פחות מ-5 דקות. את זוכרת אותו? האח שנטשת לו אחרי הלידה. אולי תרצי להישאר לפגישה משפחתית קטנה.

— לא, יש לך עדיין את הכוח להוריד את אמא שלך, האם אתה לא בושה?
בזמן הזה, עזבה היא את המקום והתקעה את הדלת. דניאל הסתכל מחלון הזכוכית וראה את אמו נפגשת עם עשו. אשר חלה עליו לזרוק אליה אבנים, ולבסוף השאיר אותה ללכת וחזר לבניין שבו עבד דניאל. עלה 81 קומות וישב על הכיסא שבו ישבה אמם שלה רק מספר רגעים לפני כן. עשו נפטר:
— יש לי עוד רצונות לרצח כשאני רואה אותה, עוזבת את הבן שלה בתוך קופסת בירה וזורקת את אותה קופסת בירה לתוך נהר. בלתי אפשר שלא לזכור שהקפיאה הזו היא גם אותה שגרמה לך שהם החליטו להיפטר מאחד ממנו בזרם ההטבע ואבינו רק רצה להיפטר משניים. פלא ששרדתי. אבל כמובן שזה לא מעניין אותך, היית המזולל, השורד, הנבחר שבלבם. ועכשיו יש לך עסק יפה שעשית פועל בזכות הזעת פניך ואינטליגנציה! אתה

יודע כמה זה קשה להיות טמבל ומשועמם כמוני? לא, כמובן, אתה לא יודע, אתה יותר חכם מדי לכך, זונה!
 — האם זה היה מחמאה?
 — זונה מזדיין! איך יכול לך להיות חכם? אבינו היה טמבל, אמא שלנו אישה נחמדה, ואני המלך של הטמבלים!
 — השכלה היא מתנה שבאה מאת האל.
 — ועוד אתה משקר על הדת שלך! אתה לא יכול להפסיק לנסות להיות מושלם, לא יכול להיות לך גם בדת! אני שונא את הסוג שלך, אתה גורם לי להקיא! פסח עליך!
 — ומה אתה חושב על הנביא אתנס?
 — אני שונא אותו! אני אפילו לא רוצה לשמוע עליו ופחות רוצה לראות אותו! למה?
 — כי יש לי פגישה עם אחד מ"בחיריו" תוך כדי דקות ספורות.
 על פי זאת, אחיו בינה לעזאזל מיהר לעזוב ללא לפרוט. דניאל ככה היה כל הימים, והיום הוא חוגג לבד את יומולדתו ה-03. רומואלד סוף סוף נכנס למשרדו של דניאל כדי לשוחח איתו על הנבואה. הם נתנו ידיים ודניאל דיבר:
 — הגעתך היא הדבר הכי יפה שקרה לי היום.
 — לפני הכל, יומן, אני רוצה לומר לך שאני מתנצל מאוד ששדף את הבנק שלך!
 דניאל סגר את העיניים לרגע והוסיף: "אני מסלח לך". הוא הבין אז שרצה לומר את המילים האלו כבר יותר מ-81 שנה.

פרק 42: שיחה עם דניאל דנוור

אטנס ודניאל הלכו בצעדים חזוניים ברחוב. ברגע מסוים, דניאל ראה אדם חסר תמיכה מחפש בפח זבל וייעץ לאטנס להזז לצד מניעי ניקיון. אז אטנס הפנה אל דניאל ואמר לו: "אני אומר לך באמת, אין לך להזז לצד כדי למנוע להימלא בזוהמת גופו שלו, אלא לו להזז לצד כדי למנוע מלהימלא במכוערות הדברים שלך. מלכות האלוהים שייח לכל הצדיקים, אך כשאתה מתנהג כך, אתה נוטל את עצמך מהקבוצה. ובראותך כך, זה גורם לי הרבה כאב." עם זאת, אטנס הסיר את הנעליים שלו והלך יחף ברחוב. דניאל ניסה להסתיר את ההפתעה שלו. לאטנס אז אמר לו: "אני אומר לך באמת, אם יש לי פחד להתפגע ברגליים במען שלי וכדי להציל את נפשך בהוכחה שאתה טועה, כמה יותר אפשר שאפץ את ידיים בעזרת צדיקים ביום הדין האחרון." אני אומר לך באמת, כאשר שני האנשים חזרו למשרדו של דניאל דנוור ביום ההוא, דניאל ביקש לספק להם קערת מים ושטף לבד את רגליהם של אטנס. היה גשם מחוץ וכאשר אטנס הסתכל מחדר הזכוכית בזמן שדניאל שוטף לו את הרגליים, הוא הוסיף: "יהא הגשם הטהור

מתחטא ישטוף את חטאי האנושים." דניאל תקווה שבשטיפתו לרגליו של אטנס, יתקלח גם מחטאיו האישיים. אטנס הבחין בזאת ואמר לו: "אין אדם ללא פשעים, אל תטריד עוד את נפשך על הטעויות שביצעת, כי אני מכיר את הטעויות שלך, ואלו לא הן טעויות של חוטא, אלא טעויות של למיד אשר מחפש את דרכו. יש לך 21 שנה יותר ממני, אך אני אומר לך באמת, אתה ככף יוצאת מתוך הביצה לפני שהמטריאליזם ספק הספיק לטחון את מגן הקליפה שלו."

פרק 52: טבילת אודרי בושה

אודרי, בסופם סוף, הסכימה להצטרף אל אתנס וקבוצתו הדתית, אך ללא אמונה אמיתית. אז אתנס החליט לטבול אותה שוב כדי להשתלשל קצת יותר בתוך התנועה שלהם. הוא תקף שכן כך היא סופרת להרגיש בבית, גם אם כרגע היא חיה עם דיוויד בבית של "ס.ס." (ס. בעברית), שהסכים לאתנס לא להביא יותר אנשים אליו. כולם היו שם חוץ מרודי, שהיה חייב להישאר מחובא בבית הנופש השני של רדואן. רדואן אחז בזרועו של ג'ניפר. מרגו התלבשה בחליפה היפה ביותר שלה. "ס.ס." ורומואלד דיברו באופן פעיל. דניאל וקוונטין, צמודים זה לזה, התעסקו בלהעריץ את הצפייה בשקט. דיוויד היה במקומות הראשונים והסוכן טרד חפשי אריזת צ'יפס בצדו. כולם היו קרובים לנהר לואר ואתנס התכונן לטבול לאודרי פעם שנייה. הוא עשה זאת 81 פעמים, כשסיים הוא שאל אותה אם היא רואה את הדברים בצורה שונה, והיא ענתה לו: "היית צודק, או נביא, צודק מההתחלה!" כשטבלת את ראשי מתחת למים, הכל הפך לבהיר יותר. בפעם הראשונה, ראיתי אותך מבצע את משימתך; בפעם השנייה, ראיתי את אתנס האחר אותנו פוקד את ירושלים; בפעם השלישית, ראיתי את המטאוריט שראית בחלום; בפעם הרביעית, ראיתי את דניאל, עמוד התנועה שלנו; בפעם החמישית, ראיתי את סוד של "ס.ס." והכל הפך לבהיר; בפעם השישית, ראיתי את ג'ניפר זוכרת את חלומה; בפעם השביעית, ראיתי בית ספר עם המספר 81 כחלום; בפעם השמינית, ראיתי את אדם הנולד הראשון; בפעם התשיעית, ראיתי את ארבעת רוכבי האפוקליפסה וידעתי את פניהם; בפעם העשירית, ראיתי את רדואן במרכז דיונים וזה היה חשוב מעבר לדמיון; בפעם האחד-עשר, ראיתי את דיוויד ולבי קפץ; בפעם השניים-עשר, ראיתי את רומואלד וגברתו; בפעם השלישית-עשר, ראיתי את הסוכן טרד, אך זה היה די בלבד; בפעם הארבעה-עשר, ראיתי את רודי והייתי עצובה עבורו; בפעם החמישה-עשר, ראיתי את מריון והיא החליטה להצטרף אלינו; בפעם השישה-עשר, ראיתי את יחסייך וקשר שחורף את הדורות; בפעם השבעה-עשר, ראיתי פנים חדשות, של אנשים המצטרפים אלינו בקרוב, ולגבי הפעם השמינית-עשר, לא ראיתי דבר, אך זה היה מיותר, כי ראיתי כבר יותר מרובכם." קוונטין, זועף, אז אמר: "ואני? האם אני אמור לא להשגיח על

דבר?" מרגו ענתה לקוונטין: "גם אני, לא נראיתי 'במבט' של אודרי." קוונטין, הפונה כעת אל מרגו, ענה לה: — את היית בחלום הראשון של אתנס, זה יותר ממספיק. — בחלומי, הייתי עיתונאית בערוץ טלוויזיה שפטר אותי משום שהצגתי את אתנס לעולם כולו! אז אתנס עזב את אודרי, הלך אל קוונטין, שם את ידיו על שתי כתפיו, הסתכל לתוך עיניים שלו ואמר לו: "אני אומר לך באמת, רודי היה לבסוף רק שחקן תוך הכול וכעת הוא אחד מארבעת העמודים של תנועתנו."

פרק 62: דיון עם אודרי בושה

אודרי מדברת עם אתנס על המורכבות שביניהם ובין דיוויד. האחרים כבר חזרו הביתה והיא פולטת לו יותר בקלות ממה שדמיינה. אז אתנס אומר לה:

— אני אומר לך באמת, האהבה היא לא רק רגש, היא החיבור בין בני אדם, החיבור עם האל. האהבה היא הכוח הראשון של האדם, כי עם כוח זה, הוא יכול לבצע הכול, ובלעדיו אין לו את הכוח לקום בזמן שהבעלי נפש נשקפים בגוף שלו, עוד חי ובכל זאת מת.

— אל נדבר עוד על אהבה, רק המילה הזו מספיקה לי לגרום לי לזעזוע.

— באיזו נושא אחר תרצי הסברים שלא הבאת לך "ס. עדיין?"

אודרי, החליטה להסתובב לכיוון הומור, הוסיפה:

— איך לרזות? לדוגמה.

— דיוויד מתעניין כל פעם שהוא מחליט לבוא לראות אותי. את יכולה לבוא לראות אותי יותר תדיר.

מאוחר יותר, כשחזר הביתה, אתנס ראה שמריון קראה לו. היא שלא האמינה באלוהים מעולם החליטה להצטרף אליהם, כאשר היא מסרבת לספר להם מה גרם לה לשנות דעת.

פרק 72: הבחינה בביטול אמונה של אתנס איוואנוב קוטרב

בבוקר אחד, בדיוק ב-8002/70/81, 81 נוסף ואפל יותר, אתנס קם אחרי חלום שאין לו זכר, אך החלום הזה השאיר טעם מר בתת המודע שלו, כמו המבורגר של טרד. החלום הזה הקטין את אמונתו, הוא לא ידע עוד מה יש למטרה ומה לא. הוא נשאר עם התחושה הזו של חרדה, תחושה שאכלה אותו מבפנים. הוא פנה אל השמיים ולפעמים רבות השמיע את תחנתו: "אנא, י-ה-ו-ה אלוהים, אל על, תן לי אות, תן לי את ההוכחה לקיומך." בקשר זה, אתנס הלך לעשות קניות כדי לשנות את דעתו בחנות בפריז בשם "מבלב הבלקנים". שם פגש את הכומר של הכנסייה הבולגרית

בפריז. הוא דיבר איתו והבין שהוא האות שהוא המחכה. לסוף הדיון, הכומר אמר לאתנס:

- היזהר, בני, פה מתאגדים שדים של שדים.
- זה כך בכל הבירות.
- לא, פה זה שונה.

פרק 82: האמונה בטעם הבולגרי

יום אחר, בזמן שאתנס הולך לעשות קניות אצל "מלבלב הבלקנים", ראה שמנהל החנות מנסה להיפטר ממגיד בשם הבשר שמדבר איתו על התנ"ך. אתנס לא יכול היה להתעלם ובסופו של דבר, נכנס לדיבור עמו. הם שוחחו יחד על פסקי דיבור שונים מתוך התנ"ך, על ניסיון השטן ועל יופיו של לוציפר, שכאשר הוא התכוון מקודם להביא אור, נשלח בסופו אל עבר האפלה בגלל יופיו הגס. לאחר מכן, המגיד שכנראה היה יותר ממוקם בקשר להצגת אידיאולוגיות בציבור בזמן מוגבל, השתלט על הדיון ודיבר על הנס שהציל אותו מסרטן לא ניתן לריפוי – שבעיניו הוא היה מבחן, מכיוון שכל נביא חי חיים של כאב – לפני שמחזיר את הדיון לאתנס: "אני רואה, בני, שאתה אדם טוב ומתבטא לעתיד גדול. יום אחד ישובו ברחוב האנשים שיכירו אותך מילדותך ויאמרו: 'האם זה היה אותו שהכרנו? הסתכל, מה הוא הפך להיות.' והם לא יאמינו לעיניהם, הם יביטו, אך לא יאמינו. יום אחד, כל הדלתות תהיינה פתאום פתוחות לך, ותהיה דמות גדולה ומוערכת. אני מאמין בך. אני, כבר הצלתי המון אנשים, כבר הצלתי 81 אנשים." כאשר אתנס שמע את המספר 81, עיניו התפתחו ולבו התחיל לפעול מהר, הוא ניסה עם זאת לשמור על עצמו מחמת האנשים שבסביבה. אך הוא אמר, בכל זאת:

— 81? באמת?

— כן, 81!

אז האיש המדבר חזר לכתובתו והתחיל לדבר על חשיבותו של אתנס: "מישהו כמוך, וזה מספיק להציל את כל המשפחה שלך, מישהו כמוך, וזה מספיק להציל את כל העולם ולהדריך את האנשים על הדרך שמובילה למלכות האל." אתנס, מתעלה להראות סטייל אירוני, הוסיף באוויר פתאומי: "תמיד ידעתי שאני המושיע של העולם." אתנס לבד ידע שאין בכך כלום אירוני. אני אומר לכם באמת, האיש הזה לא שמע על אתנס לא מאתמול ולא משלשום.

פרק 92: לילה אפל לג'ניפר

היה חצות ו-81, וג'ניפר קפצה ממיטתה. היא פתאום זכרה את החלום שלה שעשתה לא מזמן. היא רצה לכתוב על נייר את תוכן החלום. כעת שכתבה

את זה, היא הרגישה שיש לה שלווה, כי רצון הנייר הוא הרבה יותר יציב ולא ייעלם כמו זכר בדרך כלל. רדואן היה יוצא לטיול עם רודי, בלילה הזה. רודי יכול היה לצאת רק כשהיה לילה, כדי למנוע ממישהו להכיר בו, ורדואן הלווה אותו רק למקרה שיתרחש משהו. ג'ניפר הייתה לבד בנכס השני של רדואן. היא צפה בצללים על הקירות. לרגע מיד, נדמה לה שהם נעים. היא חשבה שרואה איש עם כובע שחור בפניה של החדר. ברגע הבא, הוא לא היה יותר, ואולי הוא לא היה שם כלל, חשבה בתוכה. היא החליטה להדליק את האור בכל מקום, מה שבהתחשב בגודל הנכס, לקחת לה יותר מ-81 דקות. עכשיו, היה זורם אור בכל מקום, רק צללים שרדו בפניה של החדר, באותה הפינה שלא הייתה מאוד אורכת קודם לכן, שם שזה ראתה את האיש עם הכובע השחור. יתכן שזו יותרת זווית שלא יכלה להתאים להאיר בצורה נכונה. ג'ניפר לקחה פנס יד והביאה אותו לפני הצלל. היא לא הרגישה שהאור גבר, ובכל זאת, הפנס האיר היטב בפניה הזו של החדר. ג'ניפר סגרה את עיניה ופתחה אותן שוב, הצלל היה עדיין שם. היא סגרה אותן שוב ופתחה אותן אחרי מספר רגעים של המתנה. יש לה הרגשה שהצלל התקרב. היא סגרה שוב את עיניה וספרה עד 81 לפני שפתחה אותן שוב, מקווה שעד סיום הספירה, רדואן יחזור ויאמר לה שהכל בסדר. כאשר פתחה שוב את העיניים, הצללים נעלמו, אך הנייר שבו היא כתבה את החלום נעלם גם הוא והיא לא זוכרת אותו יותר. היא התחילה להסתכל מסביב לה כדי לראות אם הוא לא התקפץ, וכשהיא הסתובבה, היא שם לב שהצללים היו כעת בצד השני. ראתה את הנייר שחיפשה, תלוי בקיר שבו היו הצללים לפני כן. כנראה שהוא התפשט בשל זרם רוח וחלקו הדבק של נייר דוד מיד נדבק על הקיר. ראתה בחוץ שהלבנה יצאה מאחורי ענן. ייתכן שהיא האירה את הקיר שבו היו הצללים לפני כן, ולגבי הצלל השני, ייתכן שג'ניפר לא ראתה אותו, הייא מופנית כלפי הקיר. בכל זאת, היא הייתה במצוקה לגעת בנייר דוד, אפילו רק מפחד מההודעה שהוא מכיל. בסופו של דבר, ובעודה ששומרת עיניים על הצלל, ונשאמתת לנשימה עמוקה, היא אחזה בנייר הדוד ושיחזרה אותו מהקיר בתנועה חדה. אז ראתה את הצלל גדל, והסתכלה מיד לכיוון הלבנה. הלבנה גם היא התקרבה, ועכשיו הייתה מחציתה מוסתרת מאחורי ענן. אך לג'ניפר הייתה צורך לדעת בוודאות. היא שם כף ידה על הצלל בקיר וחווה נחמה כאשר הרגישה רק את קשיו הקשים והקלאסיים של קיר, בלי תנועה, בלעדיו הפקע. ברוחב לבה, היא נעזרה מהקיר. באותו הרגע, הצלל יצא ממנו ונחת עליה.

פרק 03: הקריאה של רדואן

אתנס התקבל לטלפון באמצע הלילה על ידי רדואן. הוא לא הבין הכל בטלפון, אך לפחות הבין דבר אחד: ג'ניפר לא עקבה אחרי ההמלצה שלו, כמובן שאמר לה שזה מסוכן להתמיד בדרך הזו. .ס. שטייל עם אתנס

בלילה הזה כדי לקבל את ההזדמנות לדבר איתו על חיפוש אחר ה'נבחרים הנותרים' מבלי לצפות בפני 'הנבחרים שנמצאו', הגיע גם. ג'ניפר סובלת מפלציות על הרצפה, אתנס שם את ידיו על מצחה של ג'ניפר כל עוד שרודי מחזיק ברגליה וס. טופל בידיים. רדואן מחזיק בראשה כדי שלא תפגיע ברצפה. אז אתנס אומר לקהל:

— בשם התנועה! האם אתם חושבים שאני יכול לרפא אותה?
— אני, א. (אתנס), בשם התנועה, אני מצהיר, אתה היחיד בינינו שיכול לעשות זאת.

— אני, רודי ולודי, בשם התנועה, אני מצהיר, לאחר שראיתיך בפעולה, אני יודע שאתה יכול.

— אני, רדואן ג'רבע, בשם התנועה, אני מצהיר, באתי כי אני מאמין בך, אני בטוח שאתה יכול.

אז אתנס רפא את ג'ניפר באפלוזיה של חברים מרוגעים. הוא יצא לדרכו באמצע הלילה יחד עם א. (אס) שדיבר עליו עם אתנס על חיפוש אחר 'הנבחרים הנותרים', מבלי להופיע זאת ל'הנבחרים שנמצאו'. ג'ניפר התאוששה מהתחושות שלה. בחשך הלילה, אתנס התפנה לא. (אס) ואמר לו: "אני אומר לך באמת, עד כה, לא היה לי חלק ברפואת אנשים. הערב, מכלכלי כולכם, הייתי היחיד שהראה מעט אמונה ודבר זה השתמש בכך שהוא נכנס אלי."

פרק 13: טהרת הנפש

אתנס הלך לבד אחרי תעוזה מתחת לשמש החמה של הצהריים. הוא היה הולך לראות כהן מגרשים. יכול היה ללכת שם בתחבורה ציבורית, אך רצה שאלוהים יראה שכאשר יש לו בררה, הוא לא תמיד בוחר בדרך הקלה. בסופו של יום הוא הגיע לכנסייה שהוא היה צריך להגיע אליה. הכנסייה היחידה בה מתבצעים גרשים בפריז. בדרכו אליה, כששאל מראש את מקום הכתובת הזו בצורה דומה למה ששאל מישהו לפני כן בקתדרלת נוטרדאם, חשב שהם יחשבו עליו כעל פסיכופתולוג, אך האדם שנענה לו ספק נתן לו כתובת במהירות, בלי לנסות ליצור קשר עם הבית חולים הסמוך. אתנס חשב שלא יגיע למטרה אי פעם. לפעמים, ענפים נפלטים מהעצים ומתפשטים אליו, מחליקים על פניו ומדביקים אותו בנמלים. ברגע אחר, גבעול קפה על קירוב רחוק התפשט והזרים עליו בדיוק כשהוא עובר ליד, כשהוא מרגיש שעליו להתרחק. לפעמים, הרחובות עצמם, ישר נראים כאילו הם מכלימים אותו בספירלה ספק-זמנית ולכל אורך הזמן הזה הוא שומע את הקול הזה שאומר לו שהוא לא ישיג כלום, שאין לו ערך ושיותר לו למות ולסיים עם הכאבים שלו. אך כל זה, זו היה כבר היסטוריה, הוא היה כעת לפני הכהן המגרש שאחרי שיחה ארוכה, ביצע את הגרש עליו. אתנס

הרגיש מיד שיפור, קל יותר, נקי יותר, כהנקיותו בלידתו, אם לא יותר. כאילו כל המבחנים שעבר אינם יותר מחלום רע. כאשר הוא עזב את הכהן, האחרון אמר לו: "אל תשכח שאתה אטנס, שאתה הבלתי נפטר ושהיעד שלך הוא לשבת למעלה, בשמיים, ליד האל."

פרק 23: גיאולוג-ארכיאולוג

פייר ניסי עבד כמספר ימים לדניאל דנוור כאשר הבין שמשהו קשור לפעילות הרעידות האדמה אינו בסדר. המדידות השונות שהוא ביצע אינן תואמות את המספרים שיש לו מול עיניים. כהן הצוות, בתור הצעיר ביותר, קשה לו להביע דעתו ומאז ששבר בטעות חפץ ארכיאולוגי עתיק, אף אחד לא לוקח אותו ברצינות יותר. אך הפעם, הוא היה בטוח בחישוביו והוא היה צריך לדבר עם דניאל דנוור, גם אם הוא נתקל באי-סיכונים של "פיטורין ללא פיצויים", כפי שהוזכר על דלתו של משרדו. בהיסתכלות, הוא עלה וירד כמה פעמים ב-81 קומות של מקד דנוור, עד שקריך שלו נעשו כמו של רוכב אופניים מקצועי. לפחות זה היה עבורו אפשרות לשינוי מקצוע כעת אם יופטר. לבסוף, ב-81 באוגוסט 8002, הוא עלה פעם נוספת את הקומות ה-81 ומתחת להשפעת הרגש, פתח את דלתו של משרדו של מר דנוור בלי כל נימוס. הוא ראה שזה לא משנה, מאחר שמר דנוור אינו שם. הוא החליט לסגור את הדלת ולחכות לו מול המשרד. דניאל בסופו הגיע ושאל את פייר מה הוא עושה כאן. פייר מדבר איתו אז על הגרסה שהוא הבחין בה ונדהם שאף אחד לא הבחין בה קודם לו. בדעתו, אין טעות אפשרית. השמדת האיזון בין השכבות השונות של קלוף כדור הארץ תתרחש בדיוק ב-12 בדצמבר 2102.

פרק 33: טיול ביער

אטנס, מחפש מקום לחשוב בשקט, הלך לטייל ביער יחד עם קרוליין ומריון. לא נדרשו אליו יותר מ-81 דקות להבין את טעותו, אף שהוא הרגיש שה-81 בספטמבר הזה יהיה עוד 81 אחד. לאורך כל הטיול הבריאותי הזה, קרוליין ומריון מנהלות את עצמן מלהורג. קרוליין קנאית בגלל הקרבה בין אטנס למריון מאז שמריון הצטרפה לתנועה הרוחנית של אטנס, ובה אין מקום לקרוליין. על כל פנים, קרוליין בקשה מאטנס לקחת אותה איתם, אך אטנס אמר לה כי הוא יודע בוודאות שהיא אינה חלק מתוך ה-81. קרוליין חשבה ש-אטנס יכול להיות בקשר עם מריון, דבר שבעיניה היה יכול להסביר את כך שמריון הצטרפה לתנועה ביום אחד כשאף אחד לא הסביר למה. כאשר קרוליין שאלה לה הסבר, ענה במקום מריון ואמר שכך יש להיות. קרוליין חשבה שזה היה משוחזר. מריון לא יכלה לסבול את קרוליין, גם כשמריון לא האמינה לאטנס. היא ראתה בקרוליין ילדה עצמית שחושבת שהכל הולך

לאיבוד רק כי היא לא יכולה להיות תמיד עם חברה. הן נתקלו בווכחות שסתיו שעות, ואז הבינו שאטנס נעלם. הן הגיעו אחריו, עוקבות אחרי עקבותיו. הוא הפנה אליהן ואמר: "אני אומר לכן באמת, יום אחד תלכו בעקבותי בתחרות על הנתיבים האפלים שבהם תתעוותן, אך ביום ההוא זה יהיה מאוחר מדי, כי אני לא אהיה כאן יותר לעזור לכן." מריון התפלסה יחד עם פניה לאדמה, מכיוון שהבינה את חשיבות הדברים שאטנס אמר, וקרוליין התפלסה יחד עם פניה לאדמה, מפחדת לאבד אותו.

פרק 43: האטנס השלישי

אטנס קיבל מכתב מאדם ששואף לשם כמו שלו, ובמכתב כתוב:

"יקר אטנס, אתה לא יודע מי אני, אך אני יודע מאוד מי אתה. ראיתי את כל הדיונים בטלוויזיה שאתה לוקח בהם חלק, ושמרתי על ההקלטות. קראתי בעיתון את המאמר שיצא ב-81 באוקטובר האחרון, שבו דיברת על האסיפה שאתה מבצע, ובעקבותיו החלטתי לכתוב לך. שמי אטנס קוטרב איבנוב, ואני חושב שהתאמה היא מדהימה, אך זה עדיין לא הכל. אני קשור באופן פנימי לנבואה ואשמח אם נוכל להיפגש ולדבר על זה. אני רוצה לארח אותך בצורה נאה, ולכן החלטתי שה-81 בנובמבר הקרוב הוא התאריך המתאים ביותר לקבלתך. אם אתה מחפש את הכתובת, היא בגב המכתב, בבקשה לבוא ב-81:00. ותבוא לבד."

פרק 53: האם אתה אדם, הנולד הראשון?

ביום יפהפה כלשהו, אטנס החליט ללכת לבית הספר ששמע עליו ושהמספר החשוב שלו הוא 81. אף שהוא ידוע מספיק, מנהל הבית נשתומם לראות את הצעיר המוזר הזה שטוען להיות מסודר כמו "נזירני". בזמן שהוא המתין לאישור מנהל הבית לשטוף את פניו בחופש בבית הספר, מחפש שאלות, אטנס שטף את פניו בכיור השירותים של הבית הספר, והתבונן בעצמו במראה. הוא התחיל לערוך מחדש את שיערו ולהתרגש מהזקן שלו כאשר הוא הרגיש שהמראה משקף את תנועותיו עם עיכוב. הוא שאל את עצמו אם יש לו לחזור להתאזרח כשה"מראה" פנה אליו: "בוקר טוב, נביא! לא נכנעתי מפחד להפריע לשקט שלך." אטנס הבין אז שאין כאן מראה, רק חלון זכוכית מפריד בין הפנים לבין החוץ. ובחוץ, ילד צעיר שדומה לו כמו שתי טיפות מים. הם התקרבו יחד החוצה, והצעיר החל לשוחח: — כשראיתי את פניך בטלוויזיה, ידעתי שעלי לפגוש אותך. בדיוק לפני זמן קצר דת התפשטה בחיי בצורה קריטית. לפני חודשיים, התעוררתי באמצעי הלא נודע, בלי לדעת דבר על העבר שלי. ידעתי רק שתי דברים, הראשון הוא שמי: אדם פירסט, והשני הוא האופן בו הגעתי לכאן. אך כשנחשב

היטב, אני מתקשה להבין מה אני יודע, כי זה כבר נפלא, ואפילו בלתי אפשרי.

— אני אגיד לך באמת, אני אראה לך בקרוב דברים שעולים על האפשרי. ברגע הזה, רץ לעבר אטנס, צעיר בחורש שיער כחום, באותו גיל שלו, לגמרי חסר נשימה, ונפל ארצה מתחנן לאטנס לקחת אותו איתו. אטנס ענה לו: "אני בא גם בשבילך, סימון בלטריקס, אף על פי שאני יודע שטעויותיך בעתיד לא יישארו ללא השלטון שלהם." סימון התפלא מכך שאטנס מכיר בשמו, אך הוא לא אמר דבר, משום שלדעתו, לדעת נוספת על יכולותיו של אטנס היא הייתה מפרקת את האגדה.

פרק 63: 8002/11/81

באותו היום, עטנס היה מתוכנן לפגישה עם עטנס נוסף והיה צריך ללכת לבד. יכולות הנבואה שלו אזהרו אותו מסכנה קרובה, אך אין לו ברירה. הוא לא יכול היה לקחת את הסיכון ולוותר על הנבואה. הוא הלך למקום הפגישה, ופעם אחרי פעם, המתין שיפתחו לו את הדלת של הבניין מרחוק דרך האינטרקום, לפני שקפץ על המדרגות עד לדירה מספר 81. כאשר הגיע לשם, הוא דחף את הדלת הפתוחה. הוא הגיע קצת מוקדם, יהיה עד 00:81 עוד 81 דקות. אז הוא ראה גבר הנראה כמוהו מעט מבחינת מראה, יושב בציפורן על הרצפה עם חיוך נבוך על פניו ופצץ לרגליו מכשיר סופגניה המציג ספירה לאחור של 81 דקות נותרות. האיש אז דיבר:

— באת לפה מדי יום קצת מוקדם מידי, נביא! אם היית בא בזמן, שנינו היינו כמעט אפס!
— למה לעשות זאת?

— אתה זובל לשאול? אז טוב, אני אגיד לך! החלומות שאתה טוען שאתה חולם כבר 7 חודשים, היום! אז, אני חולם עליהם כבר 7 שנים! ניסיתי לשכנע את כל אלה שפגשתי ואף אחד לא האמין לי! במקום לקחת פעולות להצלת העולם, הם נקטו בפעולות כדי להוביל אותי לכלא נפש! אך זה עוד לא הכל, נביא! שומע טוב את מה שיש לי להגיד! לפני 7 חודשים, הצלחתי לברוח, התחבאתי, ומתוך עייפות, נרדם ברחוב, חולם את אותו החלום הראשון שאתה מתייחס אליו בנבואה שלך. מאוחר יותר, ראיתי בעיתון איפה אתה גר, והבנתי שהתרדמתי מתחת לבניין שלך. הבנת מה זה אומר, נביא? אני מועבר לך את החלום הזה! וכאשר דיברת עליו לכולם, אתה, לא נחשבת למשוגע, לך הצליח להיות המציל של העולם, ואני, נשאר בדממתך, רוב תרסה על ידי אנטי דיפרסנטיים! התרוממו מהם תרוממו מסובלות התרסה שאל יתכן לחוות אדם כמוני יותר!
— תבוא איתי, וכל זה לא יישאר כל כך ריק!

— לא, נביא! נתפוצץ שנינו ונהפוך לאפר! אך אני נותן לך סיכוי להוכיח שאתה נביא אמיתי, תגיד לי איזו מספר בין 51 ל-02 אני חושב עליו! יש לך רק ניסיון אחד!
— 81!

— כמה קל לך להיות צפוי! כמובן שלא!
באותו רגע, נותרו רק 81 שניות לפני פיצוץ הסולם. אטנס איונוב קוטרב אחז באטנס קוטרב איונוב והוציא אותו בכוח מהדירה. נטנס קוטרב איונוב, שלא יכול היה לקבל את זה, שוחרר מהאחיזה של אטנס איונוב קוטרב וחזר לדירה. ברגע ההוא, הסולם פצץ. במזל, אטנס קוטרב איונוב היה יותר רחוק מהסולם, אך הוא נפגע קשות. אטנס איונוב קוטרב עלה עימו למוביל שהגיע בקרוב וליווה אותו לבית החולים, שם הרופא היחיד שיכול היה לשרוד את אטנס קוטרב איונוב שהוא מצא, היה נעסק בניתוח דחוס נוסף על חייל בשם טאריק אמראני. הרופא בשם עדנאן בחאר אז דיבר: "יש לי זמן להציל רק אחד מהשניים ואני לא יודע לאיזה לבחור."

פרק 73: השיקום

רודי, מתוקף מחשש, יצא לפעם הראשונה מאז השוד כדי לבקר את טאריק בבית החולים, אך לא ידע מה להענישו. רומולד אמר לו ששוקולד היה מספיק, אך כשאטנס הביא למגורים השניים של רדוואן, אודרי בלעה אותם ברגע. רדוואן ייעץ לו לקנות פרחים, אך כשג'ניפר חזרה עם זר קנייה מקורב הפרחיה, סוכן טרד הכיל אותם תוך טענה על משבר רגשי. לסוף, רודי הלך לראות את טאריק, הידים ריקות, ובתחושה שהוא האחראי היחיד למצבו של טאריק, ציפה להוצאת דיבה מצדו. למקום לכך, טאריק חבק אותו בחוזר. הוא הסביר שעם התעוררותו, ידע יותר על מה שהוא צריך להשגיח, ושהוא חייב להצטרף לתנועה הרוחנית שלהם.

פרק 83: דברי אליהו

אתנס נסע דרך פריז. הוא התהלך ברגשות על הנבחרים שטרם מצא. הוא זיהה אחד מהם, אך החליט שיהיה האחרון שילך אליו, כדי למנוע שיגאל בעצמו, מאחר וגאוותו יכולה להפריע למאמצייהם. בזמן שהוא חשב, אתנס לא שם לב לזמן שחלף ולרחובות שהוא עובר בהם. בפתאום, בפינת רחוב, צעיר מסוים מסוכן הצביע את מקלעת הרובה שלו ישירות על אתנס והוסיף בקול לא נעים:

— תן לי את הכסף שלך!

— אני אומר לך באמת, אתה לא יכול לקבוע עבורי החלטות ששייכות לי.

— תן לי את הכסף שלך או שאני יורה לך!

— אני אומר לך באמת, אתה יכול לנסות משהו נגד גופי, אך אתה לא יכול להשמיד את רוחי.

— אתה רוצה שאגיד לך אמת? אתה תתן לי בנאום את הכסף שלך או שאני יורה לך!

ויוֹרם אז אתנס את בהיתו בתוך עיני המותקף וידחף בעזרת הבטאה לאחורי ראשו עם האצבעות האחרות, מדקע את עיניו. התוקף, הולך וקורא, שרף את נשפכת האקצייה, שחולף איתה והפסיק להחזיק בנשק. הקריסה ירה בקרקע, יוצאת יריית אש. הפיצוץ עשה את התוקף האטום. במרחק שלא יכול לשמוע, אך אתנס אז הוסיף: "יש להם עינים ואינם רואים, יש להם אזנים ואינם שומעים. אני אומר לך באמת, אליהו היה צודק כשאמר את זה, והוא היה צודק לקחת אותו אמרה גם היום, אם הוא היה בינינו." התוקף של אתנס זחל ונאנח. אתנס פנה אל השמיים וצעק: "אדוני יהוה! תודה לך, אל טוב וחסיד, על כוח שנתת לי לנצח בקרב זה." התחיל גם לרותח ואתנס הרים את ידיו לשמיים, ממשיך להביט מעלה, והוסיף: "יכולה הגשם הזה לטהר את ידי מדם אויבי. הגשם נזרם לאורך האצבעות הדמויות עדיין, מסיר ומעלה מהן את הדם, דם של צעיר עיוור וחרש שזוחל בזמזום מתחת לגשם בסמוך, צעיר שלא יתקרב עוד לתקוף על אדם."

פרק 93: הדרך הביתה

אתנס החליט לקחת את הדרך הקצרה ביותר לביתו, גם אם זו הייתה דרך שהוא לא הכיר. הוא החליט להמשיך בה עד הסוף ולפנות שמאלה, אך עבודות בנייה חסמו לו את הדרך, והוא הוכרז עליו לפנות ימינה. הוא המשיך בדרך זו עד שיצא לבולוואר. הרוח הייתה די חזקה. סיבוב לרחוב בו הרוח הייתה חלשה יותר, גם אם זה לא הפריע לו במיוחד. הוא לא חשב גם על הגשם, מכיוון שחשב כמו איוב כי אם אנו מקבלים מאלוהים את הטוב, עלינו גם לקבל את הרע שהוא מביא כדי לבחון אותנו. בפגישה עם כיכר אחרת, ראה רחוב מעניין מבחינת אדריכלותו. סמלים מעותרים היו מתפשטים לכל רוחבו של הרחוב הזה. הוא סיים את המרחק מהם אל רחוב שרצפתו הייתה מזוהה בעלהות זהב ועטיים כסף. בקצה הרחוב, נתקל ברחוב שנקרא: "רחוב ה-81". מחולקנות, הוא התקרב למספר 81 וראה מול בניין מספר 81 צעיר המעשן סיגריה. הוא נגש אליו ואמר:

— אני אומר לך באמת, אתה כרגע משחית את הריאות שלך.

— אתה אומר את האמת, אני פוחד מזה, אז מי אני פוגש?

— אני אתה מכיר, אני אתנס איבאנוב קוטרב, נביא של יהוה, מציל העולם וכותב בעתים פנויות.

— לגביי, אתה יכול לקרוא לי ד"ר טנג. דיסק-ג'וקי, מציל ברים ריקים ועישן סיגריות בעתים פנויות.

— אני כבר יודע מי אתה, טאנגי ז'וסלן.

טאנגי נפגע והפיל את הסיגרייה שלו לקרקע מתחת לתחושתו והוסיף: "איך אתה מכיר אותי?" אתנס שלף יד ואמר: "בוא, אני אראה לך."

פרק 04: שיחה עם טאריק אמראני

זה לא התרחש בליל ה-21/81 האפל, אלא בליל ה-21/81 הלבן שבו התהלכו אתנס וטאריק ביחד, דורכים ברגליהם את השלג הלבן שנפל לאחרונה מן השמיים שאליהם אתנס פונה תדיד. טאריק ידע את זה, מכיוון שהתפלא מכך יותר מפעם אחת. הם שוחחו שניהם על הספר שאתנס התכוון לכתוב בקרוב. אתנס תקווה כי בכך יצליח לשכנע יותר אנשים להצטרף אליהם מאשר במסרונים קצרים בטלוויזיה. טאריק אז טעה באותו טעויה של דניאל דנוור בעיני חסר בית, והמליץ לאתנס לזוז לצד כדי להימנע מהזיה. אתנס נתן לו אז את אותה דרך והתחיל ללכת יחף. טאריק, מכיר את קריטיוניונו של טעותו, שאל את אתנס: — ובספר שלך, איך המקרה הזה נגמר? — אנו חוזרים אל"י הביתה ואתה כבר רוחץ לי את הרגליים. — תזכיר לי לשתוק בפעם הבאה. — לא, אתה לא צריך. איך אני אכולל את הטעויות שלך אם אני לא יודע עליהן?

פרק 14: אדם הראשון

אדם הראשון התהלך ברחוב בערב חג המולד כששמע אם אמא קוראת לילד שלה. הדבר ששים לב אותו היום היה שהילד הקטן נשא את אותו השם ושם המשפחה שלו. הוא שאל את האמא אם היא מכירה אותו ואם ייתכן קשר בעבר ביניהם. האמא העידה לו שלא, אך אדם המשיך להסתכל על הילד לדקות רבות. לאדם לא נשארו זכרונות מהעבר שלו, אך הוא היה בטוח בדבר אחד: בערב חג המולד הזה, הוא פגש באישה ששקרה לו.

פרק 24: שיחה עם מאריון גלמס-תור

אתנס ביקש מרדוואן וג'ניפר לצאת מחוץ, מאחר שהוא רצה להשתמש בבית המגורים המשני של רדוואן כדי להעביר שיחת עיניים עם מאריון. כרומואלד שלא הוזהר מהמשטרה וכבר חזר הביתה לפני חודשים רבים, נותר רק רודי שאתנס נתן לו אוזניות לחיסול הרעש. אתנס, שיצא מפגישה עם הגיוס האחרון שלהם: פייר ניסי, מאריון חשבה שהוא רוצה לדון בנושא הקשור אליה, אך אתנס, ששתה "איראן" נוספת מהמקרה, היה לו רעיון אחרי הראש. הוא סיים לשתות את "איראן" ומריון חיכתה עדיין לדעת על איזה נושא הוא מתכוון. הוא פנה אל מריון ואמר:

— האם את מכירה את משמעות החיים?
 — אני... לא, או בכלל, אני רוצה לומר... לא.
 — אני יודע, אם שאלתי את זה, זה היה כדי לחסוך זמן.
 בעקבות כך, הוא הלך לקחת "איראן" נוספת מהמקרר ושתה אותה לפני
 מריון כדי להמשיך:
 — הבעיה שאני רוצה לדבר עליה היא מורכבת מאוד, רואית, יש לי בדעתי
 לגבי קרוליין.
 — אה!
 אתנס ידע שה-'אה!' שמאריון שחררה בנשימה היוותה הבעה שמספקת
 הצגתיים לפחות. הוא הוסיף: "כן, כמו שאת אומרת." ישבו זמן קצר של
 שקט, ואתנס החליט לדבר שוב:
 — אני יודע כבר ממש זמן שהיה לי יחס עם קרוליין ימנע ממני למלא את יעדי.
 זה שובר לי את הלב, אך עלי להיפרד ממנה.
 — ומתי אתה מתכוון לספר לה?
 — זה לא אני אומר לה, זה את שתעשי!
 — אתה מתכוון להתכתב, נכון?
 — לא, אני רק על זה הבאתי אותך לכאן, היום.
 אתנס היה הנביא הרוקנרולי ביותר, עד כדי שמאריון לא תמיד הצליחה
 להתחבר למחול. הוא דיבר שוב והיא התקוה שיגיד לה שזו מתיחת קטע,
 אך הוא הסתפק בלהוסיף: "הייתי שולח לה הודעת טקסט, אך אין לי עוד
 תקציב לתשלום."

פרק 34: בודדה

ב-9002/10/81, קרוליין הייתה בודדה. בתנועה הרוחנית של אתנס היא לא
 יכלה לחגוג איתו את חג המולד. ב-10/81 השמש זרקה אור, מה שלא
 תואם בכלל למצבה הרוחני. מריון ביקרה אותה שעה לפני כן. היא הודיעה
 לה שאתנס לא רוצה יותר לראות אותה. קרוליין קיבלה את החדשות מבלי
 להזיז עפעף. היא לא יכולה להתקרר על כך, אך גם לא יכולה להתפרץ על
 מריון, להורג אותה ולקבור אותה בחצר שלה, מכיוון שהיא ידעה שזה יקרין
 אותה עוד יותר מאתנס. ובנוסף, היא ידעה שבסופו של דבר, בזמן קרוב או
 בזמן מאוחר, אתנס יחזור וביום ההוא, היא הייתה בטוחה, הם יחיהו
 באושר, שנייהם לנצח, והאחרים יהיו שם להעיד על זה.

פרק 44: שיחה עם פייר ניסי

ב-20/81, אתנס המתין בקורת נפש למידע החדש שפייר היה מביא לו. פייר
 הגיע כלבן כמו מפיק קוטע, ודין התקיים ביניהם שנבע ממנו. לבסוף, הם

- הגיעו לאותה הסקנה, אין ספק לגבי כך, לפי התוצאות האחרונות ביותר, יום הדין האחרון יתרחש אכן ב-2102/21/12. פייר אז אמר לאתנס:
- אתה צריך למהר למצוא את האחרון מה-81.
 - לא צריך, אני כבר יודע איפה הוא.
 - אז למה אתה לא הולך לחפש אותו?
 - כי יהיה יכולת דעת חשובה בתוך תנועתנו. יכול להיות גם הניצחון הכי יפה שלנו וגם ההפסד הכי גדול שלנו.
 - אולי עדיף במקרה הזה לפעול בלעדיו.
 - לא, אני אומר לך באמת, בתוך תנועתנו, דברים מעטים יתרחשו בלעדיו. לפעול בלעדיו יהיה ההוכחה הבלתי רשלנית ביותר לכשלוני.
 - איך אתה יודע זאת?
 - אתה עצמך, שהיית נביא מהרגע בו שטפתי את ידייך על מצחך ושקיבלת את החזיון הראשון שלך, לא צריך לשאול כזה.
 - פייר התקרב והתקדקד על ברכיו מול אתנס ואמר:
 - שים שוב את ידייך על מצחי, ואולי אראה בבהירות יותר.
 - לא, אם אתה מסרב לפתוח את העיניים, אני לא יכול לפתוח אותן במקומך.

פרק 54: שיחה עם מרגו דלסל

מרגו דילסל היתה בשיחה עם אתנס איוואנוב קוטרב כדי לדון על מה שהיא מרגישה לרומואלד. היא הייתה תמיד נבוכה בנוכחו, תמיד שמחה לראות אותו חוזר עם החיוכים שלו, אך רומואלד עדיין לא עשה את הצעד הראשון. היא התחילה למצוא זאת מעצבנת ותקווה שאתנס ימציא פתרון לבעיה שלה. היא נכנעה לקורטז של אתנס ושומעה אותו עד הסוף לפני שנשלחה עם פספוס קטן מאתנס. מעט מזעזעת וזהו, מרגו לא התקדמה יותר. מעט יותר לכת, טאריק צפה בהם עד שאתנס שלח אותה. אתנס הלך אז אל טאריק לשאול אם הכל בסדר. טאריק אז אמר לו:

- לפני כן, הייתי מאוהב במרגו, אך מאז שרודי ירה בי ישר ללב, אני לא מרגיש יותר מסוגל להרגיש רגשות כמו אהבה.
- אני לא יודע מה להגיב לך הפעם. אני לא יכול להרגיש עבורך.
- אתה לא יודע מה להגיב ועדיין תשובתך היא הנכונה.

פרק 64: שיחה עם אדם פירסט

אדם מסביר לאתנס כמה זה קשה עבורו להראות שימושי כל עוד הוא ידע שהוא מתעורר עם חשש קבוע מלשכוח שוב את כל קיומו. אתנס לא יכל להבטיח לו דבר לגבי העתיד שלו, מאחר ובדרך כלל אדם פירסט והסוכן טרד היו היחידים עליהם הוא לא ראה יותר מעישון, ולעיניו של אתנס, אדם

היה האדם המוקף בסודות ביותר שהוא ידע. ראשית, אין לו מושג על העבר שלו. שנית, הוא דומה לאתנס כמו שתי טיפות מים. ושלישית, משהו מונע מאתנס לראות תמונה מסוימת של העתיד של אדם. נוסף על כך, כשאתנס הלך לבית הספר בו הכיר באדם, זה היה בהתחלה רק כדי למצוא את סימון. הוא תהדהד האם אדם יכול להיות האתנס הרביעי שהוא מחפש, אך לא אמר דבר. לא רצה להכניס את אהוביו לספק, לא כעת כשהתנועה הרוחנית שלו הייתה עדיין כל כך מפוזרת. אדם שאל סוף סוף את אטאנס אם בעיותיו בזכרון לא עשויות לגרום להם נזק בזמן מאוחר יותר, ואטאנס ענה לו: "בקשר ליום הדין האחרון, יש לי תשובות לכל השאלות שאתה יכול לשאול. בקשר לבעיות שאין להם קשר ישיר, אנסה להביא לך את הפתרון שאני רואה כהכי טוב."

פרק 74: מכתב מומלץ לירושלים

בתאריך 9002/30/81, אני, אטאנס איוואנוב קוטרב, מדבר גם בשם של אס. דוד ז'יראר, אודרי בושייה, ג'ניפר אנדריס, רדואן ג'רבעה, רומואלד פוריס, טאריק אמראני, רודי ולודי, סימון בלטריקס, אדם פירסט, דניאל דנוור, קוונטין סימון, פייר ניסי, מריון גלמס-תור, מרגו דלסאל, טנגי ז'וסלין והסוכן טרד, אני שולח אליך ברכה.

אטאנס, זו הנאה עבורי לכתוב לך שוב, בתקווה שהמכתב הזה לא יתבלט הפעם בדרך. אני כרגע עם אס. כאשר אני כותב את השורות האלה והוא מודיע לך שהוא בסדר. דוד ואודרי היו אמורים גם להיות כאן בזמן כתיבת המכתב, אך הוזמו, הם ומרגו, על ידי ההנהלה של הערוץ הראשון של הטלוויזיה הצרפתית, מכיוון שעליהם לחתום בשמי על הצהרה המציינת שמרגו לא תתייחס לתנועה הרוחנית שלנו ובתנאי זה תוכל למלא את התפקיד של מגישת החדשות במהלך כל הזמן. רדואן נמצא ליד המיטה של ג'ניפר, היא חווה מחדש מחלת אפילפסיה ובערב שאחרי לא ראיתי 'קיום'. אני חושב, לצערי, שהדבר שהיה בה 'פגע' בה. רומואלד השכיר מכונית מדנוור, יצרן הרכב, תחת רשותו של דניאל, כמובן, כדי שרודי יוכל לצאת ליום בלתי נראה לעין הציבור. אדם וטאריק הפכו להיות קרובים מאוד, הם יכולים להתמקד זה בזה בלעדיו בלי חשש משיפוט. לגבי 'המסתר אדם', אין לי מידע נוסף. צירפתי למעלה תמונה כדי שתוכל לראות כמה הדממה יש ביניהם. אני מתראיין מראש, ידוע לי בבירור שאין לי אח תאומים. היית רואה את הפרצופים של סבתא וסבא כשהצגתי להם את אותו תמונה. רודי וסימון, שכשלפני זמן היו ידידים מילדותם, יש להם שיחות חסרות עצם על דברים שטחיים מהעבר המשותף שלהם. אני אוהב להסתכל עליהם ולראות נגיעה של תמימות. מריון עדיין לא רוצה לספר לי למה הצטרפה אלינו, וכי אני לא שולט בחזיונות הנבואיים שלי, לא היה לי הזדמנות לגלות את הסוד

שלה. דניאל דנוור מבקר אותי כל פעם שיש לו זמן. כשאני פונה אליו, נראה שהוא מועף על ידי דברי חכמתי וזה, כמובן, מחמם את הלב שלי. קוונטין, לעומת זאת, מתקשה יותר לתקשר עם דוד מאשר איתי, אני חושב שהוא מרגיש אותי מאיים. פייר ממשיך להביא לי ידיעות אפוקליפטיות, לכיוון הזה, אין כל חדש תחת השמש. טנגי מגיע פעם במזל, יש לי תחושה שהוא רואה את ההצלחה להציל את העולם כמובן כצורך אחרון. לא אהיה פהוש לראות אותו מתפעל אמיתית מה-2102/21/81. לפחות כשהוא מוזמן, הוא בא ומשתתף. לעומתו, הסוכן טרד תמיד בקרבתנו, אך אינו מראה רצון לעשות משהו חיובי לעולם. הוא מסתובב בינתיים ומתעקש לא להראות רצון לעשות משהו טוב לעולם. הוא חולק נהגת כמה פעמים להביע את אישורו או אי-הסכמתו. בנוסף, הוא לא הפחית את צריכת האלכוהול שלו מאז שהצטרף אלינו. אמרתי לו יום אחד שנביא שמתעקש להיכנס לסוף יכול להשקיע פחות בשתיית אלכוהול כדי להשיג ראיונות ברורים. ביום אחרון, הוא שתה קוניאק בן 21 שנה במהירות. אנו מקווים שתוך שנדחק את הסוכן טרד לשלם על צריכת האלכוהול שלו, נצליח להשפיע עליו ולהפעיל עליו אחריות, אפילו אם בכיוונים חיוביים יש לכך יתרונות. לפעמים יש לך סיכוי טוב יותר לשפוט נכונה כשאתה רזה. לפני שבוע, בעודי יוצא עם אס., כדי לדבר על מטרתם של כל יצור חי (כמובן, בלתי מתנגד לחירת הרצון), רודי שהיה משעמם מאוד החליט לארגן חג קטן בבית הנופש של רדואן. בלילה ההוא, רואה את האור דולק, ובורר את עצמי להשיק מבט. אני נתקלתי ברודי שהיה עדיין יושב ומתעטף ובסוף סוכן טרד שכבון אחרי צריכת אלכוהול יתרה. הייתה זו הפעם הראשונה שראיתי את הסוכן טרד כך, אך הוא עדיין השתתף (כלומר, בלתי מפסיק לגרום לקריאות כדי להביע את דעתו). חזרתי מיד, שמח לראות שלסוכן טרד יש גם מטרה בתוך קרבנו: למנוע מרודי, אחד מעמודי התנועה שלנו, להשחיל את בריאותו. ניסיוני הוא לוודא שכאן הכל יתרחש בסדר ובשלום, אך אני לא אשכח בקלות את המעימוש שהתרחש השבוע שעבר בין טאריק ורומואלד על ליבה של מרגו. היא, בסופו של דבר, חשבה כל כך רע על שניים שהחליטה להישאר לבד. דניאל ניצל את ההזדמנות לנחם אותה. אני לא יודע האם הכל הולך כפי שתרצה בירושלים, אך אני בטוח בדבר אחד: נתראה שוב, ובאותו היום עליך להיות מוכן לקבל אותנו. אכתוב לך בקרוב כדי לספר לך על ההסתגלות של חבר החדש שלנו. בינתיים, בשם כולנו, אני שולח לך ברכה.

בברכה, אטאנס איוואנוב קוטרב

נכתב ב-9002/30/81

פרק 84: שיחה עם רדואן ג'רבעה

רדואן היה מתקש לעצבים. הוא היה זקוק להיות מרוחק על מערכת השלטון של ג'ניפר שלא הייתה יכולה כבר לצאת ממיטתה. בלילה הקודם, דיבר כי עכשיו היא מרגישה טוב יותר, הולכת, אוכלת. רדואן חשב שהגרוע נטמע מאחוריהם והיום, אכזבה חדשה. רדואן גם הרגיש שהוא פוגע בכוח ממש בראותו אותה כך מתושכת. אטאנס לא הציע לנסות שוב גרסה של גירוש, מכיוון שאין יותר דבר רע בתודעתה. רדואן המשיך להתחנן לאטנס להציל את ג'ניפר ואטנס בסופו הקריט לפני כדי לפנות לצורך המייד של חברו. לא ידע אם יכול לעזור בפשטות בהיותו שם, אך הוא הובן לנסות. ולכן נשאר ליד חוליה של ג'ניפר למשך 81 ימים ו-81 לילות בלעדי צום, שתייה ושינה. כאשר התקיימה התקופה הזו, הוא קם והלך לראות את רדואן ואמר לו: "היא מרגישה טוב יותר, אך זה לא אומר שהיא נושמת." רדואן, בדמעות, שאל:

— כמה זמן נותר לה?

— לא מספיק. האם אתה באמת רוצה לדעת כמה?

— כן.

— טוב, אני לא אגיד לך, וזה מכיוון שאתה חבר. עכשיו לך, הלילה יש לו עצות מסוימות.

אך הלילה לא נתן עצה לרדואן. התעורר בשוויצות. חשש מלאובד את ג'ניפר. לא יכול להשאיר זאת לקרות. קם והלך לצדה. בחשכת הלילה, ראה גבר בכובע שחור מול מיטתה שזרח ידיו אליה. רדואן הבין אז שג'ניפר אינה חולה, אלא דבר יוקח את אנרגייתה מבלי לשלוט בה ולהיכרז על כך. רדואן, בעצב, שם את ידיו על האיש בכובע השחור. ידיו התאירו והאיש בכובע השחור הצטעק מכאב ונעלם מחוץ לבית. רדואן לא חיכה שאור ידיו יתעפש, הניח אותם על ג'ניפר ונפח בה חיים חדשים.

פרק 94: שיחה עם אס.

אטנס ואס. דנו באופן קבוע בנוגע לנקודות מבט שונות שלהם על הנבואה, אך בסופו הם הבינו שהסכמו מתחילה. לפעמים דוד הצטרף אליהם, מסתיר אותם, או שרודי הגיע להביא רוחב למצחצחיהם. אך היום, אס. התעקש להביע את אי-השבעון שלו. הוא לא הבין איך אטנס שלח את דוד לגור אצלו, ואחרי כך חברתו אודרי. וכבר מספר חודשים אטנס שלח גם את מריון לגור אצלו. אס. אז אומר:

— דמיינו שאלפי אנשים החיים מחוץ לפריז מצטרפים לתנועה שלך. האם

אתה מתכוון לשלוח אותם כולם לגור אצלי?

— לא, לומר שאני מתכוון לשלוח אליך רק 4.

— מה? עוד אחד?

- כן, ולא מבליט, הנבחר ה-81.
- כמובן שאתה לא עומד לעשות את זה לי?
- רד למטה, כל זה דבר רציני מאוד, יש לנו כדור פלאפל להציל.
- לפעמים, אני מתחרט שאני נמצא כאן על כדור הארץ הזה.

פרק 05: שנה אחרי החלום הראשון

- אדם פירסט הפנה אל אטנס ושאל:
- למה קראת לי?
- חזרתי על אותו חלום.
- זה תקין, היום ממש לפני שנה עשית את החלום הזה והיכולות הנבואתיות שלך מואצות כעת.
- כן, אך האטנס השלישי אמר לי שהחלום הזה שייך לו ושהעברה אלי התרחשה בגלל קרבת הזמן הנוגעת להופעתו.
- אתה מדבר על הסוג שכמעט הרג אותך? אם תשאל אותי, גבר זה היה טועה מתחילתו.
- ייתכן שיש קצת מן הצדק בדברך, אך זו לא הסיבה היחידה שבגללה קראתי אותך לכאן. יש לי משהו חשוב לומר לך בנוגע לך. היכולות הנבואתיות שלי נחסמו בזמן שאתה כאן, ואני חושב שאני יודע למה עכשיו. הדמיון שלך איתי הוא סימן שאתה חלק מארבעת האטנסים. אתה הרביעי שלא מצאתי עד כה, אך גם אחד מהשמונה-עשר. אני מתרגש מהאנרגיה הזו שאני מרגיש בך. זה אומר שאתה יותר מדי. אתה הגשם המחבר את כולם יחד.
- אתה אומר, כמו הגשם שסיפר לי רודי?
- כן, אולי אחד מהנסים הגדולים שביצעתי אתכם.

פרק 15: שיחה עם סימון בלטריקס

- סימון השתמש באחת מהטיולים הבודדים של אטנס כדי לעקוב אחריו בצורה דיסקרטית, ובסופו, החליט לשאול אותו לאן הוא הולך. לכך, אטנס ענה:
- אני הולך למקום שאותך צפים לי, אני הולך למקום שאותך צופים רגליי, אני הולך למקום שאותך צופים הרוחות, אני הולך למקום שנראה שאתה הולך אליו.
- האם זו תשובה מוכנה, פרופסור?
- כן. כמה זמן דמיינת שתוכל להישאר מוסתר? ואל תקרא לי עוד פרופסור. זה לא כי אני הכרתי אותך בבית הספר שלך שאני הוא המורה שלך. אני תלמיד של החיים, כמורך, לא יותר ולא פחות. אבל אני מניח

שכעת, כשאתה פה לבד איתי, ואף קורא לי פרופסור, יש לך כנראה רצון ללמוד דברים כמה וכמה. אז, תגיד לי, מה אתה רוצה לדעת? — האם אתם בטוחים לגבי הנבואה? — בחיים, אין דברים בטוחים. אנו, בני החי, פשוט צריכים לעשות את הטוב ביותר כדי שהחיים יהיו עם משמעות וכך זה כולל לפעמים לעשות טעויות. — ואם תטעו, מה נעשה? — ספורט גולף, אני מניח! — כי אל על הסוס שותים, אתה אומר זאת פרופסור? בתגובה לכך, אטנס פרץ לצחוק והמשיך את דרכו לבד.

פרק 25: שיחה עם קנטין סימון

קנטין הרגיש כאילו הוא נפל מהקהל. כולם היו להם משהו מיוחד, פרט לטאנג'י שלא התעקש להתערב ולסוף הסוף גם לסוכן טרד שהיה הדוגמא לא להסתובב סביבה. קנטין גם שאל את עצמו מה עושה סוכן טרד איתם, אך ידע שזה לא הזמן הטוב ביותר לשאול כזו שאלה, כאשר הוא גם עצמו לא ידע מה הוא עושה עם כולם. לבסוף, אטנס לא מצא אותו אף פעם, זה הוא שמצא את אטנס, ובסופו של דבר הוא היה בעיקר גשר בין אטנס ובין דניאל, ושניים אלו לא היו זקוקים יותר לגשר. בעצם, דניאל אפילו לא צריך המלצותיו, כאשר הוא רוצה לדעת משהו, הוא שואל את אטנס, אפשר גם את אס או דוד. לכן, קנטין הזמין בערב זה את אטנס לארוחת ערב אצלו. זה היה בשבילו הזדמנות לקבל לפחות כמה מתוך התשובות לשאלותיו. אך בלילה הזה, קנטין קיבל יותר גלויות מאשר ציפה. אטנס התקרב אליו, עוד לפני שקנטין דיבר, ולחש לו באוזן את כל מה שהוא יודע. בלילה הזה, קנטין איבד את הכרה ולא התעורר עד שחשך היום ה-81. לאחר הערב בשאלו. כאשר התעורר, לא זכר יותר מה שאטנס אמר לו, אך הוא היה בטוח לפחות בדבר אחד - הוא חשוב. גם הוא היה אחד מהגלגלים הבלתי נפרדים של התנועה.

פרק 35: שיחה עם טאנג'י ז'וסולן

אטנס הבטיח לטאנג'י להראות לו דברים יוצאי דופן ולא עשה זאת עדיין. אטנס רצה בעצם לבדוק את האמונה של טאנג'י. בלילה ההוא, הוא היה הולך לבקר את טאנג'י, כי הוא רצה לראות אותו לקחת יותר יחסי יוזמה בתוך התנועה. טאנג'י חש שמאוד מעט דברים קרו מאז שהצטרף לתנועה הרוחנית שלהם, ואטנס לא יכול היה לאשוב עליו על חוסר אמונתו. אך אטנס רצה לבחון תיאוריה שלו בנוגע להעברת חלומות ושל האטנס השלישי שדיבר איתו לפני שניסה להורג את שניהם בטירוף הרגו. בלילה ההוא, אצל טאנג'י, אטנס שט במזרנו של טאנג'י. שניים שכבו יותר מ-81 שעות, אך

כאשר טאנג'י התעורר, הוא דיבר אל אטנס על כוכב 8 ועל הכך שחי בו 81 שנה. הוסיף כי אנטסטיה מקבלת אותו בברכה.

פרק 45: דניאל ומרגו

מרגו הייתה בקומה ה-81 של הגורד הגובה ביותר מבין 81 הבניינים שבבעלותו של דניאל בפריז. מוקדם יותר, שאלה ממנו למה הוא לא מבצע את הקורות של הנביאים האחרים, והוא ענה לה שהוא חייב להיות חסוי ולתמוך בתנועה בצל חלקי. הוא התירגל כי הוא יכול לעשות לכך פרסומת, אך זה הפך מסוכן עבורו לתמוך כלכלית בתנועה בעיניים של כולם. הוא ניגש לכך שהוא יכול לפרסם אותו, אך שזה יהיה מסוכן עבורו לתמוך פיננסית בתנועה לעיני כולם. הוא ניגש לכך שידו השמאלית צריכה להתעלם מכל פעולה של ידו הימנית ולהיפך. מרגו תקווה שזה לא רק הטענה של סוחר בן 03 שרוצה להישאר קרוב לכספיו, אך היא נתנה לו אמון. היא שזה ישבה בשמש על המרפסת של דניאל והשאירה את אחת מידיה שלה שוקעת ביכולו שלו. חזר עם שני קוקטיילים פרותטים שכבר לחץ בעצמו, וחיוך רחב על פניו. הוא הצליח להשיג את 'עסק העסקים של מרגו' לפני המתחרים שלו ומבחינתו, בהסתכלו על הילדה הצעירה, הוא ראה שזה תוכנית עסקים טובה לטווח הארוך. מרגו לא ראתה את הדברים באותו האור, אך באופן כללי נקודות מבטיהם התאחדו סביב קוקטייל פרותטים של פירות לחוץ.

פרק 55: האחרון מבין ה-81

הוא חי כבר זמן רב מדי בחשך, מסתתר מאחורי התריסים מורדים של חלוננו. הוא ידע שהעולם החיצוני אין לו מה להציע לו. הוא בוז לאור השמש, אך זה היה סוג אחר של אור שמתצג לו היום. סוג של אור שלם. כמו אם כל הכוכבים התפרצו מן השמים לטוס מעל תקרת העולם וליצור קשת צבעונית של פלאים. היום, המי שהוא קווה לראות מתקרב, דפק על דלתו. החלומות הכי משוגעים שלו היו מתממשים. אטנס בא להציע לו להצטרף לתנועתו. רד לקומה התחתונה של ביתו ברוץ ויצא החוצה אל אור השמש. בנשימה אחת, הציע אודה לכבודו של אטנס: "או נביא! שמש של ימיים חשוכים וכוכב של לילות ללא ירח. כמו חלום אתה מדריך אותנו בחושך. אתה מוביל אותנו דרך האופל ובזכותך אין לנו פחד. אתה מוביל אותנו דרך האש המקוללת של המוות ובזכותך אין לנו קור באימה. אתה מרחיק אותנו מחטא ומאריך לנו ימים על האדמה הזו. אתה עוצר את להבת הגיליוטינה של הגורל לפני שהיא משביעה דם שלנו. אתה מרחיק ממנו גם את צל החיה ואתה מגנה עלינו מ-666 נפגעיו. אתה החרב של הנצחון בידינו הימנית, המגן של ההקלה בידינו השנייה, הקובע של גאווה כסוכן ראשנו ודם הברית השוטף

בקרובותינו. אתה הצדיק שמחזיק בצדק, הנאמן שמחזיק בחוק, הטוב שמביא טוב, הרחמן שמתרחק מחוסר רחמים. הדקדוק הצרפתי לא מתאים מספיק להללתך ואני עם זאת לא רוצה לשתוק. הנני נוגע לקצה רגליך רבוני*6. הנני רוצה לוודא שאתה אמיתי ולאוכל להזמין אותך להיכנס, לחגוג ולבכות את דמעוטי מתוך רגש שהפגישה הזו גורמת לי.

— ברוך הבא בינינו, פול גוט.

פרק 65: לילית והניסיון

לפני ביתו השני של רדוואן, ייצאה השדה לילית וחיכתה שהנביאים יצאו מאחת מישיבותיהם כדי לפנות אליהם ולהציע להם את שירותיה. אטנס יצא ראשון, היא פנתה אליו ובהצעתה אליו, הוא ענה: "אני מדריך של עם רב יותר מכוכבי השמים וחול המדבר, חשוב לך לסלוח מכאן, שדה, ואל תחזור עוד לכאן!" אדם היה השני לצאת, היא הציעה לו אותו הצעה והוא ענה: "אני הולך בעקבותיו של מדריכי, כי גם באוקיינוס של חושך אורו יזרח." דוד היה השלישי שיצא, היא הציעה לו את אותה ההצעה והוא ענה: "את רואה בכל זאת מי אנכי ואת מעזת לבוא אליי? האם את שואלת דמוניה שאיננו יכולים להשמיד אתכם, את ואת שאר כמוך?" אס. היה הרביעי שיצא, היא הציעה לו את אותה ההצעה והוא פרץ לצחוק בכל שפיים וניחש ממנה. רדוואן היה החמישי שיצא, היא הציעה לו אותה ההצעה והוא ענה: "חייבתי לחיות די זמן בין השדים בימי שעסוק בפוליטיקה, כעת תשאירו אותי לבד ותתרחקו מביתי." אודרי הייתה השישית שיצאה, לילית הציעה לה אותה הצעה ואודרי ענתה לה: "סליחה, את מקמיאה אותי!" ג'ניפר הייתה השביעית שיצאה, לילית הציעה לה אותה הצעה וג'ניפר ענתה בבכי: "לא, אני לא רוצה." טאריק היה השמיני שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה והוא ענה: "כשהרגשות שלי מורכבים, אין לך שלטון עליי, זונה מזוהמת!" רודי היה התשיעי שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה והוא ענה: "כאחד מעמודי התנועה, אני לא יכול לסכים לדבר אחד במקרה שהפשטותך תצליח איתי, והדבר היחיד שאני יכול להיעשות עם זה הוא לרדוף על ראשך." מריון הייתה העשירית שיצאה, לילית הציעה לה אותה הצעה, ומריון ענתה לה: "האם את חושבת שאני לא יודעת מי את? יש לי כוחות שאת לא מבינה, אני הגשר בין החיים למוות, ומצד השני, ישנם רבים שבווערים ורוצים לראות את עורך מסיח." מרגוט הייתה האחד עשרה שיצאה, לילית הציעה לה אותה הצעה, אך מרגוט המשיכה לצעוד בראש מורם מבלי לבלות את זמנה איתה. דניאל היה השניים עשר שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה, והוא ענה: "לא עברתי את חיי בקרבה כדי לסיים בסופו של דבר בידיך, למרות כמה הם מפתים, אני קשור רוחנית למרגוט ודלסאלי יהיה אולי יום אחד השם שלי וגם המילה האחרונה שלי." שמעון היה השלושה-עשר שיצא, לילית ראתה שממנו היא יכולה להשיג משהו, אך זה לא יקרה הערב, והיא

נטשה אותו. רומואלד היה הארבעה-עשר שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה, והוא ענה: "תחזורי אל אמא שלך!" פייר, שלא הכיר אותה, היה החמישה-עשר שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה, והוא ענה: "מתנצל, כבר יש לי מישהו בראש." קאנטין היה השישה-עשר שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה, והוא ענה: "אני הולך בקו ישר לאור, ושם שאני הולך, חושך שלך לא יכול להגיע אלי." טאנגי היה השבעה-עשר שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה, והוא ענה: "כמעט כולם יצאו לפניי ועדיין את יחידה, אתה מאמין לי פחות מהם?" פול היה השמונה-עשר שיצא, לילית הציעה לו אותה הצעה, והוא ענה: "רק אהבת אלוהינו טובה ללב שלי! האזיני, זונה?" ובזאת, הוא סטרך אותה וחזר בדרכו שאריה של כולם. האחרון שיצא היה הסוכן טרד והוא היה שיכור לחלוטין, נראה שהוא חשב איך הלילה ירד כל כך מהר ובאיזה יום בשנה אנו נמצאים. הוא התקדם בזמזום מתחת להשפעת האלכוהול כאשר היא הציעה לו את אותו ההצעה והוא ענה לה, כשהוא הקא על הנעליים שלו: "מתנצל, בייבי, אבל אתה בטוחה שהסתכלת עלי נכון?" הסוכן טרד נתקע לרגע כשהוא צופה בה דרך קאלידוסקופו הקסום (כלומר, עיניים תחת השפעת האלכוהול) לפני שהוסיף: "מתנצל, בייבי, אבל בינינו אין את המשהו הקטן הזה שהוא קווין קווין פצצה והוא נראה לי כסימן לאהבה אמיתית, ובנוסף אי אפשר להיות שניים בזוג אחד שנועד להיכנס למכנסי עור קצרות."

שו"ת 75: דיוק עם פול גוט

— אני אומר לך באמת, יום אחד, פול, תהיה נביאי המסור ביותר. תשמור רק שלא תגרום לאבדנו כולנו בגלל המסירות שלך. אני אומר לך באמת, לא ידע כל אחד מה אתה מסוגל עד שתבצע את מה שתבצע.

— אך רבי*7, מה עלי לעשות עוד? ספר לי, רבי, אני מוכן.

— עליך לשמור על זה בסוד, לא בשבילי, אלא בשבילך, כי אף אחד לא יאמין לך. אל תגרום לצחוק כללי, כי אני אומר לך באמת, יש להם עינים אך הם לא רואים, יש להם אזנים אך הם לא שומעים. אני המדריך של קבוצת עיוורים הולכת לתהום ושאינם שומעים אותי צועקים להם לחזור. אני אומר לך באמת, הדבר היחיד שמבדיל ביניהם לבין האנשים הרגילים הוא התשובה שאני נתתי להם והיותם נמצאים על הדרך שמצאתי אותם בה.

— אתה אומר את האמת, רבי. אך מי אני לטוען שאני הנאמן ביותר שלך?

— אתה יחיד כדי להתחיל, ואז יהיה עלי לבנות את הדרכים שלך ולסדר אותן כך שבסופו כל דבר יתרכז לטובת הכל. אך לאחר שראית חלק מהעיתיד, אני אומר לך באמת, אני משחק במשחק חשוב מאוד של שחמט עם יריב בלתי נראה ומספרו אינו 81, אלא 666.

פרק 85: 9002/50/81

כולם התקבצו אותו ערב. אטנס שוב הזמין אותם לדון בנבואה. מריון נראית פזיזה, כמו שראתה רוח מתנפצת. פייר מבסס כפי שנראה כל שתי דקות. מרגו ישבה על ברכיו של דניאל. אדם אבד בתמונת רפלקס שלו, מסתכל על אטנס. טאנגי חקק קשיו של חיטה, כדי להרגיש כאילו הוא מעשן סיגריה, בלא להפריע לאחרים ובלעדיו. פול מעדן תמיד את שיערו הבוהק שיורד אל חצי גבו. הסוכן טרד שאף זיז לימון שהוא בלע והקיא שלם לפחית שנמצא ליד המסעדה. האחרים היו שקטים והקשבו למה שאטנס אמר. הסערה פרצה כאשר אטנס אמר להם שבקרוב יהיה אחד מביניהם שימסור אותו. רודי הניח יד על ליבו כאילו הוא חושב שהוא הולך להתקרע. כולם התקרבו אל אטנס ושאלו אותו באחד ולאחרי זה: "האם אני, רבי?" אך הוא סירב לענות להם. סוף סוף התקרבו הסוכן טרד ושאל אותו אותה שאלה. אז אטנס ענה לו: "אתה אמרת."

פרק 95: ההחלטה של הסוכן טרד

הסוכן טרד היה שוב יושב ושותה בביתו, מוקף בחשיכה המוקירה. הוא אהב את החשיכה, כי היא עזרה לו לחשוב. בלילה הזה, הוא היה לבד עם האיש לבן לבוש, יועץ שלו. האיש לבן לבוש ראה שהסוכן טרד לא במצב טוב והזכיר לו שעליו לשתות יותר אם הוא רוצה להרגיש טוב יותר, ושסיבת כל הצרות בעולם היא ללא ספק אטנס איבאנוב קוטרב. לאחר שהאיש לבוש לבן לקח את הזמן להסביר למה לדעתו אטנס איבאנוב קוטרב אחראי לרעב בעולם, להכחדת מינים נדירים ולמיגרנת הסוכן טרד, הוא הוסיף לכתוב: — הקשב אלי, סוכן טרד, כי טובה אליך המילה שלי, בקרוב תצטרך להורג את אטנס איבאנוב קוטרב, אך לפני כן עליך להשמיד את תנועתו, כי אם התנועה שלו תישאר, כל זה יהיה הבל. עליך לפעול בעדינות, ולכן תעשה את כל מה שאני מצוין, כי יש לי תפיסה עתידית שאין לך.

— יהי כן.

— מושלם, הנה מה שתעשה בתחילה, משימה פשוטה יחסית: להיעדר בפגישתם הבאה.

— זהו?

— לרגע זה, כן.

פרק 06: הכנסה הגדולה

לפי דעת מדענים, ה-60/81 הוא היום האושר ביותר בשנה. זו גם היום שבו אטנס בחר להקדיש כדי לאסוף את הנבחרים ולהחליט יחד על תוכנית פעולה לאיחוד העולם תחת דגלם. כשהם שמו לב שהסוכן טרד נעדר

מהכנס הכי חשוב בקרבם, הם התחילו להפרות ולקרוא בקול חזק: "איפה הוא, השקרן שנתן לנו פלאפל היום?" אז אטנס יצא בחיפוש אחריו והחליט לראות מה הוא עושה. בינתיים, הסוכן טרד ישב על הרצפה בביתו, בחשיכה. הוא שתה עם ידידו, האיש בחולצה הורודה. הסוכן טרד חשב שיש לו טעם. האיש בחולצה הורודה ייהג לבדו כוס של וודקה, ושלח את בקבוק הוודקה חצי מלא שבידיו לשבר על הרצפה, יוצר מקום לאוקיינוס של חתיכות זכוכית מקוקטיילים קודמים שהסוכן טרד והאיש בחולצה הורודה הכינו ביניהם. האיש בחולצה הורודה לא היה מדבר הרבה, אך כשהוא פתאום פתח את פיו, זה היה תמיד משהו משמעותי. האיש בחולצה הורודה שתה את הכוס של וודקה ואז ייהג לעצמו כוס של אקוויטה, בתוך הכוס הוא שקע זית שהוא בלע בלעדיו, אחר כך שקע את האצבעות שלו בכוס המלאה עד הסוף וליקה אותם אחד אחרי השני. הסוכן טרד, מאושף, המת לשמוע את האיש בחולצה הורודה מספר משהו משמעותי. האיש בחולצה הורודה שתה את הכוס של אקוויטה בפה אחד, ועדיין יושב בכסא העור האדום בפניה אחת של החדר, פתאום פתח את פיו כדי לומר משהו משמעותי: "האינטרקום רקע עכשיו." הסוכן טרד התפלא מהמילים המשוכללות, כי באמת האינטרקום קם עכשיו. הסוכן טרד לא ניגש להתעורר, וגם האיש בחולצה הורודה לא, אך נראה שהאדם שקם על האינטרקום הצליח להיכנס, כי הסוכן טרד שמע את צעדיו מתקדמים מהר במדרגה המסתובבת שמובילה לדירתו של הסוכן טרד. כעת, המבקר היה ליד דלת דירת הסוכן טרד והתחיל לנסוע אותה בבעיטות. הסוכן טרד עדיין לא נע כלל, אך קיא את האלכוהול ששתה תחת התפרעותו. כאשר אטנס הצליח לפרוץ את הדלת בבעיטות ונכנס לדירתו המזויקת של הסוכן טרד, ראה אותו מתגלגל בהקאתו הפרטית, מוקף בבקבוקי זמיר. אז אטנס הבין שהוא לא הפגיע בו רק מבחינה פרטית, אלא גם העלה תודעה על אל האל הכול יכול. אז הוא לא מצא מילים להגיד, כי פשוט לא היה מה להוסיף. חזר כמו שהגיע, אך בצעד קצת יותר איטי. הסוכן טרד היה שוב לבד עם האיש בחולצה הורודה, שהיה נמצא בפנית החדר ועבר ללא שיעורים בעיניו של אטנס. האיש בחולצה הורודה קם בתזמון מושלם, אך בעיני הסוכן טרד, זה נראה כאילו קרה זאת בקטע ניכר. כעת שהוא קם, התקדם לקראת הסוכן טרד בצעד איטי, אך נכון. הסוכן טרד ראה מסביב לאיש בחולצה הורודה כמו אוקיינוס של להבות אש בעוד האיש בחולצה הורודה התקדם, שטף על קרוסים מחוץ לזכוכית שנשברה כאילו לא היו אי פעם קיימים, ובסופו הגיע ישירות לסוכן טרד. התעקש לפנות אליו, לקרוץ מעליו, מרחק של כמה סנטימטרים מפניו, ולומר לו בחיוך גאה, ועוד משפט משמעותי: "אני שד מתגורר בגוף שבינינו רקמתי את הנפש, כי זהו מטרתנו, לתפוס כמה שיותר גופים ולדחוף את היצורים כמוך להשקיע בשאר האנושות. אנו רבים, יותר מהנביאים של תנועת ה-81, ואנו בתהליך. כלך הזה שנטשת מביתך, הוא היה הזדמנותך

היחידה לישוע. אני לא הולך להשמיד אותך, יש לנו תוכניות אחרות עמוך." הסוכן טרד, שחשב שהוא בחלום, פרץ בצחוק יופייני ונפל לרצפה מתחת להשפעת האלכוהול. בפינה כהה של החדר, איש בכובע שחור צחק על כך.

החלק השלישי:

81 פסוק

פרק 1: האור והחושך

בלילה ההוא, אטנס חלם חלום. בחלום זה, הוא היה לבד מול צבא של אויבים שראה אותם דרך עיני העולם ובידיו ירה עליהם דרך האוזניים של העולם. הוא היה היחיד שירה, כי האחרים יש להם עינים אך אין להם ראייה, וגם יש להם אוזניים אך אין להם שמיעה. לאחר מכן, בקצה הדרך שהוא השתמש בה כשהיה בעיר הולדתו בבולגריה, ראה כנסייה שלא הייתה שם קודם והחלום הסתיים כאן. אטנס קם והלך עד למראה השירות בחדר האמבטיה שלו כדי להביט ברפלקציה שלו. הוא היה בהחלט ער, עם זאת במקום רפלקצייתו, ראה את זו של הסוכן טרד. הרפלקציה החדשה חידדה כל תנועה שביצע, וסוף סוף שם ידו על המראה והשגר את החזון המזעזע. בצדו של טרד, הוא יצא מלילה ארוך של שתייה. הוא זכר את האירועים באופן קטעי. זכר בבירור כי הוא ככל הנראה הפסיק את אטנס כפי שתכנן, אך אין לו זכרון על האיש בחולצה הורודה. הוא הלך להתבונן במראה המטופל של אמבטייתו ונפל אחורה כשהבחין ברפלקציה של אטנס. החל למחוק את האבק מהמראה כאילו הוא רוצה להתיר את החידוש, והתרגש מהעובר של רפלקציית אטנס והחזרתה של שלו. הסוכן טרד הבין אז שמיקס בין המשקאות יכול ליצור אפקטים מוזרים. לגבי אטנס, הוא הבין שכעת יהיה להם שניים גבול שלא ישובר וכל אחד יצטרך להישאר מחוץ למראה. "לשלוט על היום ועל הלילה, להפריד בין האור ובין החושך. וירא אלהים כי טוב."*8

פרק 2: תמיכתו של אדם

אטנס לא שוב למקום המפגש האחרון מאז שהוא הלך לראות את הסוכן טרד. היום, הוא חזר שם לראשונה. הכל נשאר כמו שהוא, הכסאות המתקפלים, הבופה, הסל המלא וכו'. הוא החליט שהגיע הזמן לשים סדר במקום שבו הנביאים האחרים לא השקיעו. אדם לא איחר לבוא כדי לעזור לו ולשאול אותו על מה שקרה. אטנס סיפר לו את כל הסיפור והזכיר את ההשלכות העתידיות שזה עשוי לגרום לתנועה הרוחנית שלהם. אדם אז אמר לו שה-81 הוא סתם מספר סמלי שניתן להם כדי לאחד אותם, ואפילו אם הם לא 81 יותר, הם יתאימו את עצמם. יחד, הם סיימו במהירות לסדר את החדר, וכמה יותר מהר הם היו סיימו אם היו 71 בעת לבצע את המשימה הזו. "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים, לֹא טוֹב הָיְתָה הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה-לוֹ עֶזְרָ כְּנֶגְדּוֹ."*9

פרק 3: מצוקותו של הסוכן טרד

הסוכן טרד התחיל לזכור כיצד הסתיימה הערב לאחר יציאתו של אטנס מביתו. הוא זכר את המילים שדיבר איש בחולצה הורודה והתלבט אם הוא לא טעה בשנפרד מאת אטנס. זה כנראה לא היה המקרה, אך הוא רצה לוודא את זה. הוא הלך אליו אל אס. שהסכימה באופן קורע לב לספר לו איפה אטנס התהלך ביום ההוא. הסוכן טרד השתמש ברכב העבודה שלו כדי להצטרף אליו בדרכים עקומות ועצר את הרכב ליד אטנס שהתחיל להתחזות כי אינו מכיר אותו. הוא ירד מהרכב וביקש מאטנס להראות לו פלא או להודות כי הוא נביא מזויף, דבר שיכול להוכיח שהסוכן טרד דמה את הסצנה בה איש בחולצה הורודה גילה לו שהוא שד. אז אטנס פנה אליו, ובמקום להראות לו פלא, אמר לו:

— עצוב מאוד המשגב של אנשי אמונה קטנה, ועוד יותר עצוב המשגב של אלה שמגדירים נאצה על יהוה אלוהי הכוחות. ידעת מה אתה עושה מראש, סוכן טרד, כשאתה זורע תפרות בתוך תנועתך.

— אתה לא מכבד אותי, אז אין טעם לך לדבר אלי באדרת.

— היטב, אני אומר לך באמת, אתה לא מכבד את עצמך, אתה לא מכבד את אלוהינו הנצחי, "אז הפר לך קוץ ודרדר, ואכלת עשב השדה".* 01

פרק 4: חילו של אדם

ב-70/81 באמצע הלילה, אטנס יקץ וראה שאדם ישב, אצלו בחדר, מקופל על עצמו. אטנס הדליק את הנורה והכריז: "ייהי אור". ויהי אור. אדם הודיע לאטנס שהוא לא רוצה להפריע, אך שהוא חושב שאין לו ברירה. אדם סיפר לו אז על חלום שחל ב-2102/21/12 והזכיר לטורנדו עצומה בצבע ירוק מטריד. אטנס שאל אותו בקור רוח אם הוא חושב שזה חלום נבואתי, אך אדם ענה לו שלא. אז אטנס שאל אותו מה יכול לאייתו ואדם ענה שהוא לא יודע, אך התחושה של חילה מתמידה. אטנס הרגיע אותו ואמר לו: "אני אומר לך באמת, גם אם המבול יפגע שוב באדם, אל תשכח כי האדם הצדיק ישרוד ויראה את השמש עצרת את הגשם ותסיים לו דרך של כוכבים לירושלים השמימית. אני אומר לך באמת, ימים אפלים מחכים לכולנו, אך אני נאבט על להבטיח את בטחונך. יתכן שתהלוך מסוים זמן בחשך הלילה. " אך אקים את בריתי אותך, תבוא אל התיבה, אתה, בניך, אשתך ונשות בניך אתך.* 11

פרק 5: פגישה חדשה

אטנס ואס היו יושבים בכנסייה. הם רק סיימו את הטיול הרגיל שלהם ועכשיו הם האזינו לכומר קורא פסוקים מהתנ"ך היהודי: "וַיֵּלֶד לְחֹנָן"

אֶת־עֶרְד וַיִּזְלַד אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחוּיָאֵל יִזְלַד אֶת־מְתוֹשָׁאֵל וּמְתוֹשָׁאֵל יִזְלַד אֶת־לְמָךְ".*21 אטנס ואס החליטו בכנסיה לקבוע תאריך למפגש הבא ולהחליט אז על הצעד הבא. אטנס גם השתמש בהזדמנות כדי לדבר עם אס על ביקורו של אדם בלילה, ועל כך שהוא הצליח להיכנס אליו, בלעדיו, בלילה, מבלי לפגוע בדלת. אס חשב שאולי לאדם יש יכולת מיוחדת כזו, אך אטנס הרגיש שיש משהו נוסף, אך הוא לא ידע מה.

פרק 6: "וַיִּקְרָא פְרָעָה לְאַבְרָם וַיֹּאמֶר מֵה־זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי לָמָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִּי כִּי אֲשַׁתְּךָ הוּא" *31

טאריק כתב לאחרונה על רומנס בין דניאל ומרגו. הוא התרגש מעט כשראה אותם יחד יותר מחודש לפני כן, אך הוא הסתפק אז בסגירת עיניים. לא הבין מה יכולה למצוא בו מרגו. הוא היה עשיר, כן, אפילו בעושר עצום, אך מרגו לא התעניינה בכסף. טאריק היה לבד בביתו. הוא חשב שאין לו יותר רגשות מאז שרודי ירה עליו. כעת הוא הבין כמה הוא טועה בחשיבה הזו. הוא ישב באמבטיה וטבע את הראש מתחת למים. סגר את העיניים ולא נשם יותר מ-81 דקות ו-81 שניות לפני שהוציא את הראש מתחת למים. הוא היה מדהים בחיים, לנקודה בה הוא לא יכול היה למות. האם זה הסיבה שהוא שרד לירי של רודי? הוא לא ידע, אך הוא היה בטוח בדבר אחד: הוא היה היחיד בתוך התנועה שיכולה לקבוע על אדמינות מבלי להיקרא 'אטנס'. סוף סוף הוא יצא מהאמבטיה, התלבש, והעביר את דבריו למקום מגוריו השני של רדוואן. הוא היה צריך לראות אנשים ולהשתנות מכל רגע ביום.

פרק 7: תעמולה בירושלים

האטנס שחי בירושלים קרא שוב בפומבי את המכתב האחרון שקיבל מאטנס איבנוב קוטרב. רק עובר חול נעצר להקשיב, אך זה לא הפריע לו. הוא ידע שבעולם היום, קשה מאוד להתחשב, ועוד קשה יותר להתראות בלעזאזל בלעדיו של התקשורת. כפי שאלהו התחייב: "יש להם עינים ולא יראו, יש להם אזנים ולא ישמעו". האטנס שבירושלים ראה את אותו אדם שחוזר יומיום, הזמין אותו לביתו לבסוף. הוא הגיש לו אוכל ומשקה, ודיבר איתו על הנבואה. לבסוף שאל אותו על שמו. האיש קרא לעצמו ירד והיה כבר בגיל מבוגר. אני אומר לך באמת, "וַיְחִי חֲנוּךְ שְׁשִׁים וְשָׁשׁ שָׁנָה וַיִּזְלַד אֶת־מְתוֹשָׁלַח" *41, אך אחרים בירושלים אמרו דברים רעים על אטנס. הם אמרו שהוא תומך בדברי כזב ושהתנועה שהוא מדבר עליה יכולה לצטט את התנ"ך, אך היא מרוחקת מדרך רוחנית מדי על ידי הפרקטיקות של נביאיה. ביום אחר, בזמן שהוא התנבא, הגיעו אנשים מכל כיוון והתחילו לזרוק אבנים על אטנס על מנת לסקל אותו. הוא ניסה לברוח, אך הם היו יותר

מדי. הוא נפל לקרקע וחש שהשעה האחרונה שלו הגיעה כאשר האבנים חדלו לרובב ואדם נגש אליו וביקש רחמים עבורו. והעם הקשיב. האיש הזה, "מלכי-צדק מלך-שלם הביא לחם ויין והוא כהן לאל עליון" *51. האנשים עזבו מבלי להסביר תיקול. מלכי-צדק ואטנס נשארו לבדם ברחוב. אטנס אכל את הלחם ושתה את היין לפני שהוא הודה למצילו. ביום ההוא, אטנס כמעט שנגמרו לו ימיו. אם לא הכניס אלוהים את מלכי-צדק לדרכו, הוא לא היה כבר כאן. אחרי כן, כתב מכתב לאטנס איבנוב קוטרב, ובתוך המכתב, בין הפרטים האחרים שבנוגע לעניין, אמר לו זאת: "אני אשאר כעת כסוכן לא פעיל של התנועה, וזאת בהמתנה לביקורך הבא בירושלים. כסוכן היחיד של התנועה כאן, הנני מעדיף למנוע שמשוב כזה ימנע ממני לארח אותך כהלכה כאשר יקרה הזמן."

פרק 8: "אברהם אמר לאלוהים: 'לו מן היום הואיל ישמעאל לפניך!'" *61

רודי חשב שהגיע הזמן לגלות לאטנס את הסיבה שבגללה הוא צריך היה לגנוב את הבנק הגדול ביותר של חברת דנוור. בעבר חשב שאולי אין צורך לספר לו הכל, אך הוא כבר לא היה מחזיק בבחירה. הוא הסביר לאטנס כי יש לו בעיה קרדיואוסקולרית חמורה ושהרופא שלו בשם עדנאן בהאר מבקש סכומי כסף עצומים כדי להציל אותו. רודי החליט אז לשוב לגנוב ממכולות וחנויות כדי להרוויח כסף במהירות. בעבר, הוא היה גם מוכר סמים לאזרח טרד, אך עבור רודי, כל זה היה בעבר, הוא היה כעת אדם חדש. הוא התודה לאטנס על שגילה לו את הסוד, שלאטנס מעולם לא ראה חזון בנוגע למחלתו, והוא הודיע לו בקלות כי רדואן יכול לעזור לו כנראה באמצעות יכולת הריפוי שלו. כשרדואן שמע על מצבו של רודי, הוא השתמש מיד ביכולת הריפוי שלו, ומקם את ידיו ליד הלב של רודי. רדואן אז קרע את העיניים כדי להתרכז טוב יותר ואחז ביד של רודי, שפרס את הכף על מצחו של רודי. רדואן פתאום פתח את העיניים והודיע בחיוך לרודי כי מצבו יצא לקיום. לאחר שהוא ביצע את הריפוי ברחוב, לעיני העוברים השתוממים מכך שראו את ידי רדואן מתאירות, ובהבנתו שהעדים לסצנה יצטרפו כנראה לתנועה שלהם לאחר שראו זאת, הוא הרגיש השראה וציין משפט מהתנ"ך: "אֲבָרְקֶם, למעשה, יהיה לגוי גדול וחזק. בו יתברכו כל הגוים שבארץ." *71 שיהיה זה ידוע לכולם. רודי, שלא הרגיש מוכן להתמודד עם ההמון כשהוא חופשי לחפש אחרי שוד וניסיון לרצח, כבר חזר לדרכו. אז קשיש עמד מול רדואן וביקש ממנו לרפא את נכדו. רדואן רפא אותו מיד ואמר לקשיש שהתפשט לרגליו והוא מודה: "קומה! שא את הילד והחזק בידו, כי אנכי אפגוע בו להפוך אותו לגוי גדול." *81 "בזרעך יתברכו כל הגוים שבארץ, כי שמעת בקולי." *91 ובעיקר כי האמנת בדברי. בכך, ההמון המשוגע לא רצה לשחרר את רדואן. אותם אנשים שראו בו אז

כפוליטיקאי שרק מחפש להעשיר עצמו כמו שאר האחרים. רדואן, למרות זאת, הצליח לברוח כשסיימת התקרבותו למכונת של סימון שעבר לידו. מתחת להשפעה של הרגש, ידיו עדיין התקרנו כשלף את ידו של סימון לשלום, ולבלתי רצונו ובלעדיו של רדואן, העביר לו חלק מתחושביו לרפואה.

פרק 9: הטיול של דוד

דוד התהלך ביער בצהריים ביום קיץ והתפעל מיופיו ומהמושלמות של הטבע בכל מורכבותו. הוא צחק על אלה שלא האמינו באלוהים. עם זאת, מורכבות המבנים המולקולריים של כל דבר הייתה הוכחה הכי ברורה וגלויה לקיומו. דוד היה חושב, ובזמן שהוא חשב, חיוך התבהר על פניו. הוא הרגיש שמצבו טוב יותר כשהוא מתרחק מאודרי. רואה אותה מדי יום, הוא היה צריך לעשות את הסדר ביחסם על ידי התרחקות ממנה, גם אם רק לצורך הצהריים, כדי להרגיש את התחושה של חוסר הנוכחות שלה. הוא הגיע, כשהוא התהלך, לשביל וראה בו באדרת סלע עם דלי עץ תלוי בחבל, מונח על הדשא לצידו ומקושט בפסיפסים מאיה. הוא ראה, לצד הבאדר, ילדה צוברת פרחים. היא בדקה 81 לפני שהיא הפסיקה בגלל הגעתו של הלא נודע שהיא רק רק זיהתה. בשקט, היא עזרה מהחורשה בהם היו נמצאים לפני שחזרה רגע מאוחר יותר עם קדש ריק בידיים. היא הלכה לבאר ומילאה את הקדש במים ברורים. לאחר מכן, היא התקרבה אל דוד ואמרה "שתה, אדוני!" ובמהירות הורידה את הקדש מידיה והספקה לו לשתות. *02 שתה בארכות רוח טרם ששאל אותה לשמה, והיא ענתה לו: "אנסטסיה". היא ביקשה לראות אותו בתשומת לב והוסיפה: "נראה שאתה כבר לא זוכר אותי, נביא! דוד היה מבולבל, הוא היה בטוח שהוא לא ראה את אנסטסיה אי פעם לפני כן, אף על פי שהיא טוענת שהיא מכירה אותו. דוד נפרד ממנה וחזר הביתה ל־ש. מבלי לדבר עם אף אחד על כך.

פרק 01: הפתעה לא נעימה עבור דניאל דנור

דניאל ישב בשקט במשרדו, תוך נפילה לגוסט מבורגר טעים, כאשר קוונטין התקרב ברוץ, חסר נשימה מלכתחילה את 81 הקומות בצורה דחוסה. קוונטין, שלא יכל לנשום יותר, התיר את הקרבת שלו, השליך אותה לקרקע, התרטב על הרצפה במשרד של דניאל והסתכל למעלה אל התקרה עד שנשימתו חזרה למצבה הרגיל והחדר הפסיק לסובב מסביבו. דניאל קם מהשולחן שלו ונפשט ליד קוונטין, משטר יד כדי לעזור לו להתעורר. קוונטין סוף סוף התעורר, ודניאל שאל אותו: — מה קורה?

— מישהו הפך את החתימה שלך ומשדרג 81 מיליון דולר מאחת מהבנקים שלנו בקולורדו.

— כבר הגבתי להם להגביל את המשיכות ל-0081 דולר לכל פעם של 42 שעות. צור קשר עם חברת התעופה שלי. אנו יוצאים לנמל תוך כדי קוונטין ירד אז 81 קומות והתפס בטלפון של מזכירותו של דניאל כדי ליצור קשר עם חברת התעופה של דנוור ולהזמין מטוס בשמו. דניאל ירד באותו רגע, ויחד הם יצאו לנמל. כשהם הגיעו, דניאל אמר לקוונטין שזו עסקה שהוא צריך לטפל בה לבד ושהייתו של מאבטחו האישי ויועץ העיקרי יותר טובה כדי לשמור עין על החברה. קוונטין ידע שזו אינה תיריה תיקיפה, אך הוא שם לב בעקבותיו של דניאל שיש דבר אחד שלא היה צריך לו כרגע, וזהו עצה. דניאל עלה, לכן, לבדו על המטוס הריק שהוזמן במיוחד לטיולו עד לקולורדו, אליו הוא היה הולך למצוא את המתחזק בפרט אשר הכיר היטב, מאחר שלא היה זו הפעם הראשונה שהוא ניסה להוליך אותו בקפיצה. למזלו של דניאל, הוא היה כבר התקין לו בעבר - בעזרת צוות האבטחה שלו - שבת חשוכה של פשיטת רגל למצבו צפויה פצצה אלקטרונית ששימשה לאיתורו על ידי לו"ז. אם זה היה עדיין אותו תקיף, הוא היה יודע את זה תוך כדי דקות ספורות. הדליק את המחשב הנייד שלו, למרות האי-אישור המשמעותי של הטייס, כשהמטוס התעפש ירוקע לאדמה כתוצאה מהפרעות, והתקשר ללו"ז דנוור שהעביר לו את המידע הקשור לכרטיס האלקטרוני שהוא התיקן בצווארו של המתחזק ולמיקומו. המתחזק התרחש יחסית לאחר מכן בקולורדו. דניאל, לאחר שכיבה את המחשב, לשוברו הגדול של הטייס שיכול לשחזר את השלטון על המטוס, סגר את עיניו ונטען לשינה עמוקה. הוא היה זקוק למנוחה, מאחר שבקרוב יותר הוא היה יקבל עוד פגישה עם אביו.

פרק 11: דרך המדבר

דניאל עקב אחרי אביו מזמן רב כשכל הסוללות הידניות של מחשב הנייד שלו סופסופות רוקמו. זה לא דאג לו. הוא היה כבר קרוב מאוד לאביו. מספיק קרוב כדי לראות אותו נצבת מרחוק בנוף המדבר של קולורדו. דניאל השאיר את המטוס בו טס רחוק מאחוריו והרפתיק לבדו בישוב המדבר בשטח של 000,04 מטר רבוע. כמה ימים לאחר מכן, כשלא אכל דבר, אלא שתה יין אדום שלא כיהן את צמאו, הוא התקרב אל אביו שראה אותו רדף וברח כעת במדבר, מקווה ללא ספק שהשמש תגביר את כוחו של דניאל ושהיא תשביע את הטורפים הרעבים שמטפסים מעל ראשיהם. אביו של דניאל ברח באנחה כמו בעל חיים פצוע לפני צייד שאין לו אפשרות לנסות משהו. דניאל היה כבר רק במרחק של כמה מטרים מאחוריו. אז אביו של דניאל הבין שהוא לא יצליח לברוח. הוא החליט לוותר על הבריחה והשלך את עצמו ארצה בבכי. דניאל הרגיש פרק כי לא היה לו כוח להמשיך לרוץ.

"ומגש לאביו ויאמר: 'אבי!' ויאמר: 'הנני, מי אתה בני?'*12 על פי זאת ענה דניאל:

— אני הגדול שלך, אותו ששודך בלתי פוסק ואתה רוצה את מותו. אני הגדול שלך, אותו שאתה אמור להיות גאה בו אך אתה עונש אותו על ידי עשייתך ובאמרותיך הרעות. אני אותו שאתה גונב כדי לשרוד, כי התמקדותך בי מונעת ממך לבקש עזרה כלכלית שאני הייתי מוכן להעניק לך בנדיבות.

— באת לעקוב אחרי אביך הזקן כדי להרגיש אשמה? כלב קטן מזומן, אולי יש לך 03 שנה, אך אתה נשאר אותו כלב קטן שרציתי לשקוע בזמנו. אני מקווה שתימות מצמא במדבר הזה.

— מטוס מחכה לי במרחק של ימיים הליכה מכאן, ויש לי עוד מספיק לשתות למשך החזרה.

— ואני? אתה מתכוון לעזוב אותי למות מצמא במדבר? האם זה מה שאתה רוצה, כלב קטן מזומן? לעזוב את יתום אביך העני?
— תגידו לי תחילה איפה נמצא הכסף?

— שקעתי אותו.

— אני מתנצל?

האב שלו התחיל לצחוק כעת בצחוק היסטרי. בין צלילי הצחוק, הוא הוסיף:
— כן, שקעתי אותו! לא לקחתי את הכסף הזה לנוחותי האישית, לקחתי אותו כדי להרוס לך!

— את הכסף הזה! שמתתי אותו בצד לתועלת התנועה!

— איזו תנועה? אה, אני רואה! אתה מדבר על הקטנה האחרונה שהצטרפת אליה! ילד קטן בן 03 שנה שצריך אב רוחני כי אין לו אחד אמיתי!

על פי זאת, אביו של דניאל התפרץ בצחוק רועם שהרחיק את הנשרים המחלקים מעל ראשיהם. דניאל, לעומתו, הסתכל עליו במבט קשה, וחייכן קרחתי צצה על פניו. הוא אז אמר:

— כשלקחתך את הכסף הזה, חירפת את התנועה ולכן גם את יהוה. בשקיעת הכסף הזה שהוא מיועד לשימוש למען הצדק, סירבת להיחפש, ובבואך למדבר הזה, תצריב משמעות אמיתית לדיכאון העצבים של אמא. — אני לא מבין.

— אמא מאמינה שאתה מת מזה יותר מ-81 שנה. אתה רוצה שהיא תמשיך להאמין בזה. נכון?

— כן, כמובן.

— יש דרך לסדר את זה.

על פי זאת, דניאל התחזק בסלע והכה את אביו בראש, שוב ושוב, ודם פשפש על חול המדבר. דניאל הוסיף: "יש לך ראש קשה, אבא! לא משנה כמה אני מכה, אתה עדיין חי!" אביו תופס את האוויר בידי ומתרטט

בצעקות, שוכב בחול של קולורדו, ולאחר מכן הידיים שלו נפלו בפלפול אחרון חוסמן. דניאל כמעט שדפק לו את הגולגולת. "טוב, אבא, אולי אתה אבדת את רוחך? או אולי אתה בסופו של דבר מאשר באמת את דרכי. היית מתחזה למת מזה יותר מ-81 שנה, ואני פשוט לא ידעתי לראות מה אתה באמת רוצה. במציאות, היית יותר מדי חזק לחיות וגם יותר מדי חזק להתאבד בעצמך." הגופה של אביו נשארה, כמובן, שקטה. דניאל קם ונסע לאחורה, לא מסתכל כלפי אחור כלפי המטוס שלו, ומשאיר את הנשרים להנות. דניאל השאיר לאביו לטרור אותו מאז לידתו, אך לא השאיר לו לחרף את התנועה בלתי נענש.

פרק 21: החזרתו של דניאל דנוור

דניאל חזר לפריז, לב קל, ועם התחושה שפעל לטובת הטוב הגדול. לאחר כל, כתוב בתנ"ך הישן שאויב חי הוא כקוצים בעינים וכשישים בצד. ובדיוק זה היה אביו עבורו. בעקבות הסרת חלק מהקוצים מעיניו והשיחור מן הצדדים, היה יכול לראות טוב יותר את יופי העולם הסובב אותו ולנוח יותר בישיבה. כשהוא מביט ביופי של העולם, התחיל להיות לו יותר ויותר פחות מפח כיום שהדין האחרון עשוי להשמיד את היופי הזה, אך היה זוכר לדבריו המלאים בתקווה של אטאנס, המדבר על יפי ירושלים האלגנטית, והרגיע. בחזרתו למשרד החברה שלו בפריז, ראה שטעות במשלוח התרחשה ושקוונטין עובר טלפונים לקטעים שונים של חברת דנוור כדי לפתור את הבעיה. דניאל הסביר לו אז שהייתה זו חבילה הכוללת סכום כסף שהוא שולח כל חודש לאחיו כדי שיוכל לשרוד. אך הפעם, יצא כי נמסר אירור קטן, כנראה בגלל שם המשפחה "דנוור". האח שלו, עשו, בעצם דיין את דניאל במשפט לקבלת הרשאה לשאת את אותו שם. דניאל סוף סוף נתן לו אישור שנחתם בנדיבות כדי לא לבלוע זמן בבית משפט בתביעה שבכל זאת הוא לא היה יכול להפסיד. דניאל שלח כל חודש סכום כסף לאחיו, שפגוע נפשית, והתעקש לדמות שקיים קסם ששולח לו קטעי כסף בדואר כדי למנוע ממנו לעבוד. אך ביום ההוא, דניאל הרגיש עקיצה מכך שלא הצליח ליצור קשר עם מוביל המשלוחים וכך היה עליו למצוא מישהו שיביא את החבילה ליעד, כדי שאחיו הטמבל לא יתחיל לשאול איפה נעלמה הקסם. דניאל לא יכול היה לשלוח איש צוות אחר מאחר ואחיו מכיר בכל העובדים של דניאל, ואם הוא היה מגלה את האמת, ייתכן שיסרב לקבל את הכסף וישתלט עליו רעב. אז הפנה אל קוונטין ואמר לו:

— תתקשר לאדם, זקוק לו עכשיו!

— למה בדיוק אל אדם?

— אטנס הוא בדיון טלוויזיוני חשוב, כמו גם רוב שאר חברי התנועה, אך סרב להביא את אדם איתו כדי למנוע מהעולם לדעת שיש לו כפיל מושלם.

הוא אומר שזה חלק מהאסטרטגיה שלו במשחק השחמט שהוא נותן נגד כוחות הרע.

— ולמה בעצם אנחנו לא בדיון הזה עם האחרים?
— כי פשוט שוברתי מטייל מדיין ואני צריך אותך כאן, ולא רוצה להופיע בציבור לאחר מסע כה עייפה.

קוונטין קרא לאדם וביקש ממנו להצטרף אליהם. דניאל המתין שיעלה את 81 הקומות. "ואז נתן פקודה לראשון, ואמר: כאשר עשו, אחי, יפגש בך וישאלך לאמר: למי אתה ואנה אתה הולך? ולמי אלה לפניך?"*22 תענה לו אומר: "זהו הדובדבן ששולח אותי."
— חבל שאתה לא רציני, דניאל!

— אני רציני באמת, אך אתה עדיין לא ראית איך סוג של איש הוא אחי! בכך, אדם לא שאל ממנו יותר שאלות ויצא לכתובת שדניאל נתן לו עם החבילה. הוא החליט ללכת רגלית כי אהב להתמקד, בדיוק כמו אטנס, וזה נתן לו זמן לחשוב על דיבור מסודר. אך בהגיעו אליו עם המשפט שדניאל כינה לו לומר, לא הייתה כל מקום להגיבה עם הגיון. הוא הגיע לבסוף לאחיו של דניאל ואמר לו את "המשפט הקסום" שדניאל הזהיר אותו לומר. עשו תקף על אדם במבט ארוך ואז אמר לו: "איך יצאת מהטלוויזיה שלי?" אדם הבין כי עשו כנראה צופה בדיון הטלוויזיוני שבו השתתף אטנס. עשו נתן לו אז את שלט הטלוויזיה ואמר:

— אתה יכול לחזור לערוץ הסדרות האנימציה? הכפתור בשלט הטלוויזיה, הוא רק מעצבן אותי!
— אבל בשמחה.

פרק 31: הדיון הטלוויזי

אטנס ורוב הנביאים מתנועתו הרוחנית היו בדיון טלוויזי שבו פולמיסטים שונים שאלו אותם על הוצאותיו של תנועתם. רבים באמת דיברו עליהם כאוסף כת התופפים בתרבויות מוזרות וזרות, ואף הביאו שמועות כמעט בלתי נעימות על הרגליהם של קבוצתם הרוחנית של אטנס. ישנם אף אנשים שטוענים כי נעדרו של נער הלובש מעיל צבאי ומכנס צמיג צמוג, אותו הם קוראים 'הסוכן טרד', נגרם מיותר כתוצאה מיבול קניבליזם. יש גם סיפורים שטוענים שהם נפגשים בבית קרקע של פוליטיקאי מתפקד כדי לחשוב על הדרך הטובה ביותר לשלוט בעולם. ככל שאטנס דיבר, האינטלקטואלים המשתתפים בתוכנית הבינו שאין כל יצירתיות ממיני הכמויות הרוחניות של אטנס. נביאי תנועת 'ה-81' התבטאו בתורם. 'ודבריהם נרצו בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור.*32 חמור ושכם הצטרפו לאזרחותו של התנועה הרוחנית של אטנס. אני אומר לכם באמת, בלילה ההוא, אטנס ונביאיו פשוט פיצחו בצפיה.

פרק 41: ההריון של ג'ניפר אנדריס

ג'ניפר הרגישה שינוי בתוך עצמה בחודשים האחרונים. מאז שרדואן נתן לה חיים והרחיק אותה מצל של מוות, הייתה לה הרגשה שהוא עשה הרבה יותר. בזכות השם, הוא ייהם לחיות חדש שגדל בתוכה. בתחילה, היא החביאה את זה מרדואן. כשההריון הפך נראה, זה היה רדואן שהחביא אותו מהאחרים. מהר מאוד, כולם היו מודעים כי ההריון הגיע לסיימו התקני, בזמן שהיא הייתה בהרבה פחות מחונפת מאותם כמה שבועות. גם אטנס, שבכל זאת עשה פלאות, הודה בסופו שזה היה מחוץ לכלל. ב-81 לאוגוסט, ג'ניפר קרסה על רצפת השיש בדירתו המשנית של רדואן. למזלה, בעוד כולם יצאו לחוץ, רדואן נמצא לידה. ג'ניפר הרגישה שהתינוק הולך להגיע בכל רגע. רדואן סייע לה נפשית בזמן הלידה, בעודו מתנצל שהסוכן טרד הרוקן את המלאי של הקוניאק בבית, משהו שיכול היה לשמש כתמיכה נפשית טובה עבורו. הוא דמם לעצמו כאבי כתר נצח עם התינוק בחיקו, מתהלך יחד עם ג'ניפר כשהשמש יורדת לאופק. ואז ראה טורנדו ירוק עצום מחשיך לו את השמש. אז הבין שתפס רעיון שהיה לג'ניפר באותו רגע. היא צעקה בנשימה:

— אני זוכרת את החלום! החלום שראיתי!

— לא, אל תדבר על זה, לא עכשיו, אל תפתח שוב את קופסת פנדורה! האם שכחת מה קרה לך בפעם האחרונה? ואז התינוק הגיע. רדואן לקח אותו בידיים והראה אותו לג'ניפר, זה היה בן. "ויהי, כאשר יצאה נפשה—כי מתה—ותקרא שמו בנוני, ואביו קרא לו בנימין."*42 אז רדואן ראה שג'ניפר עומדת למות והשתמש בכוחו לרפואה עליה, אך לא ידע שחלק מכשרונו לרפואה כבר הועבר לסימון ושכח מהוא כבר חלש מאוד. עד לסוף, הוא האמין שיצליח להציל אותה, אך הפציעה שההריון הזהר מדי כדי להיות תקין גרמה הייתה כה עמוקה. לבסוף, ג'ניפר סגרה את העיניים. זכרה את החלום שלה לפני שהביאה את בנימין לעולם. וכעת, היא הולכת לקחת את הסוד שלה עם ידה לקבר.

פרק 51: חברת דניאל דנוור

דניאל היה, פעם נוספת, יושב בשקט במשרדו כאשר קווינטין פשט לתוך החדר, מזיף זיעה. דניאל, כבר בהלם, אמר לו:
— נראה שזה מתהפך להיות דבר רגיל בימים האחרונים! האם אני טועה או שאתה בא להודיע לי על מזל רע?
— לא, בוס! זו ידיעה איומה שאני בא להודיע לך! אך אני מודאג שאני לא יודע מאיפה להתחיל.
— למה לא להתחיל מההתחלה? אנו כבר רחוקים מאוד משחר היום הראשון בזה הצהריים של קיץ, אך אנא, ספר לי הכל.

קווינטין הכניס לתוך משרדו של דניאל שלושה ילדים ואז אמר לו: — "אלה בני אהליבמה אשת עשו: יעוש ראש, יעלם ראש, קרח ראש. אלה ראשי אהליבמה בת־ענה אשת עשו". *52 והם כאן מחפשים עתיד מקום עבודה בחברתנו.

— אין לי נגדם טענות. כן יהיה, בהגעתם לגיל המותר, הם יעבדו עבורי. הנערים הצעירים פנו אז אל דניאל והודו לו ואמרו שאינו נראה כל כך רע כפי שאביהם עשו מנסה להם להאמין. דניאל, נוגע לבם בהוקרה, שלח אותם והם נפרדו ממנו עם דמעה בעין. אני אומר לכם באמת, כשנעשה לו הגנה על ידי ילדי האח ששנא אותו, דניאל בנה ביום ההוא בית בשמיים.

פרק 61: האיש בכובע השחור

השדים התחשבו באטנאס ככבר לא כמו לפני, מאחר והוא היה מסוגל להשליך אותם מתוך גוף, והוא היה מתנצל באחד מנביאינו בכוח שיכול לפגוע בהם, אור מזהיר שיכול לשרוף אותם. הם לחשו כמו חשיבה הרוח בלילה המלא באור בדרך כלל של עיר העולם. אך לילה זה היה שחור כאפר, לילה ללא כל נוצץ אור. אטנאס החליט לצאת מחוץ, ללכת מעט, ואולי להבין מה אינו בסדר. השדים הרגישו תחילה את נוכחותו. "הם ראו אותו מרחוק ולפני שהוא התקרב אליהם, התכנזו להפקיד עליו למות". *26 הם השאירו לאזרח בכובע השחור להתעסק בו. למרות החושך, אטנאס ראה אותו. אז שאל אותו:

— מי אתה?

— אני פשוט איש שמחזיק כובע שחור.

והוא פרץ לצחוק רועש לפני שהוסיף: "ואתה, מה אתה חושב שאתה? נביא? אז התחל בלהציל את עצמך לפני שתציל אחרים." ועל פי זאת, הוא אחז באטנאס בידיו המקוללות. אטנאס חשב אז שאחרי שהעביר לרדוואן יכולת לדחות שדים, ואף לפגוע בהם, הוא חייב לסיים כשזה. הוא התמקד והאיר ידיו כמו אור היום. הוא תפס אז באיש בכובע השחור שצעק כמשוגע ונאבק, לפני שאור העיר האיר עוד פעם את הרחוב וזרק את שאריו של האיש בכובע השחור לאקספלוזיה של להבות שחורות. אטנאס נפל ארצה, עייף מהקרב. הוא ידע לכל זאת שהוא יצטרך להוביל עוד הרבה אחריה.

פרק 71: חתונתו של דוד ואודרי

דוד ואודרי קבעו את תאריך ה-90/81 לחתונתם. החתונה שלהם התרחשה כפי שתוכנן, באירוע קטן. להגיד את האמת, רק חצי מחברי התנועה היו שם. אטנאס, מבולבל, התירבה בשם מי שלא יכל להגיע, אך דוד ואודרי ידעו שיהיה קשה יותר להתקבץ כולם יחד עכשיו שהתנועה הייתה בתנועה והם התנבאו בכל מקום שרגליהם הביאו אותם. לאחר הטקס, חזרו הם

הביתה, אל בית-הס. דוד הפנה אז לאודרי. 'אמר: "אילו ערבונים אנכי אתן לך?" היא אמרה: "החותם שלך, החוט שלך, מקלך שבידך!" הוא נתן לה אותם והתקרב אליה. היא התרוממה ממנו. *72 מחרת, דוד כבר הרגיש שאודרי היא בהרבה. הוא היה מאושר בצורה עצומה, אך גם זכר את הסופה האפל של ג'ניפר ואז אמר לשמיים: "בתשועותך איחלתי, יהוה!" *82

פרק 81: תכניתו של עשו

עשו, ששמע את בניו אומרים דברים טובים על דניאל, היה קנאי עוד יותר. בצערו, החליט לעשות דבר שלא היה רגיל לעשות: להראות את פניו המכחישים. המכחישות, הגשר היחיד שמקשר בין טמירות האדם לבין הבחינה המועלתת של הפסיכוטמים, היה באמת ביכולתו של עשו. עשו שימש בנו יעוש והצליח לשכנע אותו לגבי הסכנה שטמונה באחיו דניאל. לסיום היום, יעוש ראה את דניאל כמו שד עם מעיל חמוד. יעוש הצליח לשכנע את אחיו להסכים איתו. "אחיו הלכו וישתחוּ לו ויאמרו 'הננו עבדיך'" *92. הם היו כעת כולם מסכימים על דבר אחד: לאחר שיתגיעו לגיל המותר, הם ייקחו בידיים את השלטון בחברת דנוור וישברו את דניאל.

פרק 91: חזונה של אודרי

אודרי חלמה חלום בלילה ההוא. ראתה את מותו של אביה וידעה שזה לא יתרחש אחרת. למחרת, היא החליטה ליצור קשר עם אחותה, ופעם אחרי קשר הטלפון, סיפרה לה את מה שראתה. אחותה הייתה בלתי מודעת לתנועה הרוחנית של אטנאס, מכיוון שהיא לא הייתה עדיין מכירה כל כך בקנדה. אודרי סיפרה לה על התנועה והנסים שביצע אטנאס בקרבה. אחותה לא יכלה שלא להתבהל מה שאודרי סיפרה לה, והחלה לשאול אם אולי היא לא במקום שבו ניתן לה הופקד בחומר הפסיכואקטיבי. לבסוף, אודרי סיפרה לה על חתונתה ועל ההריון. אחותה, בוכה בטלפון, בקשה ממנה לחזור הביתה. אודרי הסכימה והחליטה להודיע בעצמה על חזרתה לקנדה לדוד. דוד קיבל את החדשות די לא טוב, אך הודה לה שאחרי ההפרדה בין אטנאס וקרוליין והפרידה הטרגית בין רדואן וג'ניפר, הוא צפה שמהו יפריד ביניהם גם כן. לדברי אטנאס, נביא חייב לחשוב תחילה על משימתו ולא לתת ליתר להפריע לו. אם היה אטנאס במקום של דוד, הוא היה מגדיר את אודרי כהיתר. אודרי חזרה לקוויבק ויכלה לראות את אחותה לראשונה מליותר משנה. "והן חזרו לאצל אביהן, רגואל, והוא אמר להן: 'למה חפצתן לחזור היום?' *03 אודרי ענתה לו: 'כדי להיות איתך, אבא, כדי להיות איתך.' עם זאת, אביהן לא התכוון להזין אותן דמים. היה לו פרויקט לסיום ואין יותר מישהו שרוצה לעבוד עבורו. הוא אז אמר לבנותיו: 'ועכשיו,

לכן לעבוד! לא יינתן לכן קש!" במקום, תן לנו כמו ערך ללבנים!"* 13 אודרי אז אמרה: "אבל אבא! אני בהריון!" ועל כך, אביה ענה: "למה צועקת כאילו אני האחראי?"

פרק 02: בריחת הסוכן טרד

הסוכן טרד ברח שוב ושוב. לא משנה לאן הוא הלך, האל פגע בו במכות קשות יותר מהקודמות. הסוכן טרד היה כעת בטוח, עשה טעות. הוא אז ראה את העולם מסביבו מתמעט וראה אור לבן ואינטנסיבי מכסה את הנוף. חמישה דקות לפני כן, הוא היה במצרים, מוקף בפירמידות בנוף מואר. כעת, הוא התעה בתוך ריק כמו גילוי לבן אימטריאלי. אז שמע קולו של מלאך המשחית של י-ה-ו-ה אומר לו: "זה בגלל חטאיך. הנה מחר כה כעת אנכי ממטיר גשם כבד מאוד, כאשר לא נראה כמוהו מיום יסוד העיר ועד עכשיו."* 23 הסוכן טרד ידע אז שזה מתחיל שוב. הוא זהר להגיע לשדה תעופה הקרוב ביותר, אך בשל קיומו של ענן לבן זה בשמי מצרים, לא הורשה לכל כדורסל להמר. הסוכן טרד, מוקף בפאניקה, לא ידע איפה להסתתר. הלילה התקף אותו על ידי הדרך והעייפות, יחד עם הסכר, גרמו לו לשכוח את כל הסביבה שלו. כשהתעורר, ראה שטפת ברד שכל קורט יישא מעל 81 מטרים ושוקלת מעל 81 טון. כמו פגזים, הם חלפו באוויר מסביב לסוכן טרד. הוא לא יכול היה לברוח, הגשם התפשט על פני כל כך רחב של מצרים. פגזי הברד התנגפו בתור, פעם על פירמידה, פעם על בית. הסוכן טרד רץ, אך הוא לא יכול היה לברוח. הוא הטריד את האל כל יכול וקבוצה אחת מתמכה בו. לסוכן טרד החשבון היה להיות כבד ביום הדין האחרון. הסוכן טרד רץ למצוא מחסה בפירמידה. הוא שמע מסביבו את הברד העצום מכה כנגד קירות הפירמידה, וראה מסביב לו חול נוזל מקודש מבניית הפירמידה שלא הועמדה לתפקיד של מצור. רץ מבלי להפסיק, עובר במסדרונות שונים ולבסוף מוצא עצמו בקברו של פרעה. הוא אז ראה קבר נפתח וממנו יצאה מומיה. המומיה התקדמה אליו כאשר הוא צועק בהיסטריה, ואמרה לו: "שחרור מהנשק שלך!" על פי זאת, הסוכן טרד ראה שהוא מחזיק בנשק נטו לעיניים שלו. על סף פסקול, השליך את הנשק לקרקע והתכוון לפסד הקורידורים הזהים ממנו רץ. 'יצא מבית פרעה ויתחנן ליהוה.'* 33 אך לא היה ישר ללבו. גשם של ברד המשיך והסוכן טרד רץ כדי להימנע ממנו עד השעה האחרונה. עונש יותר מאודף לסוכן טרד. האל שהוא בזיכרונו המוריד, עכשיו פונש אותו ללא הפסק. אטנאס שהוא שנא, הוא רואה אותו בכל מקום שהולך. הוא מאמין שרואה אותו נגד פניו, כאילו הוא נמצא שם יחד איתו, אף שהוא יודע שזה אבסולוטית בלתי אפשרי.

פרק 12: ההוראות של אטנאס איבן קוטרב

"בחודש הראשון, בארבעה עשר יום לחודש, בערב, תאכלו מצות עד עשרים ואחד לחודש בערב."*43 אטנאס ונביאיו היו מתאגדים סביב שולחן ערב, ואטנאס נותן להם ייעוץ על כיצד יש לנהל את התנועה ביעילות בהיעדרו. הם התנגדו מחשבה שהוא רוצה לעזוב אותם, אך אטנאס אמר להם: "אני אומר לכם באמת, אם לרודי יש זיכרון טוב, הוא יודע מה אני מנסה לומר לכם." אך רודי לא ראה על מה אטנאס יכול לדבר. האחרים חשבו גם כן, אך אף אחד לא הצליח לפענח את החידה שאטנאס השאיר להם. אז, אטנאס קם מהשולחן בלעדיו אפילו לא לסיים לאכול. דניאל אמר לו: "האם אתה באמת לא תסיים את הארוחה הזו הטעימה?" אטנאס עטה לו: "אני אומר לכם באמת, כשאעזוב אתכם, אני לא אספיק גם רק לטעום מהמאכלים שאני מציע לכם. לתנועה יחסך גם כן ימי רעב. אך נפלא אתם תשדלו להימנע מלאכול אחד את השני כאשר יוסר יד המאכילה. ואל תשכחו שהמזון שיהיה לו הטעם הכי טוב יהיה זה שנאכל בירושלים השמימה." בכך, אטנאס הוסיף מעל למחיאיות כל הקהל: "יהיה מלך לעולם!"*53 אז אטנאס יצא והלך לדרכו. בדרך, פול דגם אחריו. הוא אמר לאטנאס: "תנה לי לעזור לך, רבי! תנה לי להסיר את המשקל הכבד הזה מהכתפיים שלך ולסבול את הקושי במקומך, כי לתמוך בך יהיה לי מקור לשמחה!" אטנאס ענה לו: "תכשל סוף סוף, אתה והעם שלך, כי יקשה ממך, לא תוכל לעשות אותו לבדך."*63 פול, מבולבל, אמר לו: "אך, רבי, בלעדך, כולנו נכשל!" אטנאס נעצב לשמוע את זה ופנה עקבותיו מבלי להוסיף מילה.

פרק 22: "כאשר אנשים נתקפים והאחד מכה את רעהו באבן או באגרוף והאחר לא מת, אלא שנפל למשכב."*73

יום חדש זרח מעל פריז. דניאל התקדם לקחת נשנוש מהשישייה וחשב בלבו: "סוף סוף הפסקה לצהריים שמגיעה לי." כי אמו לא באה לראות אותו כדי להטריף אותו היום, ואחיו לא מטריד אותו יותר מאז שדניאל הבטיח להעסיק את ילדיו לאחר שישקיעו. הייתה 01/81 שטופת שמש, ודניאל התמלא את הבטן בהנאה החומרית הקטנה היחידה שהוא מתיר לעצמו: כלומר, ההמבורגר שהיה על שולחנו ומחכה למישהו ליטוף בו. הוא התכוון לעשות זאת כאשר טלפון המשרד שלו צלצל. הוא התלבט אם לענות, אך החליט שאין דבר שיכול לשפר את יומו. הוא ענה ושמע את קולו של אביו. בתחילה, חשב שהוא חולם. אז הוא הקשיב לקולו של אביו ולמה שהקול אמר, והבין שזה בעצם סיוט: "בוקר טוב, יצנן מזונן! חשבת שהצלחת להיפטר מהאב הזקן שלך, מה? כדאי היה לך לבדוק את דופקי לפני שהשארתי אותי במדבר! נאלצתי לשתות את דמי מתוך כוסי לכדי שלא אמות מצמא! עור קשה יש לי, יצנן מזונן! ואני יכול להשליך הכל למשטרה,

אבל אני לא אעשה זאת כרגע! לא, כי זה יהרוג את אמא הדלה שלך! אולי הכי טוב יהיה שתסדר לה מחדש את הראש באבן! מה אתה אומר? זה נשמע כיפה, לא? אני בטוח שהיא אוהבת לדעת איזה משני הבנים שלה הוא הכי טמון! אתה חושב שזה איזה אחד? המתמוטט שבבית ומתפלט על חשבון המשפחה, או הבנה שבנה ממלכת עסקים שתקרוס מול עיניה כמו טירה מקלפות? אז, בני, אתה רוצה עצה מהאב שלך? קפוץ מהקומה ה-81! תמיד תוכל להשתמש במשבר הכלכלי כתירוץ!" מרגו נכנסה לאזור העבודה של דניאל. היא אהבה לבקר אותו במקום העבודה שלו. היא שאלה אותו: "עם מי אתה מדבר?" דניאל ראה אז שהטלפון נתקע ושארין לו שום מקלט בידו. הוא ענה לה: "עם זמירת הלב." והוא אמר את האמת.

פרק 32: "ועשית שני כרובים זהב, מקשה תעשה אתם משני קצות הכפרת."*83

אתנס חשב על כל מה שחווה מאז החלום הנבואתי הראשון שחלם. הוא שטוח, לבד, בחדרו, בחשך. וברקע, הסוכן טרד דפק על דלתו, מבקש סליחה שאינו יכול להעניש. אתנס חשב על בית המקדש הזהב מהחלום שבו שוחח עם קרוליין. אז מה קרה לקרוליין? האם היא עדיין חיה? הוא אפילו לא ידע את זה. ועם זאת, הוא רואה אותה נגדו כאילו היא כאן, וכאילו החומריות לא השפיעה עליהם. כאילו לא הוא היה זה שקיבל את ההחלטה לעזוב אותה. דעתו של אתנס חזרה שוב לבית המקדש, בית המקדש הזה מזהב מסה. האם הוא יהיה הבנאי שלו? אם הכל יתנהל כפי שתוכנן, זה היה אפשרי, אך בינתיים הוא התעסק במשחק שחמט כשיריבו הוא: כוחות הרע, ואף שהיה לו תכנית עם קדימון קטן בזכות ראיונותיו, ידע שבשחמט, קדימון אחד לא הוא ניצחון. שמע את מישהו אחר מתקרר לדלתו של הדירה ואומר לטרד: "לא יכולים להישאר פה, חבר! ביקשת את המחילה, בחרת את הצד שלך כעת. עדיף שלא תחזור עוד להטריד את אתנס!" אז אתנס הבין שרומואלד בא לאסוף אותו. היום התפשט במהירות והוא חייב לחזור לתפקידיו כנביא. המשיחה שלו לא יכולה לחכות, יש עוד אנשים שלא שמעו עדיין את הדבר הקדוש!

פרק 42: "ויאמר משה: 'לא קול ענות גבורה, ולא קול ענות חלושה, קול ענות אנכי שומע.'"*93

אתנס הודיע לפני שנה ש-11/81 יהיה יום זיכרון כדי שלא נשכח את היום בו אחד מאלה שנראים כי הצטרפו אליהם מת בניסיון להורג אותו, וכן את היום בו נצאר נושא ממוות על ידי רופא בשם עדנאן בהאר. אתנס, אדם וטאריק התענינו יחד ושוחחו על הזמן שעובר. הם חזרו לחשוב על ג'ניפר שגם היא מתה ב-81 בתוך ילדתה של בנימין, והיו להם מחשבה לרדואן שנראה נפרד

מהעולם בחודשים האחרונים. הוא לא היה כמו קודם. אתנס הזכיר את יעדם של הנביאים ואמר בקול רם את מה שכולם חשבו בדממה: כלומר, שאם דיוד ואודרי היו נשאים יחד למרות הכל, הם היו נפרדים בנסיבות טראגיות. אתנס שאל אם זה היה המטרה שלו כשהתפרד מקרוליין: להגן עליה. לבסוף החליט לעבור אצל אס כדי לראות מה דוד, אודרי ומריון עושים. בדרך אליו, ראה את אס שבדרכו בקשה ממנו שלא לבקר אצל דוד ומריון. אתנס הלך אליו עוד יותר מהר כדי לראות מה הם עושים, מאחר והתעורר לו חשש מההתנהגותו של אס. הוא הגיע וראה את דוד ומריון מתענגים. אתנס, מתחת להשפעת הכעס, אמר: "האם אני כלום בעיניכם שאתם מחליטים להתענג ביום צום?" דוד ומריון, ששכחו לחלוטין, נבהלו מזאת. אתנס ראה כי הצער שלהם היה כנה וישב לאכול אצל שולחן האוכל שלהם, נראה כהואבל ואומר: "אני אומר לכם באמת, אני יותר עצוב מכם, כי ההפרדה שלי ממכם תעלה לי יותר ממה שתעלה לכם."

פרק 52: יישוב בפגישה קטנה

אתנס הקים כמה מנביאיו שיכלו לשחרר עצמם, כדי לדבר איתם על יציאתו של ספרו, המדבר על הנבואה. הסוכן טרד, שגילה ששמו בספר מסתתר, הגיע לישיבה של אתנס כדי להתעלם ממנו ולהשפיע עליו את עצבו. "ויאמר: 'ראני נא את כבודך'"*04. אתנס אמר אז: "מי בכלבות מפריע לישיבתי?" הסוכן טרד ענה מיד: "שם לב לך שלא דיברת על תפקידם של הכלבים בנבואה שלך בספר! האם יש להם תפקיד יותר חשוב בספר הבא?" אתנס לא ענה, נותן לו לנהוג ולהשאיר אותו לקשקש בקצה החדר מבלי שמישהו יתעקש לשים לב לו. הסוכן טרד ילעיג, והנבואה תמשיך.

פרק 62: זעם עשו

ביום ההוא, דניאל אכל נאגטס ברוב הקפיצים כשדלת משרדו פתאום פתחה. זו היתה עשו, אחיו, שבא לקנח לו. בעודו נכנס, הוא צעק לעברו: — אני יודע שהבית שלנו הזונה של אם נמצאת פה! אני בטוח שאתה מסתיר אותה ממני. ראיתי אותה נכנסת לבניין! — יש לנו המון נשים בעובדות כאן. כנראה שאתה טועה, כי אם לא - היא הייתה כרגע בדיוק במקום שאתה נמצא, עומדת ומטרדת אותי כפי שאתה עושה כרגע. אם אכן רצית לראות אותה, היית יכול לבוא אתמול בשעה הזו, היא הייתה כאן אצלי ואמרה לי שראתה את רוחו של אבינו ואמר לה שאני אחראי על מותו ועוד הבלבולים המזוויעים שלו. — לא, היא פה! אני בטוח! ואתה מנסה להסתיר אותה! על פי זאת, עשו תפס את טלפון של דניאל והשליך אותו לקיר לפני שהוסיף: "ואל תדמי שאני אנגוע לך לקרוא לקסם שמביא לי כסף!"

דניאל קם מהכסא בפתאום והוסיף:
 — אז היית מודע! רמאות שאתה!
 — אל תדמה שכי אני טיפש בטיפשותי אני גם כמו טיפש בן טיפש טיפש,
 הבנת, טיפש?
 — אני... אני חושב, כן!
 על פי זאת, קווינטין נכנס למשרדו של דניאל והוציא את עשו בכוח. דניאל
 אז אמר לו:
 — היית יכול לבוא יותר מוקדם, קווינטין!
 — לא חושב, לא. אמא שלך, מר דנוור, הגיעה לכאן לפני כמה דקות כדי
 לסיים את חייה. היא חתכה את הוורידים שלה בחדר ההלבשה של
 העובדים.
 — עשו אכן אמר אמת! יודע שאני כמעט התקרבת אליו. יום עצוב הוא לי,
 כי זהו יום חטא.
 קווינטין הביא אז את דניאל לפני אתנס כדי לבקש ממנו עצה. אז אתנס אמר
 לקווינטין: "יביא בן כבש תמים מהצאן כפי שאתה מעריך, והכהן יכפר עליו,
 בשביל שעשה בשגגה, בעודו לא ידע, ונסלח לו."*14 דניאל עשה כדברי
 אתנס, אך הרע כבר נעשה. היחסים הלא יציבים שלו עם אחיו חדלו שוב
 להישמר, והוא התחיל לטרור אותו בכל יום כמו לפני. למעשה, אחיו רק
 חיפש תירוץ לשנאתו ולהשקיע את אשתו וילדיו באותו שנאה, אך דניאל
 עדיין לא ידע זאת.

פרק 72: דניאל והסוכן טרד

ביום למחרת, כשדניאל הגיע למשרדו, הוא ראה שהסוכן טרד כבר שם.
 הסוכן טרד, שרצה להכות תקן לאטנס על מחיר הצרותיו האישיות, החליט
 לחקוף את דניאל לגבי מותה של אמו. הסוכן טרד ידע כמובן כי הוא
 התאבד, אך לא יכל לוותר על ההזדמנות לשבור את האיש שמממן את
 התנועה. הוא שאל את דניאל באמצעות שאלות מכונפות ושיטות כזויות, על
 פי תבנית מפוקפקת שפיתח זה הסוכן המטורף טרד. לבסוף, הוא הצליח
 להטיל סבל על דניאל ולהוביל אותו לתחנת המשטרה לחקירה קשה יותר,
 במהלכה הצליח, לא בלי מאמץ, לגרום לו להודות ברצח האמא שלו, ברצחו
 של קנדי ובפיצוצים של 1002/90/11. השופט, כששמע את ההצהרה של
 דניאל, החליט לשלוף אותו לכלא בהמתנה לראיות נוספות בקשר לתיק
 קנדי, אך בכל זאת החליט לפטור את הסוכן טרד מהמשטרה בגלל האופן
 שבו הוא הכריח את דניאל להודות בפיצוצים של 1002/90/11. בינתיים,
 עשו ניסה להשתלט על החברה "דנוור", אך קווינטין, שנהג בחברה ב-
 "היעדרות" של דניאל, הצליח לטעון את זכויותיו בצורה מושלמת. לדניאל,
 בזמן הזה, הייתה תהייה לגבי מה שמגישים לו לארוחה בכלא שבו הוא
 מוחזק, ולא ניסה להציג את חרדתו לשומר:

- סלח לי, אדוני הטוב, אך מה הפלאפל הזה בצלחתי?
 — בשר מן העוף, חברי!
- איזה סוג? כי, ראה, 'הברבור, הפליקן, הנשר' * 24 לדוגמה, הם חלק מהקטגוריה של ציפורים שדתי אסור לי לצרוך.
- השומר נגש אז לאט בחושך מול דניאל ואמר לו: "אתה באמת חושב שאנו אוכלים כאן ברבור, חברי?" דניאל, שנחם, יכל להתקיים אף שהאוכל היה נגוע. מעכשיו, דניאל ומרגוט היו גם נפרדים, וכולם ראו שאטאנס פעם נוספת היה צודק מצד זה. הנביאים היו כאן לנבא והאהבה לא הייתה חלק ממשימתם. אטאנס, שהיה מבולבל, החליט לקרוא את רודי ולהודיע לו את הדבר הבא:
- משהו השתנה. לפי אחת מהחזונות שלי, אתה היה אמור להסתיים בכלא במקום דניאל.
- מה זה אומר?
- שלטון הדברים הוא מבולבל. ולא על ידי. אני אומר לך באמת, מישהו רע מתכוון ומבולבל את הסדר הטבעי של הדברים, מישהו שנאנג במשחק שלי בשחמטים והשתמש ברגע חולשה שלי להכניס לכלא יחיד מהן.
- זה מה שאנו עבורך? כפיסקים?
- אני אומר לך באמת, אשרי הכפיס שאינו רואה את יריעת המשחק שונה מהשחקן. אני אומר לך באמת, יום אחד תדע כמה אני מוכן ללכת בשבילך, וביום ההוא, אני מקווה, הקשה ביותר יהיה מאחורינו. אני אומר לך באמת, יום אחד בפועל במקום עבודה בבולגריה, היה איש אשר התכוון לארוחת צהריים. הוא הסיר את הקסדה שלו ומספר שניות מאוחר יותר, פטיש שירד מגובה של 81 מטרים, מפרסת בבניית פיגור, נחת ישר על ראשו. הוא נפטר. — אני אומר לך באמת, אני לא הכרתי את האיש הזה אישית, ולכן אין לי ידע אם הוא היה צד הטוב או הרע, אך מה שאני בטוח בו, הוא שהוא היה עם תפקיד לשחק בלוח של הקיום, ואחת מהכוחות שנמצאים יריעה לו לתפקיד שהוא שיחק. אני אומר לך באמת, אם אתה רוצה את המקום שלי כשחקן מאחורי הלוח, אני מוכן למסור לך אותו מאוד, אך אז לא תוכל לחזור אחורה.
- זה לא יהיה נדרש, כי אני בטוח בך. ומה עם מעצרי?
- אני אומר לך באמת, אינני בטוח, אך אני חושב שאתה חמלת מהכלא פעם אחת לתמיד.
- אני מתנצל שזה לפקוח בדניאל.
- אני אומר לך באמת, יום אחד, דניאל יהיה מאושר ממך כולכם יחד.
- מאמר גדול שאתה מציע כאן, נביא!
- זה מה שהגדיר אותי כנביא: להציע מאמרים גדולים שמתגשמים, כי מה הכבוד בלהציע מה שכולם יכולים לנחש?

— אני לא מרגיש איך זה יכול לקרות עם משפחת הזאבים שלו שמתחטבת לו כך פה וכך שם.

— בדיוק. והדרך שהוא יצטרך למצוא לא תהיה הפשוטה ביותר, כי זכור מה שיהיה אמר למשה בימי קדם: "לא תנקם ולא תטור את בני עמך, ואהבת לרעך כמוך. אני יהוה!"*34

— מאמר חכם שאמרת, אך קל למדי להפר אותו, לבצע בלבד.
— אתה אמרת נכון, זו הסיבה שיש פועלים עליונים בתוך תנועתנו, אדם, ס. ודוד הם ביניהם. ישמרו עליכם בטוב כאשר אני לא אהיה עוד ביניכם.

פרק 82: הבדידות על פי פול גוט

אטאנס הסכים אותם כולם שוב וקרא להם פסוקים שונים מתנ"ך הישן: "המים עלו והתרבו הרבה על פני האדמה והתילה הלכה בפני המים."*44 פול הואשם על ידי דבריו של אטאנס ורצה לקחת את המילה כדי לשבח אותו על יפיים של טקסטים שנבחרו, אך דוד הולך לפניו. פול הניח את ידו הרועדת שהוא הרים לכך שידבר, ואז החזיר אותה למערכת השולחן ודקר את הציפורן בבשר רגלו השמאלית כדי לעצור את הדמעות שבאו לו לעיניים. דוד לא חשב רע, אך זה לא היה חשוב לפול. הוא הרגיש כאילו גזלו ממנו משהו שהיה שייך לו. רומואלד, ששם לב לפנים חסיונות של פול, שאל אותו:

— הכל בסדר, חבר?

— כן, הכל בסדר, תודה!

ענה פול לו בחיוך מזויף הניסה להיות כמה שיותר כנה. פול ניסה שוב להתרכז בקריאת אטאנס, משימה שלא הייתה פשוטה בהתחשב בכעס הפנימי ששלט בו. אטאנס קורא כעת מקטע אחר: "נח יצא, וגם בניו ואשתו ונשות בניו עמו."*54 פול רצה לברך שוב את אטאנס, אך גם פעם זו, דוד עשה זאת לפניו. פול, מאוכזב, חשב כי אם דוד והוא היו בתיבה עם נח, לדוד הייתה זכות ל-81 שורות של תיאור בתנ"ך הישן ולפול, רק ל-81 מילים. מבלי שהוא מבין, הוא הכה בשולחן - אליו ישבו כולם, חושבים ואוכלים, בזמן שאטאנס קורא להם - בכף היד והפיל את כולם לקפוא, חוץ מאטאנס שהמשיך לקרוא. רובם הפנו לפול שהתרסק בבלבול: "רק רוצה קצת גבינה נוספת, ידידיים יקרים, גבינת בולגריה מ-'מלב יבש הבלקנים' *64, אתם אמרתם? אה, אז, גבינת בולגריה הזו פשוט נפלאה עד כדי כך שהחייך שלי רוצה עוד." אדם שלף לו את הגבינה תוך הסתכלות מוזרה. אז פול בלע חצי קילו של גבינה בפה בפעם אחת והתחיל ללקוק עליה כדי להרגיש את המלח מעניק לו תחושה טעמית גבוהה יותר מהכעס שהוא מרגיש בפנים שלו. הוא הצליח לשחזר את השליטה על עצמו ושוב התמקד בקריאתו של אטאנס: "ובני נח, היצאים מתיבה, הם שם חם ויפת וחם הוא אבי כנען."*74 פול ראה אז שדוד היה שותה איירן והבין שזו ההזדמנות

שלו לדבר ושדוד לא יכול למנוע אותו. במבט ניצחוני, הוא התכוון לומר משהו, כל דבר שיכול להשתתף בו. ברגע זה נכון, אדם נטה את פיו לדברים כדי לבקש פרטים נוספים על חם. פול הבין אז שלמרות תפקידו בתנועה, אף אחד לעולם לא יבקש עוד פרטים עליו וזה עשה אותו יותר ויותר עצוב. אז התחיל להשתפל נפשית עד כדי שהתראה כאילו הוא היחידי אחראי לסוף העולם. אטנס, בזמן שקורא, הסתכל עליו בזמן קשה מעל ספר התנ"ך שלו, כמו שאילו הוא מבין את המחשבות שלו. פול, מוטרד, ניסה לא לחשוב על כלום, בעוד שהוא אומר לעצמו שאטנס כנראה מתחרט שהוסיף אותו לתנועה. הוא מהר להוריד כל רעיון ממוחו והסתכל בתיקונים על אטנס, שותה את דבריו: "...הארואדי, הסמרי, החמתי. ואחריו נפצו משפחות הכנענים."*84 בדיוק ברגע הזה, לא דיבר אף אחד. פול התמקד כדי למצוא משהו להוסיף, אך שום דבר לא עלה לו על הדעת. כדי להשקיע את עצמו, הוא סוף סוף לקחת קטע גבינה נוסף ולאכול אותו בשניים. הוא ימציא עוד הזדמנות לדבר. לפי דעתו, אין ספק בכך. עד כה, הוא היה תמיד מושגל, ובסופו של דבר ימציא דרך לזרוק את עצמו לקרב. הוא סגר את העיניים כדי להתרכז והקשיב לקול הקול של אטנס: "פלג חי שלושים שנה ויולד את רעו."*94 אז פול צעק: "למה?" אטנס התרגע ואמר לו: "אני... אני לא מבין את מטרת השאלה שלך, אמנם, אני אפילו לא מבין את המשמעות שלה." פול, שלבו פעל בקצב של מאה פעימות לדקה, אמר בקריאה, אך בלעדיים: "זה בטח ברור!" אטנס, מוכה על ידי התשובה הזו, שב על כיסאו לפני שיסיף בקול חושש ומלא ספקות: "אני עדיין לא מבין." אטנס, המאמין שפול בדק אותו בערמת נבואה, הפך לגוון והחזיק את הראש בידיים כמו שתיקראניית לא יודעת היכן היא. הוא האמין שפול חוקר את תפקידו כנביא ונראה כאילו נפל בסוג של הטרם שאינו יכול לצאת ממנו. דוד, רואה אותו במצב הזה, חידך את החוסר נחת שכולם הרגישו ברגע זה והוסיף שפול מתכתב ודחף אותו להמשיך את הקריאה. סוף סוף, כולם פרצו לצחוק בהרפתקה, אך פול חש שיש בכך הצחצוח והוא בטוח שכולם רואים אותו כקלון. הוא חסם את הנשימה שלו 81 פעמים, הצליח שוב לשחזר את השליטה על עצמו והקשיב למה שאטנס אומר: "אברהם העביר את אהלו ויבא וישב באלוני ממרא אשר בחברון; ויבן שם מזבח ליהוה."*05 אז עלה לפול רעיון. הוא זכר באמת לחלום של אטנס שבו דוד נושא כיסא שלו, ובאופן ניצחוני הוא התכוון לציין את זה לאטנס כאשר דוד קרא: "זה מזכיר לי את החלום שסיפרת לי, לפני זמן רב." פול כעת לא הצליח יותר לשלוט בעצמו, שניו התחילו להקלקל כאילו הוא במצב חום. אס קצת אליו בעיניים חדות, כאילו הוא יכול לנתח את הסופגניות של דמו במבט אחד. פול התרגע והתחיל לטתון לא להבחין שאס מסתכל עליו. סופסוף, אס הפנה את תשומת לבו לסיפורו של אטנס ופול עשה כך גם. אטנס, קורא מהר, הגיע כבר לפרק 51 בספר בראשית: "ביום ההוא כרת יהוה את אברם ברית לאמר, 'לזרעך

נתתי את הארץ הזאת, מנחל מצרים עד הנהר הגדול, נהר פרת. *15" פול, עייף ממתחו הנפשי, יצא לקחת אוויר. לא היה נראה שאף אחד שמ לב להיעדרותו. במספר רגעים, חזר למקום שלו והמשיך להאזין באוזן מולטיטודינלית כשהוא חושב על בעיותיו האישיות. אטנס, לבסוף, סגר את התנ"ך וסיים את הערב בפני כולם בפסק הוא מכונן דבריו של אלוהים:

"ועשיתם את משפטי ואת חקתי תשמרו ועשיתם אותם וישבתם על הארץ לבטח. *25" דוד קם מהכסא שלו ומביע תסמין במחיאות כפיים, ואז אומר: "חכם מאוד לסיים את הערב בדברי יהוה, כי הוא האלף והתו, ההתחלה והסוף של כל דבר, וגם התחילה מחדש במלכות השמים." אס הרם את האגודל כתירוץ למה שהוסיף דוד, ואדם, שפונה כעת אל דוד, חייך כתירוץ גם הוא. רודי, שלא שמענו עליו כל הערב, קם לכוס והקנה לכולם, אך שכח לציין את פול בין השמות האחרים, מאחר שפול היה אדם שקט ורודי לא באמת שם לב לו. רק אטנס סיים לכך באשמתו והקנה לפול בעצמו. בערב הזה, פול היה הראשון לעזוב. אטנס, שראה את פול יוצא, לא עשה כלום למען תיקונו, כי ידע שגאוותו של פול הייתה כמו פצצת זמן שיש לנטרל בזמן כדי למנוע ממנה להתפוצץ בפניהם. אז אטנס הוסיף לפסק דברו משפט נוסף מיהוה: "ואם באלה לא תשמעו לי, ואפילו עוד אלה לא תעשו לי, והלכתם עמי בקרי, ואנכי אספתי עליכם יוסף שבעות לחטאתיכם. *35" דפוק נוסף של מחאות עקב ואז אטנס הפנה את תשומת לבו לשני צעירים מבטיחים שהצטרפו לתנועה הרוחנית שלהם לאחרונה. הוא הציג אותם לקהל: "ואלה שמות בני גרשון למשפחותם: לבני ולשמעי. *45" כולם קמו כדי לתת להם כבוד לפני שעזבו את החדר. אטנס, שהסתכל עכשיו על ליבני ושמעי, אמר להם: "השעיה שלכם במרחק רב מלהיות חסרון, אך לעתיד, אני רוצה לראות אתכם משתתפים יותר. אל תיראו לטעות בזמן שאתם מדברים, כי כולנו היינו פעם בשגוי, מתנת חורבן של החומרנות." הם הפנו אז אל אטנס בקול אחד ואמרו: "אל תכרת את משפחת הקהתי מתוך הלויים. *55" למעשה, הם לא התכוונו ללויים של ישראל, אלא השתמשו בסמליזם כדי להפעיל את תנועת ה-81. אטנס שהבין זאת וששמח מחוש הבעת דעת הפעוטים שהיו עדיין צעירים ממנו, ענה להם: "אני לא מחרית אף אחד ומקבל בברכה כל מי שרוצה, כי כולם מוזמנים להצטרף לתנועה הרוחנית שלנו." אז אטנס זכר פסוק מתנ"ך הקדום האומר: "ואקח את הלויים תחת כל בכור בבני ישראל. *65" וראה שההשוואה הייתה נכונה.

פרק 92: "וְאָמַרְתָּ לָעָם: קִדְּשׁוּ לְמַחֵר וְאָכַלְתֶּם בָּשָׂר, כִּי בְכַרְכֶּם בְּאֲזַנֵי יְהוָה, לֵאמֹר: מִי יֶאֱכִילֵנוּ בָּשָׂר, כִּי טוֹב לָנוּ בְּמִצְרַיִם? יְהוָה יִתֵּן לָכֶם בָּשָׂר וְאָכַלְתֶּם!"*75

דניאל, שאין לו יותר כוח לסבול את החיים בכלא, דפק על הבדים של תאו ושאל את השומר מתי הוא סוף סוף יקבל ארוחה ראויה. השומר הזהיר לו לשתוק, ואם לא, יימחץ את האצבעות שלו במקל שלו. דניאל הסכים לקבל את מען הגורל שלו, אך פעם אחרי יוצא החצר, דניאל שוחח עם אסירים אחרים כדי לדעת איך להשיג אוכל נאה. אסיר זר ומוזר, שנראה כאילו הוא זז ברוח עם צעדיים אלגנטיים, ייעץ לו לשוחח עם האיש בחולצה הורודה. דניאל ראה אותו, הוא היה לבד בפניה של חצר הכלא. דניאל נגש אליו. האיש בחולצה הורודה ביקש ממנו ללכת אחריו. דניאל התקדם ונכנס לחלק של החצר אשר אסור לאסירים. דניאל שמע אז קול ממגפון הואסף מכריע אותו להתרחק תוך כדי הזהר: "לתחשתך או לתמות, סוף שרף!" כאשר דניאל פנה לצד האיש בחולצה הורודה, ראה שהוא כבר עזב את האזור. אסיר אחר שראה את דניאל התקרב אליו והגן עליו בגופו. יריות נשמעו בחצר הכלא, קולן התקרא על קירות הגרניט. האיש שהציל את חייו של דניאל לא הצל את חייו. גופו הופך לקטעי בשר נוזלים מדם, הוא שטף יד רועדת אל דניאל ומסר לו טבעת עם 'J' מחוקה עליה ואמר: "לכם להביא את הטבעת הזו עד לאטנס איוואנוב קוטרב." על פי זאת, סגר את העיניים ונפל לרצפה. ביום ההוא, דניאל, בעודו מתרחק מהאזור עם הטבעת ביד, החליט להפוך לטבעוני. חזר בזעם אל האיש עם הצעד האלגנטי ושאל אותו מה הסיבה שהמליץ לו לעקוב אחרי האיש בחולצה הורודה. האיש עם הצעד האלגנטי ענה לו:

— אין זה יותר מעסקים! יזם כמוך צריך להיות מסוגל לזהות יזם אחר כשהוא רואה אחד! אחיך עשו ביקש ממני להורג אותך. אך אני לא אוהב להזיל את ידי כדי לעשות זאת בעצמי, אז החלטתי לתת למישהו אחר לטפל בזה, ותראה, אחיך הבטיח לי לתת לי את חצי החברה של דנוור בתמורה. החברה הזו תהיה בקרוב חשובה מאוד עבורי ותסייע לי בהפעלת הפרויקט הגדול שלי.

— במקרה כזה, כנראה שאחייך שכח לך להגיד שבמקרה של תאונה מקרית, העסק שלי יחזור אליו בשלמותו אצל אטנס איוואנוב קוטרב, וכל זאת באמיתות שהוכחו לפני נוטריון. אני מספר לך באמת, כשהאיש עם הצעד האלגנטי הבין שהוא נשא במערכת, הוא השתמש בקשריו ותאונה מקרית ופטלה סיימה את קיומו של עשו דנוור בעולם הזה. בעודו חוזר לכדור שלו, כשהגיע הזמן לחזור, שמע דניאל אדם זקן קורא מפסוק בתנ"ך: "ויאמר לוט אליהם: 'אל נא, אדני.'*"85 דניאל כעת הבין כמה החיים שלו לפני עם ה-81 היו חסרים לו. הוא חשב מחדש על משפט בתנ"ך: "יהוה

יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן אָרַךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְאֱמֶת. נְשֵׂא עֹן וּפְשָׁע וְחַטָּאָה, וְנִקָּה לֹא יִנְקָה אֶתֹּךְ פֶּקֶד עֹן אָבוֹת עַל־בְּנֵי וְעַל־בְּנֵי בְנֵי עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רִבְעִים."*95 דניאל בחשך המרגיע של תא הכלא שלו, התעקש לדעת האם הוא לא משלם כרגע על חטאי אביו. כמעט הצליח לראות את פניו הסלעיים של אביו ש- הקרניים פוצצו- עדיין צוחק אליו ואומר: "רואה, צעיר סלע! תמיד ידעתי שתסיים ככה!" אך הדמות השחורה הזו נתפשטה ונתן מקום לדמות הבהירה של אטנס איוונוב קוטרב, שאמר לו שכל זה הוא רק מבחן ושהוא צריך לגמור עם השיניים עד לסוף.

פרק 03: "וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: 'קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוּן אִישׁ אֲנָשׁ רֹחַ בּוֹ, וְסָמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו."*06

אטנס קרא לאדם, הפעיל אותו להתפלל מולו ושם את ידו עליו. אדם, שלא הבין את משמעות הפעולה, שאל אותו להסביר לו את הכוונה בלי פרמידות. אז אטנס אמר לו: "אני אומר לך באמת, יגיע הזמן שתהיה נציגי, המראה שלי, ולכן לא הבאתי אותך לדיון הטלוויזיה הגדול בו נקראנו כולנו. אני צריך מישהו שיעשה פלאים וגם יש לו את פניי, כך שהעולם יוכל לראות אותי בשני מקומות יחד. כך, כאשר אני לא יכול להיות שימושי לתנועה, תהיה שימושי במקומי. אני אומר לך באמת, הרגע שאני מתייחס אליו הוא הרבה יותר קרוב ממה שאתה יכול לדמות."

פרק 13: "אָךְ כָּל־הַיְלָד הַקָּטָן אֲשֶׁר לֹא־יָדַע דַּעַת אִישׁ, הַנְּשָׂאֲרוֹ לְכֶם חַיִּים!"*16

אטנס חלם בלילה הזה על תקופה בה כתב את ספרו, לפני שהוא יועדף. הוא כתב את הספר בחנות 'מלבלב הבלקנים' בפריז. אישה שביצעה קניות התעניינה לקנות ממנו את המחברת שבה הוא כתב את ספרו העתידי. אטנס, מתעניין, אך כיוון שאין לו העתק, סירב בנימוס למכור אותה לה. אטנס חלם בלילה הזה, ולכן לא יכול היה למנוע מפעולתו של הסוכן טרד. הסוכן טרד שתה המון בלילה הזה. הוא שוטף משוטף ברחובות של אחת מהפריזאיות במצוקה, שובר חלונות של רכבים שעוברים לו בדרכו עם מקבים ברזל. הסוכן טרד מתקדם באפלה שחורה. בינתיים, אטנס חלם. אטנס חלם על קבלת פנים עם ה-81. בקבלה זו, הוא שוחח עם מריון שצוחקת, מופתה על ידי תיאוריו. אטנס חלם בלילה הזה, ולכן לא יכול היה למנוע מהסוכן טרד לפעול. הסוכן טרד התקדם בצעד אי-סטוטי בשכונה אופלה עד לבית היחיד שאיראה לו אור. לפתח הבית, ילדה קטנה משחקה במשחזר. כבר היה מאוחר והיא הייתה לבד בחוץ. הילדה זרקה נפש כאור היום והזכירה לו את אטנס. הסוכן טרד נגש לילדה כדי להמליץ לה לחזור הביתה, מכיוון שהיה מסוכן לה להיות לבד בחוץ. ולבסוף, בהשפעה

פתאומית, הוא החזיק בה ושבר לה את הצוואר, משאיר את גוף הילדה הקטנה פושט ומתוצף באמצע המדרכה מול הבית שבו הוריה חיכו לחזרתה. אטנס חלם בלילה הזה, ולכן לא יכול היה למנוע מהסוכן טרד לפעול.

פרק 23: הוראות חדשות לדיוויד ג'ירארד

אטנס קרא לדיוויד ביום הבא, ואז אמר לו: — רואה אותך, דיוויד, חלמתי חלום הלילה שעבר. בחלום הזה, אנשים שהכירו זה את זה מכיוון שהאל הציב אותם כולם על אותו דרך באו מנתיבים שונים להגיע לנקודה מרכזית. הם הגיעו אחד אל פניו של השני והתחילו להילחם, כמעט עד הריגה, ואז הם התפרקו, נפרדו זה מזה, עמדו כשאלו מול אלו והתרחקו, כל אחד לכיוון שונה, כל אחד לנתיב ממנו בא. אני אומר לך באמת, תהיה במרכז ההתנגשות הזו וזה מונע אותי. כפי שנאמר בתנ"ך: "לא נשוב אל בתינו, עד שינחלו בני ישראל איש את נחלתו."*26... אני אומר לך באמת, הוצלח יותר עם חברי התנועה אם ברצונך שיהיו לצידך ביום ההתנגשות שיתרחש בינכם. — תודה לך על ההזרה.

פרק 33: השחרור של דניאל דנוור

דניאל שהושחרר בשעות המוקדמות של הבוקר, נהנה מאוויר הטרי על ידיו הפטורות מאזניים. הוא עמד בחוץ, מול הכלא, והתעקש לחשוב על כל הדברים שקרו לאחרונה. אביו מת, גם אמו, ולסיום, אחיו נעלם בצורה מסתורית לפני שהמשטרה מצאה את חתיכותיו, מפוזרות לארבע הרוחות. דניאל היה חופשי כעת, חופשי לחיות את חייו. הוא הסתכל על השמש באופק והעריך כל קרנה. ואז מכונית משטרה עצרה מולו. הוא ברכ את שוטרי המשטרה וחייך אליהם. אחד משוטרי המשטרה החזיר לו חיוך ושם את ידו על כתפו באוויר אב לאמיתו ואמר: "מר דנוור, אתה מועף בחשד לרצח אביך." זו הייתה יום חמים, ודניאל חזר לכלא כמה דקות לאחר ששחרר. בזמן שדניאל חזר לתא שלו, ראה את הקשיש שקורא בתנ"ך והגיע לפסוק הבא: 'או אם יהיה ביד כלי ברזל ומת בו וימת אחר - הוא רוצח, הרוצח יומת.'*36 הקשיש אז הצביע על דניאל וצעק: "הנה הרוצח!" המאסכנים האחרים התחילו לקרוא בעיקר על סוף המסדר בתאיהם: "למוות! למוות!" הקשיש, שהרגיש השפעה נבואית, פנה אז למאסכנים האחרים ואמר: "צויתי אתכם, בעת ההיא, בכל הדברים שהייתם צריכים לעשות."*46 הורג אותו!" והמאסכנים האחרים החלו לקרוא בקול חזק יותר: "למוות! למוות!"

פרק 43: משימה עבור א.ס.

אטנס קרא ל-א.ס., הוא היה לו משימה. בלעדיו פרטים, אטנס הסביר לו מה הוא מצפה ממנו: "וְעִבְרַתְּ הַיּוֹם אֶת גְּבוּל מוֹאָב, אֶת עַר. *56 ותראה שם אותו אדם שעליך לפגוש, כי ללא עזרתך, הוא לא ידע להגיע למקום הנכון בזמן הנכון. אל תחזור עד שתפקידך יהיה חשוב אמיתית. א.ס. ראה בדיוק על מה התכוון אטנס והיה שמח לחלוק את המשא ומתן של הסוד עם מישהו אחר. א.ס. ענה לו:

— אני שמח למשימה הזו, כי אני לא הייתי רוצה לצאת מכאן ללא לומר לך זאת.

— זו הסיבה שקראתי לך היום. לך, אל תאבד זמן. עם זאת, ס. יצא מבלי להסתכל אחורה, הוא ידע שיחזור בקרוב.

פרק 53: "דמות של נחש כלשהו על האדמה, דמות של דג כלשהו שבמים מתחת לאדמה!"*66

פול, שהרגיש כבוד עצום והערצה אין קץ לאטנס, החליט לבנות פסל מחילה לכבודו. כשהפסל הושלם והידיים עדיין מלאות בחימר, הוא הזמין את אטנס לביתו. הוא הראה לו את פסל החימר ונפלא לראות את הזעם המתבטא על פניו של אטנס. אטנס נגש לפסל, פנה אל פול ואמר: "האם זו מתיחה? האם אני אמור לצחוק? או שאתה אבדת את השפיות? למי אתה חושב שאני? לבעל עתיק מודרני שדורש שישתחוו לפניו? הפסל הזה אינו רואה, אינו שומע, אינו יכול לזוז, למשוך או אף להרגיש, אך אתה עשית ממנו עצב עבורך! מאחר שהפסל הזה מייצג אותי, אז תמשיך למעשה לפי עצותיו! נראה ביום הדין האחרון אם הוא יציל אותך!" אטנס הדיח אז את הפסל שנשבר לקטעים על הרצפה והוסיף: "ראה! אינה יכולה להציל את עצמה! וכעת, ללא הפסל שלך, מה נותר לך? רק עיניים לבכות, כי בגדעון התוהו הבא, גם אותך תאבד, וביום הדין האחרון, זה יהיה אתה שיפוץ נפשך על הקרקע!" עם זאת, אטנס עזב את המקום והשאיר את פול לשפוץ דמעות מגופו.

פרק 36: "לא תנאף."*76 (לפני 51 שנה)

מתחת לגשם השוטף בלילה האפל, הייתה רכב. הגשם המטורף הכה בתדירות על הרכב הזה ושטף אותו מהלכלוך שונים שנצברו על חלונותיו עם הזמן ואף אחד לא ניקה אותו. בתוך הרכב הזה, דניאל הצעיר צפה בגשם מתפורר, במבט עייף, ולא הצליח למצוא שינה. הרכב חנה מול בית שנראה נעזב כבר מזמן רב, אך דניאל היה היחיד ששמע לב להבחין, מאחר שאמו ראתה במקום הזה כאן כארמון. דניאל לא ידע אם זה בגלל הסך,

התרופות או אף ההשפעה של האיש בכובע השחור שהשפיע עליה. דניאל לא אהב גם את הצורה שבה אמו משתנה בנוכחותו. היא שוב הפכה, כשהיא עמו, להיות נערה טיפשה, חולמת על לברוח על אופנוע עם חברה המוביל אותה אל הרי פלא. דניאל ידע כי אם תמאס אמו לרוץ על אופנוע עם האיש בכובע השחור, ימצאנה בדמים ליד הכביש, גוף מושלש לגמרי, חונק כדי שישחררה. עם זאת, אמו חשבה שדניאל טועה להסתיר מהכובע השחור. היא חשבה שדניאל הוא פשוט ילד זדוני שאינו מבין את ההזדמנות לקבל אב חוזר. אב שלא מת בנסיבות טרגיות. אך דניאל היה בטוח שאביו חי ושהוא יחזור יום אחד לקחת אותו ולהוביל אותו רחוק, רחוק מהאיש בכובע השחור שקשקש עם אמו במבנה הישן, דברים אותם הוא לא רצה לחשוב עליהם. במציאות, בתוך הבית, הם כבר עשו את הדברים האלה, ועכשיו הם שוחחים מסביב לכוס של ויסקי. איש בכובע שחור המתין עד שהיא סיימה לשתות את הויסקי לפני שאמר לה:

— תתרוממי בקרוב. יהיה לך לגדול את הילד בסוד, רחוק מעיניים סקורות של דניאל, שאינני יכול לגדל בעצמי. אני נוסע בעולם, ואני צריך לטפל באנשים שונים בכל מקום. אך ניפגש שוב לעתים תכופות. לבסוף, אני לגיון, כי אנחנו רבים. ואל תשכחי לשקר על גיל התינוק, כי אני רוצה לבלבל את המסלולים כמיטב שאני יכול.

— אה, כן, אהבתי! כל מה שתרצי, אהבתי!
 — כמעט שכחתי! עליך לקרוא לתינוק: "טרד". ת' כמו החושך שהוא מביא לעולם, ר' כדי לסמל את הקשר שלו למדינת הרייך השלישית בעתיד, א' מכיוון שהתופעות יתקררו עליו וידחפו אותו לשנאת את האל, ולבסוף ד' מכיוון שהוא יהיה ההורס של האור שאני מניח על האדמה הזו.

— כמובן, אהבתי! אך מה זה אומר הכל?
 — זה אומר שאני משחק בשחמטים, שיש לי יריב נבון שטרם התפעל רוחנית, ואני מקווה לנצח.

פרק 73: חלום חדש של אטנס איוואנוב קוטרב

אטנס התכוון להיכנס לטירה בה נטמע האוצר של הטמפלרים. ביום זה, רבים היו הולכים לחפש את אותו האוצר בחיפושים עקביים בטירה כולה, עד לפרטים הקטנים ביותר ובתקווה למצוא אותו. אטנס נכנס לטירה והתחיל לחפש אחר רמזים מוסתרים בכל מקום. עד כה, אף אחד לא הצליח למצוא את האוצר. אטנס רצה לראות את הגרל הקדוש בעיניו ולא התכוון לא לאפשר לאחרים למצוא את האוצר לפניו. גבר גוף נאמן התקרב אליו, מעוניין לראות את הדרכון שלו. אטנס אמר לו: "אני לא חושב שיש לי אותו עליו, אך מי יודע, הרשה לי לבדוק." הוא כנף לידו לכיס וראה כי למעשה, הוא היה מחזיק בו. הוא שאל את עצמו מה יכול היה להפריע לו לקחת אותו, כי כל פעם הוא לא הולך עם זה, בדרך כלל. האיש סלח לו שהוא

נפלא לו לבדוק דבר כזה והניח לו להמשיך בחיפושים. אטנס ראה בעקבותיו בטירה שעל חלק מהציורים על הקיר נראים הודעות מוצפנות כוללות מילים ומספרים. על ידי חיבור המספרים, אטנס קיבל תוצאה של "81". אז הוא לא יכול היה להתאפשר שלא יצעק: "81...הנבואה!" אישה שבאה ממסדרון בצד ימינו לא התעניינה בכך. אטנס בדק שאף אחר לא שמע אותו, ובמזל, היא הייתה היחידה בתחום זה של הטירה. אז אטנס קרא את ההודעה החדשה הנכתבת על הציור ובאמצעות חיבור סדרת אירועים, קיבל סיפור: היה פעם ילד שהיה מיועד לטפח כוחות מסויימים, יש לו עמו כמה אומנות נטענות באנרגיה חזקה. ביום מסוים, הילד מצא כדור קריסטל מאוד מיוחד. שנים רבות לאחר מכן, כשהילד הפך לזקן, לא האמין עוד ביכולותיו, אך התאהב בעבודת עבודה וחשב שהכוח מגיע מהכדור הקריסטל ומהאומנותות האחרות שלו, הוא השתמש בכדור הקריסטל כדי לבצע אמירות נגד הטבע. יום מסוים, הוא זימן קראקן ולא יכול היה לשלוח אותו אל מקום ממנו הגיע. הקראקן, שהיה יותר מתוך כדור הקריסטל פשוט, חזר אל תקופות עתיקות והתגורר במערה ליד המים, ממנה הוא יצא בקביעות כדי לתקוף יישובים סמוכים ולאכול את תושביהם. נח נלחם עם הקראקן במערתו באמצעות חרב והצליח להכותו במחיר חייו, אך הרע כבר נעשה והמציאות שונה ממה שהייתה, אשר יכולה לגרום להפקעת האירועים השונים בכל תנ"ך ובכך להשאיר עולם מדולדל יותר מאשר העולם בו אנו חיים. אם הקראקן היה שרד, היה זה יותר גרוע עוד, מאחר והילדים שהקראקן היה צריך להוליד היו אין אחריהם מאחוריים - 21 הדרקונים האילמנטריים. בעזרת כוח יכולתם היהפכו הם להשמיד את העולם בפיו המשמיד, אשר יכול היה לשרוף רחוב שלם בקריטה אחת. נטולים על ידי החזון הזה, אתנס ראה את השמיים השחורים מתחתם בהם הדרקונים הענקיים הורסים את הבניינים האחרונים באדמה שכבר אינה חיה. אתנס ידע שהוא חייב למצוא את הגבר הזקן ולדבר איתו. בתוך הטירה, הוא לא חיפש יותר את האוצר, הוא חיפש את הגבר הזקן. הוא חצה כעת את חצר הטירה וראה גוש של שמיכות אפורות מתחתם יכול להיות שפוגש חסר ובית. אתנס ידע שמתחת השמיכות הוא ימצא את הגבר הזקן, הוא הרגיש והיה בטוח שהוא צודק. אתנס התעורר אז. עמד וראה צל חולף מאחוריו במהירות רבה כאשר הוא צופה בעצמו במראה. הוא זכר מקור בכתוב בתנ"ך הישן: "אל תירא מפניהם, זכור מה עשה ה' אלוהיך לפרעה ולכל מצרים", 86* בנוסף, ייתכן כי זו הייתה רק הואילון שנוצר על ידי מסך המחשב שלו שהפך עכשיו למצב שנהפך למצב המתנוצל. אתנס עם זאת התקשה לשכנע את עצמו והוא היה בטוח כי אם ג'ניפר הייתה עדיין חיה, היא הייתה חושבת כמותו.

פרק 83: 9002/21/81

אתנס אירגן את הנביאים לקרוא שוב את התנ"ך הישן במשך סעודת ערב. הוא התחיל את הערב באמירה: " וְשִׁמְתֶם אֶת דְּבַרֵי אֱלֹהִים עַל לְבַבְכֶם וְעַל נַפְשֵׁיכֶם, וְקִשְׁרֹתֵיכֶם לְאוֹת עַל יְדְכֶם וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם, "96* פול נשמר על זיכרון רע מהארוחה האחרונה שלהם בה הוא לא יכול היה להשתתף וגם הקטטה האחרונה עם אתנס חזרה אליו לזכרו. בנוסף, כל כך הרבה דברים השתנו בחודשים האחרונים: מותה של ג'ניפר, עזיבתה של אודרי, המעצר של דניאל והמשימה הסודית של אס שאתנס לא מזכיר לעיתים קרובות. פול שואל את עצמו האם אולי הוא יהיה הבא שימות או יסתיים בכלא. הוא החליט לדחות את המחשבות האפלות שלו, ולכן, בעסק בעיסול הרף שלו, התרכז בקריאתו של אתנס: "וה' סגר את כל רחם בית אבימלך בעבור שרה, אשת אברהם."97* פול, שלא התעניין בהתחלה, אמר בלתי רצוי: "על מה?" אתנס, המופתע מהנפשיות שלו ומתרסה מעט על הבעיה שלו להקשיב, התחיל שוב מההתחלה, במיוחד עבור פול שהיה במחשבה, כבר בעולם אחר, שבו אתנס ראה בו את הנביא האהוב עליו. הוא חזר להתמקד בקריאתו של אתנס: "לאברהם לאחז בעיני בני חת את כל באי דלת עירו."98* עם זאת, פול התרסק שוב לקרקע ובסופו של דבר נפצע מהזמזום של רומואלד, שאז הוא אמר לו: "עדיין בלבנה, חבר?" פול, אדמוד, ענה: "לא, או לפחות לא רק, אבל לא." מאריון, שראתה שהוא נכנס לתקופה, מילאה לו כוס קפה עד הסוף. פול, עדיין כלוא בבלבול, כאילו הוא יוצא מהיכרות ארוכה, הוא הודה לה. מריון הייתה היחידה שהוא רואה כחברה, ואף שהוא לא יעז להודות לה על כך, הוא התאהב בה ובאהבה שונה מאוד מהאהבה שהוא מרגיש לנבואה. אהבה שלא הייתה חזקה יותר ולא חלשה יותר, אהבה שונה שאין לה ערך. הוא שוב התחיל להקשיב לאתנס: "וּלְזָרְעוֹ נָתַן אֶת אֶרֶץ חֲוִילָה אֶל שׁוּר אֲשׁוּר עַד פָּרָן עַל-פְּנֵי כָל-אֲחָיו יֵשֵׁב."99* ואז פול שוב התחיל לחלום מיד, אך הפעם הוא חשב על מריון. מריון שרקדת בשדה של פרחים, מריון שתהיה יום אחד אשתו, מריון שכמעט שקפצה לו על הרגל כי הוא חלם וכולם הבחינו. פול התרכז שוב בקריאת אתנס כאילו כלום לא קרה: "וַיִּסֹּף יַצְחָק חֶפְר בְּאֲרוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר חֶפְרוּ בְיַמֵּי אַבְרָהָם אֲבִיו וַיִּסְתַּמּוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשֵׁמוֹת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶם אֲבִיו."100* פול שתה את הקפה שלו והחליט לדבר כדי לברך את אתנס על יופי המקטעים שנבחרו כאשר דיוויד עשה את זה במקומו. זו הייתה הפעם הראשונה שמישהו ניהל כזו אינטימיה מאז תחילת הערב ופול חש שהוא מקולל. מריון הבינה את הקושי שלו וחייכה אליו, אך זו הייתה חיוך של אחות גדולה ומגנה שפול לא רצה לראות על פניה, כי זה שבר את הדמות שלו עליה כאשר הוא חשב עליה כאשתו. כדי לגרום למריון לעזוב את דמיונו, פול קשה על קריאת אתנס: "וַיִּשְׁכֶם יַעֲקֹב בְּבֶקֶר וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שָׁם מִרְאֲשֵׁתָיו וַיִּשֶׂם אֹתָהּ מַצְבֵּה וַיִּצַק שֵׁמֶן עַל

ראשה. "47* פול לא מצא דבר להוסיף, אך דיוויד מצא. פול אהב פחות
 ופחות את דיוויד. למרות שאתנס אמר שהם צריכים לאהוב זה את זה, פול
 יצא מהכלל שדיוויד הוא יוצא מן הכלל ושאינן כלל כל דבר כזה שלא יתייחס
 לו, או אפילו יותר טוב, יוצא מן הכלל שאישורו הוא החריג. פול הצליח לא
 לחשוב על דיוויד כשחושב על מריון ולא לחשוב על מריון כשהוא שומע את
 אתנס: "ויאהב יעקב את רחל ויאמר אל לבן את אלעזר בנה הקטן את בתך
 את הקטנה זאת שבע שנים אעבדך ברחל בתך הקטנה." 57* פול היה מוכן
 לעבוד ללא פרס, אך אם הוא היה צריך לקבל אחד, מלבד שמירה על
 נשמתו ועל חייו העתידים בממלכה השמימית, הוא היה בוחר במריון. ראה
 אותה מפיה של עין, נגן אותה בזלזול עם שיערה החום והיפה, מסתורן אותו
 סביב אצבעותיה, וקיבל שוב תשומת לבו לקריאת אתנס כדי למנוע כל זיהוי
 של יחסו המוזר: "ותאמר לאה זרוע וזרעי נאולה אשר נתתי שפחתי ותקרא
 שמו יששכר." 67* בעקבות כך, עתנס עשה הפסקה כדי למלא את הכוסות
 הקרמיות של כל אחד מהם ביין אדום חמים, וסיים את הפרק שקרא להם
 לפני שישב עם כולם והתייצב איתם ונשק את העתיד של התנועה, ואז שלח
 את כולם חוץ מדיוויד שנתן לו משהו ואמר לו: "רק בפני יהוה אלהיך, במקום
 אשר יבחר יהוה אלהיך לשם, שם תאכלנו אתו, את בנך ואת בתך, את
 עבדך ואת אמתך, ואת הלוי אשר בשעריך; ושם תשמח לפני יהוה אלהיך
 בכל משלח ידך." 77* "ולא תוכל לטמא את נדר ידך או את נדר רגלך, במה
 שיצא מפיו, במה יהוה אלהיך אשר נדרת לו; כי אהלם ישטם יהוה אלהיך
 ממך, והיה בך חטא." 87* "שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה
 אלהיך נתן לך לשבטיה; ושפטו את העם משפט צדק." 97* דויד אז אמר:—
 דין יותר צודק מאשר זה ששלח את דניאל לכלא, אני מקווה.
 — אני אומר לך באמת, דניאל ידע מה הוא סוכן, זה בדיוק למען זה
 שהשאיר את קווינטין למערבו.
 — אני לא רואה על מה אתה מדבר!
 — אז זה שקראת לא נכון את הספר שלי! קרא אותו שוב ותראה. הכל שם.
 דוד אז חזק בספר של אתנס והתחיל לפלוט אותו במהירות. אתנס אז אמר
 לו:
 — אם זה כך שקראת את הספר, בפעם הראשונה, זה הגיוני שלא הבנת
 הרבה.
 — תראה לי מה אני אמור לראות, כי אני מודבק.
 — אני אומר לך באמת, אני כבר עושה את זה.
 — עכשיו, כן, אבל מה אני אעשה כשלא תהיה כאן עוד להדריך אותנו?
 — "אקים להם מקרב אחיהם נביא כמורך, ושמתי דברי בפיו, ודבר אליהם
 את כל אשר אצונו." 08*
 — האם אני לפחות יכול לדעת את שמו?

— כמובן, שמו הוא אדם והוא נולד ראשון. הוא יהיה הגדר שמגנה עליך מפני הגויים האחרים "כדי שלא ילמדוך להם למינהג את כל התועבות שהם עושים לאלהיהם, וחטאתם ביהוה אלהיך."*18

פרק 93: "זקני עיר זו יתפשו את האיש ויתקנו אותו"*28

אתנס היה מתנבא במרכז עיר העולם עד שירד החשך והאחרון שהקשיב סיים וחזר לעסוק במשימותיו. אתנס, הרועד מקור קור הערב, הסדיר את כתבי הקודש שלו בתיק שקשור על כתפו והתרחק בצעד מהיר, מחמם את שריריו הקפואים שכמעט לא זרם בהם דם עקוב בשל קור האוויר יוצא דופן של חודש דצמבר. חש בחום של הדירה שלו ובמרק חם שסבתו הכינה לו אתמול. לא חשב שינבא כל כך הרבה היום. כמצופה, דוד היה צריך להחליף את אתנס באמצע הצהריים, אך שמע על מותו של אביו של אודרי וכי יש לצפות לחזרתו המהירה מקנדה. הוא החליט לקבל אותו בשדה התעופה כדי למנוע לה להישאר לבד עם המזוודה העצומה שבה נמצאו טון של בגדים והבטן העצומה בה נמצא הילד העתיד שלה. כתוצאה מכך, אתנס היה נאלץ להתנבא בפני עצמו ועכשיו הוא חוזר הביתה דרך רחובות העיר החשוכים והמצופים. בפינת רחוב המחכה לו קבוצה של אנשים שלא חשבו יותר מדי על מה שהוא אומר. בעבר, אתנס לא היה מתייחס לכך, אך הפעם הם היו קשובים, מחוללים, ומצוידים במקלות גולף וכידוני הוקי. הם התכוונו להכות אתנס, כאשר אדם חש מהם מקרואי. האחרים ראו אותו והשאירו את הכלים המצוננים שלהם, שואלים כיצד אדם הסתתם לפתע. בפועל, לא היה אף אחד מלבד 81 והסוכן טרד שהיה מודע לאדם. בכך, אתנס יכל לחזור הביתה בבטחה ולחמם את עצמו עם מרק שהכינה סבתא שלו וכן עם משקה חרמצה שנעשה על ידי סבא שלו.

פרק 04: "לא יהיה קדשה מבנות ישראל, ולא יהיה קדש מבני ישראל."*38

מחוסר ראיות מספיקות לקביעת אשמתו של דניאל, המשטרה שוחררה אותו לבסוף. הוא עמד כעת מול הכלא, נהנה מדקותיו הראשונות של חופש ומסתכל על ציוץ הציפורים. פתאום ראה קן נפל מעץ. בקן היו שני ציפורים, אחת לבנה והשנייה שחורה. לאחר הנפילה של 6 מטרים שביצע הקן, הציפור השחורה נפטרה מיד, והציפור הלבנה שרדה בלעדי פציעה, ציוץ בשמחה את אותה מנגינה שציצה רק לפני זמן קצר. דניאל חשב אז על אתנס ועל הסוכן טרד. הם דמו לו קצת לציפורים ההן. דניאל התכוון לחזור הביתה, אך הוא לא ידע דבר: מספר שעות לפני, כשהוא התחרר, הסוכן טרד הלך אל קרובתו של אחיו שנפטר ושחט אותה לעיני ילדיהם המרוגזים, שחט את הילדים כשלדעתו והפיץ אובייקטים שגנב מדניאל לצד הגופות

עדיין חמים שזורמים מהם זרמי דם. הסוכן טרד, מתפרץ מתענוגה שהביא לידי, חיבק את האצבעות שלו כמו ששחקנית בסרטים כוכבי למבוגרים, ואז התקשר בטלפון אנונימי למשטרה כדי לדווח להם שראה את דניאל עובר על רצח. כאילו שלא היה מזל, לא ניתן היה לבדוק את שעת השיחה, מאחר והתיק המכיל את המידע הזה נגנב על ידי סוכן משטרה בעבר שהיה

ברשותו מפתח כפול של כל ארון במשטרה שבו עבד. לגבי הרופא השקופים, בשם אסתרות, הוא אישר כי דניאל הוא הרוצח, ללא כל ספק. דניאל שהסתייך מאחורי המסזנים, פעם נוספת, השתמש בהתקשרות הטלפונית היחידה שלו כדי להתקשר לסוכן טרד ולומר לו: "אתה רק סוחר נאוף! נמכרת לשטן! מכרת את אלה שקיבלו אותך! נמכרת לך עצמך ועכשיו כל הכוח שלי אינו מספיק לכפות תשלום על פשעיך! אני בכלא היום, אך אני מזלזל בך, כי אתה יצרת בעצמך את בדי גיהנום שלך ויש לך כחברים רק שדים! ומסכים כבר קטע את השיחה. כשדניאל הצטרף לתא שלו, שמע את הקשיש שקורא בתנ"ך קרא את הפסקה הבאה: "וַיִּקַּח אֶת-כָּל-צֵאֲנוֹ וְאֶת-כָּל-רְכוּשׁוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ, אֶת צֵאֵן מִקְנֵהוּ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּפֶדֶן אָרֶם, לְבֹאֵ אֶל-יִצְחָק אָבִיו, אַרְצָה כְּנָעַן."*48' כשהפך לחבר של הקשיש שהרוג את אביו מסיבות יחסי קרובים יותר או פחות, ולכן לא ראה עוד בדניאל חוטא, אמר לו:

— מה שלומך, ישן?

— מצוי, מר דנוור. בקשר לכך, דיברתי עם האנשים שלי, הם הבטיחו לי שלא יתחזקו בך עוד.

— תודה, ישן, אני יודה שביום הקודם הם איימו עליי די.

— אוהבים לפחד אחרים, ולכן הם מנסים להיות איומים. כאן יותר חפים מאשמים מאשר אשמים, ולכן כששומעים על רצח, מתחילים להרגיש והזהירות הזו נמצאת בהפרצות גם אצלם. סליחה שוב.

— אין בעד זה כלום. תקרא לי פסוק מבראשית כדי לשפר את המורל.

— "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, עִיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן, בְּבֹאֵ מִפְּדֵן אָרֶם; וַיִּחַן אֶת-פְּנֵי הָעִיר."*58'

— רואה, יש לי הרגשה שאני כמו יעקב כרגע. אני צריך לחנות לפני ירושלים האלוהית עד שאשלם על כל חטאי אבותי ובתקווה ששלי פחותים משלהם.

— אני מבין את מה שאתה אומר, מר דנוור. אנו כולנו פה חונים, מקווים. חוץ מהאיש בחולצה הורודה שאני רואה מדי פעם בחצר הכלא.

— והאיש הזה עם הצעדים האלגנטיים שעליו אין דמיון לרוח.

— לפי דעתי, זו הייתה רק אסיר בין רבים אחרים שהקסם של הכסף משך אותו. בכל מקרה, הוא שוחרר היום.

— אני לא ידעתי את שמו מעולם.

— אני לא חושב שמישהו ידע.

— טוב, אני הולך להשאיר אותך, חבר שלי. עלי לחזור לתא שלי או אני עשוי להיתקל בבעיות.
— אומץ, מר דנוור!

פרק 14: "איך הוא הלך לקראתך, על הדרך, וחתך את המעבר של כל מי שבביתך שהיו פצועים מאחור, בעוד שאתה עצמך היית עייף ומתיש. וכך שלא ירא אלוהים!"*68

דוד היה בסליבן בבולגריה. אטנס שלח אותו לנבא בעיר המולדת שלו, מאחר שאין לו זמן לעשות זאת בעצמו. וכך, דוד נפל שם, לפתע גדולה שלו, על מישהו שהוא היכולת היטב ולא רצה במיוחד לראות: הסוכן טרד. הסוכן טרד ברח מהאיברים וקווה שהצליח להתגנב מהם, אך כמובן שטועה. הבריחה הייתה רק הואילות שהוא התחזק בה. בכל זאת, הוא נגן על ההוראות של האיש הלבוש בלבן. כאשר ראה את דוד, שאל אותו לסליחה, אך דוד, שלא יכול היה לסלוח לו על כל כך הרבה פשעים, התעלם ממנו. הסוכן טרד, כועס, התקף עליו בזעם כדי להורג אותו כאשר סערה בכוח נדיב הידועה בשם "רוח סליבן" השקיעה אותו רחוק מדוד. הוא הצהיר אז, נפנה אל דוד: "אתה מצליח לזכות במזל שאלוהים מונע ממני להשיג אותך, כי בהתחשב בהתנהגות התקררנית שלי, אתה היית כעת בדם." אך בזמן שהוא אמר זאת, לא עוד כעס היה בקולו של הסוכן טרד, אלא עצב. הוא צעק אז: "וה' השביעך היום להיות לו לעם סגולה, כאשר הוא דבר אליך, ולשמור על כל מצוותיו,"*78 אני גם שמעתי את כל הדברים האלה! שמעתי את אטנס משנה אותם שוב ושוב כאשר הייתי חלק מ-81!" אז, למה כל דבר השתף בפעולה רעה כלפיי? דוד, שכבר היה רחוק, פנה וצעק בתגובה: "רק אתה יודע." אך סוג כזה של תשובה לא התאימה לסוכן טרד. הוא המתין עד שדוד נזרק והתקרב לעץ, עליו הוא הפיל את עברתו וחדר לתוך הגזע באורך חומר. לאחר מכן, הוא הוציא את ידו הכאובה שהיא זורמת ממנו עץ המסריח והתחיל להוציא קיסמים מידו המדממת, ועליה לזרום רזיה ודם. הכאב החזיר אותו למציאות. הוא הצליח להוריד את האיש שמממן את התנועה, אך זהו האיש שיש לו תכנון חכם והוא הקדים לשים את קווינטין בראש החברה שלו. הסוכן טרד הבין שהדרך היחידה לנצח את אטנס הייתה להורגו, והוא הורשע לכך לחשוב על תוכנית ללא פגע.

צלב סנט ג'ורג', בעיר סליבן, בבולגריה

פרק 24: החוסר בביטחון של דיוויד ג'ירארד

"דוד, אני אומר לך באמת. כל איש המתקומם נגד פקודתך ואינו שומע לדבריך, בכל אשר תצוו אליו, יומת. רק חזק ואמץ!"* 88 אמר אטנס.

— אטנס, אתה מנהיג את התנועה הזו כמומחה, אך אני לא דוד התנועה הביבלית ואיני יודע איך "לאסוף" בחיסרון שלך. אני חושב שפול רואה אותי בעיקר כמגורם לפיצוץ. כשאתה לא תהיה איתנו יותר, איך לבנות משהו חיובי לטווח ארוך?

— אין לך צורך לעשות זאת, כי אני אומר לך באמת, אני אחזור מהר. עזיבתי תהיה זמנית רק כדי שאוכל לעשות סדר באיזשהו מרכזים מהעבר.

— תחזור מהר, אם תחזור יקרה שלנו לא יותר למעלה מאפר.

— אני אומר לך באמת, לפני 8002/40/81, תנועתנו הייתה כמו רק זעמים, תנועה שאין לה את היכולת לזוז, מופלאה בקורה, מחוספסת בגלל חוסר יכולת ניידות מצידנו כדי להזיז אותה קדימה.

— פעם נוספת, אני מתרשם מחכמתך.

— אני אומר לך באמת, אם הוראתי מועילה לך, אז תהיה חכם ממני יותר עדיין, כי זהו מעגל הקיום: אנו יכולים לאפשר לאחרים להמשיך בעבודתנו כדי שעבודתנו לא תכחד איתנו, כי אחרי הכל, מה אנו אם לא נשב כמו זרם של אוויר? אנו עוברים על פני האדמה מבלי אפילו להבין את המשמעות של עברתנו. ובכל זאת אנו כאן! אתה ואני, היום בדרך אחת, נלחמים למענה אחד. אני אומר לך באמת, בקרוב ייחשבו אנשים ספקניים שכל זה הוא רק אגדות, שכל זה לא קרה אף פעם. ועם זאת, אנו, אנשי תנועת ה-81, העדים החיים שכל זה באמת קרה. אנשים מאוללים ינסו לפזר אתכם, לדחוף אתכם, אך מעל ראשם מתרומם קללה. "ואתם, השמרו רק מאותם חרם, פן תחטיאו ולקחתם מן החרם, ועשיתם את המחנה ישראל חרם והקניאתם."*98

— אז אם אני מבין נכון, הדרך היחידה להבטיח קיומו של התנועה היא להפוך לדמויות כמו את הקבוצות הכתות.

— אני אומר לך באמת, הנצרות הייתה בעבר נחשבת לכת בעצם.

— כן, אבל אם כל עולם היה עומד נגדינו, מה נעשה?

בלתי ללכת, עטנס ענה: "אני אומר לך באמת, הם לא יכולים לעשות כלום נגדך, 'כי ההר יהיה לך, מאחר והוא יער ואתה תחתור אותו; לך יהיו גבוליו, עד שתפרט את הכנעני, אף על פי שיש לו רכבי ברזל ואף על פי שהוא חזק."*09 תגובתו של דוד לא המשיבה לה בקלות:

— התחלת לדבר שוב במשלים.

— אני משחק שחמט נגד כוחות הרע, וקורה שהקירות שומעים.

— איפה נוכל לדבר בלעדייך מבלי לסכנת האזנה?

— בתוך התנ"ך נמצאת התשובה לשאלתך.

אז עטנס דפדף בתנ"ך שלו וקרא לדוד מקטע מספר שמות: "אך אני אפליא ביום ההוא את ארץ גשן אשר עמי עומד עליה, שלא תהיה שם ערב שבלתי ידע כי אני ה' בקרב הארץ."*19 עטנס סגר את התנ"ך ואז אמר לדוד: — זהו מקום שבו הרע לא יכול לצפות בנו, מקום שאינו מצפה למצוא אותנו. ארץ גשן.

— האם אנחנו הולכים לשם?

— זו לא הדרך שבה נוביל את רגלינו בימים הקרובים.

— אז לאן אנו הולכים?

— אתה שואל אותי לאן אתה הולך, דיוויד? אך אתה כן היחיד שיודע, כי אני איני יותר ממדריך שלך. בבואך איתי, היית כבר צריך להכיר ביעד, אחרת ברור שלא היית בורר אותי כמדריך.

— אז המשך להדריך אותי כפי שאתה עושה, כי עד כה זו דרך ישרה שאנו הולכים אל מלכות האל.

— יהיו צעדי תמיד מודרכים על ידי האל. אך זו לא רק זאת, דיוויד, כי יש לי גם מתנה עבורך. באו לתוך החדר, חמור ושכם, נושאים כיסא. אז אטנס אמר לדוד:

— זהו כיסא החלום שלי, יצרתי אותו במיוחד עבורך. מי יודע, אולי יום אחד יציל אותך.

— אתה כל כך חידתי.

— תמיד הייתי.

— אף על פי כן, אני מעריך את המתנה שלך; בכל יום חדש על פני האדמה, אתה מביא הפתעות. זה ניצולים מאוד.

— הוא נכתב יפה.

"כשהוא סיים להציע את המתנה, הוא שלח את האנשים שהביאו את המתנה."*29 לאחר מכן, אטנס אמר לדוד:

— שימי את הכיסא הזה במרכז החדר ושבי עליו, כי אני אומר לך באמת, זה כאן בדיוק שתחכה לחזרתי.

— אך אני איני בביתי כאן, אלא אצל אס. מה לומר לו אם בחזרתו ימצא את התנהגותי זרה? ומה לומר לאודרי ומריון? ואל תשכח את פול שישן כאן בלילות של פגישות.

— אני אומר לך באמת, אס. לא יחזור עד שאני אחזור, וכבר ביקשתי מאודרי ומריון לעבור להתגורר בדירה המשנית של רדואן. יחסית לפול, הוא כבר רואה אותך כמישהו מוזר בכל מקרה.

— בכונות, אני חושב עליו אותו הדבר. אז אטנס אמר לו: "אל תתרחק מכאן עד שאחזור אליך, שאוציא את מנחתי ואניחה לפניך." הוא אמר: "אני אשב עד שתחזור."*39 ואז דיוויד הוסיף: "למה מנחה?" אז אטנס ענה: "כדי לכבד את האל ולהיות לו אסיר תודה על כל יום שהוא נותן לנו על פני

האדמה הזו. החזרתי שלי תהיה עבורנו יום חג, ואני רוצה לחגוג את החזרתי איתך." אז אטנס יצא מבלי להוסיף מילה, סוגר את דלת הדירה שבה דיוויד ישב על כסאו מחכה לחזרתו של אטנס.

פרק 34: "ארור יהיה פרי בטנך, פרי אדמתך, ילדת בקרך והגרונ של כבשך!"*49 (לפני 41 שנה, בלילה של סערה)

דניאל ידע שאמו לא במצב טוב. מזמן, הבטנה שלה התמתחה והיא החלה לשתות ויסקי. דניאל היה בטוח שהיא רואה באופן קבוע את האיש בכובע השחור, מכיוון שהיא נעדרת בכל שבוע למקום מסוים, נעלמת תמיד באמצע הלילה, בעוד שדניאל עשה כאילו הוא ישן בספסל האחורי של המכונית שבה הם חיים. מזמן, היא התעדרה מכל הערבים ובדיוק בלילה הסערה הזו, דניאל החליט לעקוב אחריה. הוא המתין עד שתרחק מספיק כך שהיא לא תוכל לראות אותו ובזמן קרוב כך שלא יתאפשר לו לאבד את העקבות

שלה לפני שיתחיל לרדת אחריה. דניאל ראה את אמו התקדם מתחת לגשם, רצה אחריה במשך יותר מ-81 דקות עד שהרגיש יד אוחזת בו ומשך אותו אחורה לפני שהשליך אותו לקרקע. הוא התהפך וראה את האיש בכובע השחור מצחק עליו כשהוא עדיין שוכב על האדמה הרטובה. אז האיש בכובע השחור תקף אותו ברגל לפניו, מפציע את הצעצוע הקטן שבתודעת הנער, ואז האיש בכובע השחור הרים אותו באוויר והשליך אותו שוב אל האדמה לפני שנעלם בחשך הלילה, משאיר את דניאל הצעיר מתרומם על הקרקע. דניאל איבד את העקבות של אמו וכעת ידע שהיא הולכת למקום שבו דניאל הרחוק מלהיות מתאים. דניאל, שוכב בתוך ביצה של מים, האמין שאין לו כוח להתקשורת ושאם הוא יעשה זאת, האיש בכובע השחור יחזור להטריד אותו. ואז הוא ראה באמצע הלילה אור עצום יורד מהשמיים. האור התקרב יותר ויותר לדניאל, עד שסופסוף הוא היה במרחק של כמה מטרים ממנו. אז דניאל ראה שהוא מדובר במלאך, מלאך מסובב באור. דניאל התקווה להיות מת ושאל את המלאך על כך, אך המלאך ענה לו שזה לא המקרה. דניאל שאל מה השם שלו. "ויאמר לו מלאך ה' מדוע זה תשאל לשמי והוא פלאי."*59 דניאל הבין אז שהשאלה ששאל היא באמת מוזרה, אם כי, האם זו אחת מהדברים הראשונים שאדם שואל מלאך? אז המלאך הלך בלעדי כל מילה, אך מהראותו, דניאל הבין שאולי אין לו עוד אב ואולי אין לו עוד אם, ואולי, בנוסף לכך, יש לו עתיד חורבן ששונא אותו, אך בכל מקרה, יש לו בית בשמיים. כן, דניאל הפך עכשיו לבטוח, יש לו בית בשמיים.

פרק 44: יונתן

יונתן, ידידו של דוד, היה בקר בו. פול פתח לו את הדלת לפני שיצא לטייל, משאיר את דוד ויונתן ביחד. יונתן צפה כעת בדוד, שממשיך לשבת על כסאו, עיניים מצומצמות בהתבוננות בחיים שמתרחשים מחוץ לדירה שבה הוא נמצא, ושב ויחיד התחבר לצפייה דרך החלון, בלתי יכול, כמובן, לקום מהכסא שלו. "יונתן אמר לו: "מחר ראש חודש והיעדרותך תישם לב למרואה, שכן ישימו לב לכסאך הריק."*69 יונתן הצטרף לתנועה שלהם ימים ספורים קודם כן, על פי בקשתו של דוד שרצה לדעת את כל מה שאומרים כאשר הוא לא נמצא. דוד אז אמר ליונתן:

— כסאי שם יהיה ריק כדי שכסאי כאן לא יוכל להיות ריק. תהיה שם במקומי ואוזניך התשוממות יעזרו לי מאוד, מאחר ופול לא מעריך אותי. אל תגיד שום דבר שם, אך הבא לי כל מילה, כל מילה, כל נשימת אוויר.

— לומר את האמת, באתי בעיקר כדי לראות אם אתה בסדר.

— אני בסדר ואני אהיה טוב יותר עם חזיתי חוזרת.

— אך הוא עדיין לא יצא.

— זה לא משנה, מאחר ואני אשב כאן כל עוד יהיה נחוץ.

— אני מניח שאתה יודע מה אתה עושה. "שניהם כרתו אז ברית לפני ה' ודוד ישב בחורשה, ויונתן הלך לביתו."* 79* 89*

פרק 54: 0102/30/81

כדי לעזור לדוד שלא יהיה לקום מהכסא שלו, קוונטין, באמצעות חלק מהכסף של חברת דנוור, שכר אנשים לנקות את דירתה של אס ולהאכיל את דוד. פול הגיע פחות ופחות וראה בדוד כמעט כמו משא ומתן. כאשר הלידה של אודרי התרחשה, עבדי דוד באו להודיע לו שאודרי דורשת את נוכחותו. דוד לא איבד ממנה שום מילה. כאשר הילד נולד, הם הציעו להראות אותו לדוד, אך דוד שלא היה לו יותר רצון חזק כפי שהיה לפני, סירב לראות אותו כדי שלא יפל לקסם של עזיבה מהכסא וללכת למצוא את משפחתו. "ויהי הילד מת ביום השבעי, וייראו עבדי דוד להגיד לו כי הילד מת, כי אמרו: 'הן בהיות הילד חי, דברנו אליו ולא שמע בקולנו, ואיך נאמר אליו שהילד מת? הוא יעשה רעה!'"* 99 הילד היה יליד מוקדם והלידה גם הייתה מסוכנת לאם שכמעט חויה את אותה יום. אודרי הייתה שוחררה להביאו לעולם והותקפה, שבוע לאחר מכן, כשהם הודיעו לה על פטירתו של הילד. עבדי דוד החליטו שלא לגלות לו דבר, אך בראותם את פניו העצובים, הבינו שראה חזון.

פרק 64: כוס של ויסקי לסוכן טרד

הסוכן טרד היה לבד בחשך של דירתו המזוהמת. למעשה, לא לגמרי לבד. הרהור הזז עליו, שבו פניו בכוסיות הוויסקי, היה מלווה אותו. נלאה מההתרוצץ בעולם כדי לברוח מהאיברים, הוא כעת שותה בדירתו ושוחח עם הרהור, הנראה כאילו מתקדם אליו על גלגליו, כמו להציע לו לשפוך כוס נוספת. הסוכן טרד שוחח עם הרהור, והאחרון נהנה ממחמאות, לפחות כך חשב הסוכן טרד, מאחר שלא מצא פתרון "לוגי" אחר לכך שהרהור מתקדם אליו כדי להציע לשתות. אולי הסוכן טרד התקדם אל הרהור. כמעט שלא היה בטוח בכלל. יש לציין, בכל זאת, דבר אחד שהוא היה בטוח בו: הוא לא אהב את הדרך שבה הרהור צופה בו, וזה הכעיס אותו, אך הוא לא יכול היה לגרום לו נזק. "בסופו של דבר..." חשב. "...אם הוא יקום וילך, מה אני אשתה?"

פרק 74: התמודדות סופית

אטנס החליט סופית ללכת אל הסוכן טרד, מאחר וכבר היו יותר מדי מתים, לא לשכוח את מעצרו של דניאל דנוור והבלגן שסוכן טרד זרם בעבר התנועה כשטירח בכך. אטנס הגיע אז אל הסוכן טרד ופתח את הדלת

בקלות, שבמקום ראשון פיצץ בה ברגליים ועכשיו תליתה כבר מתלהבת. הסוכן טרד לא ראה טעם לתקן את הדלת, אחרי שהוא היה פשוט הפושע היחיד שמחזיק במחוז. אז אטנס נתקל בסוכן טרד שהתרטב בפינה של החדר, עם בקבוק ויסקי ביד אחת ורמית ביד השנייה. אטנס אמר אליו בלבד:

— "אתה מבוזבז מן הסלע שילדך ושכחת את האל שיבראך."*001
 — אתה טועה, אטנס! האיש לבוש בלבן אמר לי הכול! אתה החוטא האמיתי ועכשיו, אני הולך להורג אותך!
 — חייל של פשע, נולד מהבלתי-סדר! אתה כאן רק כדי לשמר את האיזון בין הטוב לרע! אתה חושב שאתה יכול להורג אותי עם האקדח שלך? אז תוריד, ונראה איפה הכדור יתקרע!
 עם זאת, הסוכן טרד הכוונן את נשקו לאטנס וצועק:
 — אני הולך להורג אותך! אני הולך להורג אותך! אני הולך להורג אותך!
 — נו, בוא, ננסה! אז המקרה יסתיים ונדע מי צודק!
 הסוכן טרד הכוונן לירות על אטנס, אך לא ירה והמשיך להאיים. אטנס, שחזה לו מהמשחק הזה, עזב את דירתו של הסוכן טרד.

פרק 84: סיום ההתמודדות לפי אטנס איוואנוב קוטרב

כשהולך הולך מדירתו של הסוכן טרד, אטנס שומע צעקה פניקסטית דומה לזו ששומעים בטחינת חזיר. אטנס עוצר פתאום, אך לא פוגע לאחור. הוא ממשיך ללכת במדירה של הבניין, יורד במדרגות, ומוצא את עצמו בחוץ. הוא מחליט שהוא יכול לפנות כעת, ורואה לשרפת הלקוחות יתרוונות בחלונות דירתו של הסוכן טרד. פרץ כחלק מעבר לדרכי עירה שראה גם הוא התחיל לצעוק לאנשים אחרים ברחוב: "קראו ל-81!" אטנס נגש לאיש, שסובל מראשו אחורה, ואז אומר לו: "אני אומר לך באמת, כבר קראו ל-81 כדי להציל את הנענע הזה שבתוך והוא דחה את הקריאה." האיש, מבולבל, אינו נותן תשומת לב למה שאטנס אומר לו.

פרק 94: סיום ההתמודדות לפי הסוכן טרד

הסוכן טרד ראה את אטנס נעזר ממנו במדרגות של דירתו. הוא לא הצליח להורג אותו. אז השליך את האקדח שלו לאדמה והתאמץ בסכין שגנב מאטנס וששמר עליו כל זמן רב. סכין שלוויו של אטנס ללא ספק ושבה היו הטבעות של אטנס, ועם זאת הסוכן טרד חתך בעצמו את הגרון, מזרק על בגדיו זרם דם מושך בגאולה. רואה אז הוא את האיש לבן מתראיין. הוא רואה אותו ורואה גם פרט שלא הבחין בו עד אז: האיש לבן מסתובב כוס הכובע השחור. הסוכן טרד הבין אז שהוא נכה מהתחלה, שלא פעל למען הטוב הגדול כפי שהוא התרשם. הוא שבר אז בקבוק ויסקי למחצה על

הרצפה והצתה גפרור שהוא זרק לתוך הבדלת של הויסקי ליד רגליו. הוא רצה כעת לסיים את זה מהר. בפינה אופלה של החדר, האיש בכובע השחור הסתובב וצוחק לפי קרקר.

פרק 05: סיום יציאתו של אטנס איונוב קוטרב

המשטרה לא המתינה זמן רב למצוא את הסכין ליד גופתו השרופה של הסוכן טרד. המעצר של אטנס איונוב קוטרב התרחש במהירות, וההלך על משטרה הוא שוב. בעיני השופט, נראה כי הוא משוגע מסוכן שהקים קבוצת נפילים. נראה כי גם בעיני חבר הסוכנים יש חשבון עם אטנס. אטנס דיבר על תקיפת תקיפה כמה פעמים, אך בסופו הוא נכבד בכבוסות. בבית המשפט, ראה את האיש בכובע השחור שהוא היה משוכנע שהוא רקם. ראה אותו מתעופף תחת עיניו למאות דוגמאות שהצביעו עליו כולן באצבע מזמזמות כשאטנס הובל, מותף, אל מחוץ לבניין, כאשר רכב הוואן שיש להובילו למעצר מחכה לו. שם ישולב אתנס עשור ושמונה שנים במעצר, המסתיימת באופן פרדוקסלי לאחר הדין האחרון, אך אף אחד לא נראה שישים לב דבר זה. בעודו עובר ליד האיש בכובע השחור, שהוא היחיד שיכול לראות אותו, הפנה אליו את פניו ואז אמר לו בחיוך ניצחוני: "אתם לא יכולים לעצור אותי, כי גבריאלי".*101

החלק הרביעי:
אכזבות

פרק 1: האכזבה של אודרי בושר

אודרי נותרה כעת לבד. דיוויד עזב אותה, והשאיר אותה לבד מול צרותיה האישיות. אטאנס אינו כבר שם להם להדריך אותם, כי כעת הוא בכלא. אודרי הייתה לגמרי לבד וקולעת את קירות החדר שלה עם הציפורניים, בחשך, ושופכת דמעות כמו שאין להם סוף. חזרה לקנדה, כי בסופו של דבר, למה היא הייתה נשאת בצרפת? כבר לא היה שום דבר שתקשר אותה שם.

פרק 2: האכזבה של דיוויד ג'יראר

דיוויד ישב על הכיסא שלא הואט אותו לעזאזל. הוא צפה מחלון בציפורים המעופפות ובונות קן. ראה אותן טסות בשמחה, מצייצות. הוא היה לבד וכאבו אחז אותו, אך הוא לא יכול היה לקום. אודרי נעלמה, גם אם היא לא באה להודיע לו את זה, הוא חושב שהרגיש. גם הוא ידע שביניהם אין עוד דברים כמו פעם. לבסוף, אטנס כנראה היה צודק: הנביאים כאן כדי לנבא. ורק לנבא.

פרק 3: האכזבה של רדואן ג'רבע

רדואן התעסק עם בנו, בנימין, בחמימות הצהריים. הוא היה לבד לטפל בו מאז שג'ניפר נפטרה. ניסה להציל אותה, אך לא הצליח. יכולת הריפוי שלו הפסיקה לפעול מאז. הוא לא ידע האם זה קשור להתעייפות הפסיכולוגית שלו כרגע או שהוא פשוט נגמר את היכולת שלו, אך זה לא חשוב לו. ג'ניפר לא הייתה כאן יותר. דמע נזרקה למטה מעל לקצה הלחי של רדואן ונתפסה על תמונה של ג'ניפר ואותו. בתמונה, הוא לובש מכנסיים צמודים וג'ניפר לובשת שמלת ערב שחורה. השחור התאים לה כל כך היטב. כשזה נכנס לכלא השחור של שמלתה, רדואן הבחין פתאום שהם לא לבד בתמונה. היה מישהו מאחוריהם, גבר עם כובע באותו גוון של שמלת ג'ניפר. רדואן הרגיש כאילו הוא כבר ראה את הגבר הזה מקודם. האם זה אפשרי? רדואן קפץ מהכיסא במהירות, השליך את התמונה שיצאה מהמסגרת שסביבה שברה כאשר התרסקה לרצפה. הוא חיפש בתוך קופסת התמונות ששטחה מתחת למיטתם הנישנת, והוציא אלבום תמונות מלא כמוהו באבק. הוא בדק תחילה את התמונות מהארוחה הראשונה שלהם וראה אותו. האיש בכובע השחור הופיע כאחד מהאורחים בקבלה שרדואן הזמין יחד עם ג'ניפר. הוא דפף את האלבום במהירות ונפל על תמונות מהבוקר הראשון שלהם ביחד. הגבר בכובע שחור היה שם, חצי חבוי מאחורי וילונות בצבע שארז של חדר המלון שלהם. הוא זרק את האלבום לרצפה והחל לחפש בתוך המגירות השונות של המקום שפעם היה קן האהבה שלהם. סוף סוף, הוא מצא את

מה שחיפש: אלבום תמונות מתקופה שבה ג'ניפר עדיין הייתה ילדה. רדואן דפף בחופשיות והסתכל על התמונות השונות אחת אחת. סגר את האלבום בסופו. ראה את הגבר בכובע השחור בכל תמונה. בתמונות מכיתה, הוא היה שם. בתמונות מהחופשה גם. גם בתמונות כמעט מטושטשות, הוא הצליח לראות אותו. רדואן סגר סוף סוף את העיניים ושאל את עצמו מה כל זה אומר.

פרק 4: האכזבה של טאריק אמראני

טאריק זכר מאוד את היום בו ראה בטלוויזיה את מעצרו של אטנס. בעצמו, כשלא ראה את עתיד התנועה, כמעט חשב לחתוך לעצמו את הידיים, עד ששמע בטלוויזיה על התנדבותו של אטנס בפניונים במהלך הפרק החדשותי, בין שתי ידעניות נפלאות. הוא חשב בהתחלה שאין לו יותר אמוציות, אך עם מרגו, חידש לאהוב, וכעת הוא הרגיש זרם של רגשות נובע ממנו בכל גוף. בעיניו, זה היה ברור: מעצרו של אטנס היה סימן לסיום התנועה. הוא הפסיק להרגיש אשמה והחליט בקפיצה לזוז מפה, לעזוב את ה-81 ולחזור לחיים המאורגנים שלו כשהיה חי בעבר במפיה, וזאת מבלי גם רק לחשוב על לכבות את הטלוויזיה שעדיין פעלה כאילו מפנה לקהל בלתי נראה. בפניה כהה של החדר, הגבר בכובע השחור צחק מתוך הומור.

פרק 5: האכזבה של מרגו דלסאל

מרגו נדמית במשרדו של דניאל. אהבה לבוא לכאן ולהרגיש את הבושם לגבר מתמצק מתמצק שדניאל מניח על עצמו מדי יום, לפני שכמובן נכנס לכלא. החדר עוד היה מדמם מהריח שלו והיא אהבה לצעוד מצד לצד בחדר ולדמות שהוא כאן, לידה. קוונטן השאיר לה לבוא ולהישאר כמה שהיא רוצה. הוא לא שאל אותה פעם על מה היא נמצאת שעות כל כך ארוכות במשרד של דניאל, והיא מקווה שכך יימשך זמן רב יותר. לפעמים היא יושבת על הכורסא בעור שדניאל הביא למשרדו, במיוחד כדי שתרגיש נוח כשהיא באה לבקר אותו, ואז היא שקועה על ידי המשענת של הכורסא, מתקרלת על עצמה ומניחה לדמעות חמות לנוזל לאורך הלחיים שלה. לסוף היום, היא עוזבת את משרדו של דניאל כאילו כלום לא קרה, בעודה יודעת שהיא תחזור כנראה יום למחרת.

פרק 6: האכזבה של קרולין גולארטס

קרולין שמעה בחדשות כי אתנס נעצר. כבר עבר שנה מאז שהם לא יחד, אך קרולין לא הפסיקה לחשוב עליו. כאשר היא קיבלה את רישיון הנהיגה, היא שיחקה לו על כך. גם כאשר היא הרגישה קצת ירודה, היא פנתה אליו גם אז. היא שוחחת איתו כל יום. לצערה, התמונה אליה היא מפנה לא עונה

לה. לילה אחד, כשהיא נרדמת עם התמונה של אתנס, היא כתבה אותה ללא כוונה. למחרת, היא התחילה לנקות את כל הבית שלה, נקמה נקמה על הזוגיות המעטופת במקום נקי ויבש. כאשר קרולין שמעה בטלוויזיה על האכזבה של אתנס, היא הבינה שהתמונה שלה לא תענה לה יותר. היא קמה, לקחה מקל גולף ושברה את מסך הטלוויזיה הדולק עוד, מפילה כך ברקיע נפשיים מסביב. לאחר מכן, היא שבה, בתשועות, נהנית מהשקט החדש שהתפשט בחדר, והחליטה שהשקט יהיה עוד יותר נעים להאזין אליו בהלוויתה של מריון, פעם ולתמיד.

פרק 7: האכזבה של אדם פירסט

אדם עמד על קצה גג משרדי חברת דנוור. הוא היה במצב בלתי יציב וראה שזו בדיוק ההבחנה בין חיים למוות: צעד אחד. זה היה די לרדת לפני ריק והוא ראה שזהו בדיוק הפער בין החיים למוות: צעד אחד. רק צעד אחד להכנס לכנסייה ולהתפלל אל אלוהים. גם כדי להיכנס לאופקים כהים ולחיבוק המוות, כמו שעשו רוב הנשמות האבודות. הוא שוב ראה את פניו המסויטות של איש המשטרה טרד. הוא לא היה עם אתנס ביום שטרד מת, אך שזהו ראה את מותו בחלום, דבר שאולי היה עדיף. אדם הרגיש את הרוח נושבת על פניו. הוא חשב על מה שאתנס אמר לו קודם לכן, וראה שהכל התקיים. אתנס ידע שהוא יסיים בכלא, גם אם הוא לא ידע מתי ואיך. אז דיבר לכולם על פרידתו. אדם ידע גם דבר נוסף. אתנס סרב להציב את אדם במדיה בשל דמותו הדומה אליו, כדי להראות לעולם שאתנס יכול להיות גם בכלא וגם בחוץ. זה היה משחק חכם. אדם אז חשב שאם אתנס לא היה נתקע בכלא, התנועה שלהם היה עובדה לזמן מה לפני שהאנשים היו סוף סוף שוכחים אותם. אך אדם היה מאוכזב בכל זאת. הוא היה מאוכזב שלא הכיר באתנס יותר טוב, והוא היה מאוכזב שלא תמך מספיק באתנס כשהוא עדיין היה ביניהם.

פרק 8: האכזבה של רודי ולודי

לאחר המעצר של אתנס, רודי זכר שאתנס דיבר על מעצרם של שניים ואז הגיד שהמעצר של דניאל הוא שינוי שאף אתנס לא ציפה לו. אתנס הכריז לרודי שהאירוע החדש הזה הוא תחילת שרשרת תגובות של מזל מזר, שתשחרר את רודי מהכלא. רודי, היום, היה כועס. הוא לא ידע מה כל זה אומר, אך הוא החליט לבדוק את תיאוריהו של אתנס ולנסות להפוך את שרשרת התגובות כדי להוציא אותו מהכלא על חשבון חופשו. רודי הלך מייד לקרובת משטרה ולקצין המשטרה הראשון שבו נפגש, אמר: — אני אחראי על פריצת הבנק בחברת דנוור!

השוטר קלט את המידע במחשב ובחיוך רחב, הודיע לרודי:
— מזל טוב, צעיר, חברת דנוור שוחררה אותך מהאשמה בפריצת הבנק.
תתראה כגבר חופשי!

— גם הפצצתי את טאריק עמראני בקרבה!
שוטר הקליד את המידע החדש במחשב, ובפתאום פתח את העיניים, הודיע לרודי: "מר עמראני טאריק מסרב להגיש תלונה נגדך. יש לך באמת המון מזל. בכל מקרה, זה היה אמיץ מצידך לבוא ולהסכים לפרט. אני מחזיק לך שוב ושוב, בעיני חוק, אתה אדם חופשי ואף אחד לא יעצור אותך תחת פקודה שלא תתעבר על אותו חוק." רודי יצא כועס מתחנת המשטרה וחזר לבנק דנוור שבו שבר בעבר פריצת בנק. הוא נכנס, הלך לקופה הקרובה ביותר ואמר: "אני רוצה מאה אלף יורו, ואני רוצה אותם עכשיו!" האישה בקופה חיוך אליו ואמרה: "זה כמו שזה, מר ולודי." "אני מתנצל?"
— הכרטיס דנוור הציע את כל כספו לתמיכה בתנועה, חשבתי שהיית מודע. היא הוסיפה תוך כדי כיהנה חטובה. רודי, מופתע, ענה:

— לא, לא הייתי מודע.
— אני מניחה שהוא רצה לחכות לרגע הנכון כדי להודיע לך.
הוסיפה היא תוך נפיחת בועה מחטובה ורודה ההולמת כהה את שערותיה הורודות, שבהן ניתן היה להבחין במקום או שניים של שיער בלונד. רודי שאל בקול המרגיש השקפת עולם רמה ופאניקה:
— ומה אם אני הולך לבנק אחר?
— אין בעיה, אם כך, מר דנוור יש לו חלק חשוב בכל מקום שמספק אמצעי פרנסה בעיר הזו. רודי יצא לעצמו מתוך הבנק, כועס. הוא פשוט התלבט על מה הוא יביא עמו וגם לא נראה כל כך שיתרומם ממנה.
אז ראה חנות בכפר שהייתה תלויה בלבד על עצמה והלך אליה. כשנכנס, הוא פנה לצעיר שעמד מאחורי הקופה ואמר לו: "תן לי את הכסף שבקופסה!"

הצעיר הפנה אליו את פניו, פעם נוספת ראה ידידו מרחוק וצעק: "רודי! אחי! איך אתה? שכחתי לחלוטין שיש לך מעומד אצלי כסף! זה כל כך ישן! ישב! אני אציע לך לשתות ולאכול בזמן שאני מחפש את המחברת שכתבתי בה את מה שאני חייב לך! אתה תמיד מוזמן כאן! אני כל כך שמח לראותך שוב! היינו כמו אחים יחד באותו זמן! מה התרחש לך מאז?"
מבלי להגיב, רודי יצא בדרך מה החנות, מחפש רעיון אחר. הוא זכר אז בעסק אחר שלא נגע בו דניאל. זו הייתה חנות מוצרי בולגריה בשם "מלבלב הבלקנים". הוא רץ שמה במהירות וכשנכנס בחופשה, אמר למנהל:

— אני רוצה את תוכן הקופה!
— אבל כמובן, מר ולודי! אמר לו המנהל לפני שהוסיף:
— כשמתחשק לך לקבל פיצוי כלכלי, עם כל הפרסום שעשה אתאנאס לחנות שלנו עם הספר שלו!

— לא... אני... ראה!
 רודי יצא מהחנות בזיעה והייתה לו רעיון חדש. הוא לקח את הרכב שדניאל העניש לו ונסע לכניסה של גן ציבורי. הוא נפקד אז לילדה קטנה, תמיד בכיסא הנהיגה, ואמר לה:
 — אני מכיר את האבא והאמא שלך! בואי? נלך לגן שיש בו עכבר הענק ונאכול המון סוכריות!
 — אני יודעת שאתה מכיר את האבא והאמא שלי! יש המון תמונות שלך אצלנו, רודי! אבא ואמא אומרים שאתה ילד טוב.
 עם זאת, רודי עזב אותה במקום, יוצא במהירות ובכוונה פגע ברכב של גבר זקן עם קרחית רחבה שיצא מיד מרכבו. רודי יצא גם הוא מהרכב וצעק:
 — ואני לא בונה לשלם לביטוח!
 — אל דאג, ילד, אני עשיר מאוד, יש לי מכוניות כאלה חצי דוזינה.
 רודי, עצבני, התפשט אז על הגבר וסחט אותו. הגבר אמר לו: "איך זה שאני משלם יקר למספריים מאוד גרועים כדי שיעשו לי את מה שעשית לי עכשיו! חכה, אנסה לתת לך כרטיס ומאה יורו כדי להודות לך." רודי יצא מיד לרוץ לאחורה כדי להסתיר בסמסויה קרובה, ושם הוא התרדמן לבכות בתקווה שלא יופל לו תערובת על ידי עוברים אולפנים.

פרק 9: האכזבה של עדנאן בחאר

עדנאן החליט לקחת חופשה, וכן יהיה לו צורך בכך. מטופלו האחרון נפטר על שולחן הניתוחים, והוא היה בטוח שיכול להציל אותו. עדנאן היה בביתו, חושב על פניו, הפנים שלו חלקית נשרפו מן הלהבות. כן, עדנאן היה רוצה להציל את הסוכן טרד. בעיני עדנאן, הוא היה לקוח כמו כל נפגע אחר.

פרק 10: האכזבה של מריון גלמס-תור

מריון הייתה בבר ושותה כוס אחרי כוס. בלילה הזה, היא החליטה לשבור את השיא של השתייה של הסוכן טרד. אטנס היה בכלא והתנועה שלו תיזקק כנראה לפסולת ואפר. מריון לא צפתה באטנס לרחוק מאיתם כל כך מהר. טרם הם הצליחו לאגוד את העולם תחת דגל תנועת ה-81 כפי שאטנס אמר שהוא יעשה. מריון ראתה את עזיבתו של אטנס כמשהו מרוחק, היא לא יכלה לדמות את זה, לא בטרם 21.2102.21 והיא עדיין קשה להבין. היא עדיין לא מצאה את הרגע הנכון לספר לו מה הכניע אותה להצטרף לתנועת ה-81 ולא תילך לבקר אותו בכלא כדי לספר לו. זה כנראה לא ישנה יותר כעת, הכל נגמר. אז היא שתה, שתתה כדי לשכוח, שתה כדי למנוע מעצמה לזכור, כדי למנוע מעצמה לחשוב, לחשוב על מה שהכניע אותה להצטרף אליהם, כי זה אין יותר את הכדור שלה, והיא תצטרך להתמודד עם זה בפרטי. כעת יהיה לה לבדה לשמור על סודה. אז ראתה

את פייר נכנס לבר והצטרף אליה. הוא ראה אותה, ובלעדיות עם הפתעה, שאל:

— שלום מריון, מה את עושה פה?

— אני שותה כמו בור! זה לא נראה לך?

— בהחלט! קצת מפתיע שכדוראן הגיאולוג שאני עומד להיות שכח מזה! הוא חייכה אליו באופן מסחרר. מריון חיהקה אליו בחיוך. היא תהיה לבדה נשיאת הסוד שלה, אך הערב הזה היא לא תהיה לבדה.

פרק 11: האכזבה של קוונטין סימון

מאז שדניאל נמצא בכלא, לקוונטין אין יותר זמן לראות את קרוביו. בניהולו של חברת דניאל, הוא נאלץ לישון ולאכול במקום העבודה שלו. לעיתים קרובות היו לו הרעיונות השחורים שלו, אך בידיעה לו על החשיבות שחברת דניאל מצליחה לשרת בעולם זה, הוא התחיה. לו לא היה ברירה, מכיוון שכדי שאטאנס יוכל להשקיע בקהל נרחב ולהראות את הדרך אל העולם הרוחני לכמה שפחות אנשים, יתכן שהוא יזדקק למימון מהעולם החומרי. אולי לכך בסופו של דבר שומש העולם החומרי? לקוונטין הוחלט לא לחשוב יותר מדי על כך, יום עבודה ארוך המחכה לו מחר, הוא מניח את הראש על שולחן האקצ'ו המהודו של דניאל ומתרדף ליד הסנדוויץ' החצי מוכן שלו.

פרק 21: האכזבה של סימון בלטריקס

סימון עבד כברמן. כעת, שאטאנס היה בכלא, הוא החליט להתמקד בעולם החומרי, אותו הוא רואה בכל פעם שהוא דוחף את רגליו, ולא אותו אותו הוא מקווה לראות. אך אטאנס הטיל באדם של סימון חוסר. חוסר שסימון לא הצליח למלא, עד שבערב מסוים שבאה אישה צעירה מסתובבת בשיער אדמוק שבאה לבר שלו, נקרבה אליו ובמקום להזמין ממנו משקה או לחכות שיבוא איש להציע לה, היא חייכה לו בדרך משובחת והתחילה לדבר איתו על עולם מדהים שהיא יכולה לראות לו. סימון, התפרץ על ידי דבריה, נתן לה להיכנס לליבו. האישה הזו נקראה יזבל.

פרק 31: האכזבה של פול גוט

פול היה לבד, בביתו, בחשכה. הוויינים היו מורדים והוא התענג על הצל שבדירתו בעיקרון בחשבון עצמו כשהוא חוזר על כל מה שקרה לאחרונה. הוא היה דיכאוני כבר לפני שאטאנס בא להגיד לו שהוא חלק מתנועת 81. כעת הוא מתכוון לחזור לדיכאונו. בראשו של פול, הכל היה מסודר בצורה פשוטה מאוד: אטאנס כעת בכלא, הוא לא יכול להגיד דבר בתוך קרב ה-81

מבלי שג'ונתן ינסה לפרש כל פרט בדבריו, ולסיום, מריון שלא ידעה על הרגשות של פול אליה, נראית לו עם פייר. פול סגר את עיניו בציפייה למותו.

פרק 41: לילה בכלא

אטאנס התעורר בלילה במרכזו. הוא חלם מחלום נבואתו. דניאל, שהיה באותה תא עימו, היה ישב בפינה של התא ומביט על אטאנס במבט שאינו סומא מכל התחלקות. כאילו עונה על שאלה שהוא שאל אותו, אטאנס אומר אז:

— הכבלים שלהם לא יכולים לשמור עליי. באתי להביא אור לאנושות והם שלחו אותי לצל. אני לא יכול לאשוב להם על חוסר הבנה שלהם, כי יש להם עיניים והם לא רואים, ויש להם אזניים והם לא שומעים. אך אף שאני מתקש לא לדעת למה, אני חושב שהופעתי כאן אינה ללא משמעות. והטבעת הזו שנתת לי, הטבעת הזו מידי עם של חייל שהצילתי אותו, היא עוד סוד אחד, אך סוד הנותן משמעות לביקורי אצלך. בהתחלה חשבתי שעלי לעבור דרך זו למענה על תכלית התנועה, אך הטבעת המחוקת ב'ל' מזמינה לי ספק על מטרת ההופעה האמיתית שלי כאן. מרגע לרגע, יש לי תחושה, כן, תחושה, שהתשובה לשאלותינו נמצאת בעבר. אך יהיה מהו תכליתי, דניאל, אני מצטער לומר לך באמת, אנו נגלה אותו יחד. — הופעתך כאן מחזיקה לי את הלב.

השיב דניאל בקול חלש. אטאנס הוסיף בתשוקה:

— שמח לך, דניאל, ייתכן ואתה תהיה, גם ככה, העד לדברים שאחרייך לחברי התנועה לא תתקיים להם סיכוי לראות. — אני לא ספקתי לכך.

— הדבר היחיד שדאג לי הוא שהזמן מתפרק. אין לי כל מושג כאן על הזמן. אני רק יודע שאנו באפריל של שנת 0102 ויש לנו כמעט יותר מ-2 שנים כדי לפעול.

— עם אותך להדריך אותנו, זה יהיה מספיק בצורה מוחלטת.

— הבעיה היא שאני כבר לא מדריך, אלא אסיר ובסופו של המנהרה, האור, אני היחיד שרואה אותו.

— לא, אתה לא לבד, כי אני רואה אותו גם. כשאני איתך, אני יודע שאני לא צריך לפחד מצל של מוות, כי אתה מסוגל להלחם בו.

— זה מה שחשבתי, אך שריון של האיש בכובע השחור מוכיח שאני לא יכול להציל אתכם מכל רע. חייב להיות זהו דמון 'לגיון', כי הוא הוא 'רב'.

— מה יכול למנוע ממנו לשלוח כפוליו תחתיו כדי להבטיח לו את ההמשך החיים?

— יש לי רעיון לגבי האמצע שיש להשתמש בו כדי להשמיד אותו באופן סופי, מאחר שהחלומות שלי מתמלאים בתשובות, אך לכך, עלי לצאת מכאן, ולפני כן, עלי לדעת למה אני כאן.

— המצב שלנו בוודאי ישתפר כשנדע יותר על זה. בינתיים, הבט אל החופשיים, כי הם למעשה האסירים של ברזל החומרים שבנו על ידי עצמם ומכלאות נסתרות שחזקו בעצמם.

— אין זמן להעמיד אותם לחשבון, כי עדיין לא הגיעו למחצית של דברי הקודש שלנו אל אלה הנדונים.

אטאנס ביקש לראות מחדש את הלבנה המלאה דרך חלון תא המעצורים שלו, והוסיף: "הדברים מתמהים."

פרק 51: אכזבת הסוכן טרד

הסוכן טרד פתח את העיניים. הוא הסתיר את הגרון שלו, את אותו שחתך בעזרת סכין של אטנס, מסיים את חייו, והרגיש במקום שבו ביצע את החתיך, צלע ארוכה. הוא קם מהרצפה הקרה שעליה שטוח, וראה את האיש בכובע השחור. הסוכן טרד היה רוצה להתעורר בכל מקום אחר, רק שיהיה רחוק, רחוק מהאיש בכובע השחור. הוא ראה אז שבמקום שהוא נמצא, יש עוד שדים, הוא הוקף מעשרות שדים ואף יותר. בצורה מוזרה, הוא הרגיש בכל זאת שקט, שלוה. הוא ידע שהוא אחד משלהם כעת, והרעיון הזה לא גרם לו כל כך הרבה דאגה כמו בעברו הראשון. הוא שאל אז את האיש בכובע השחור:

— האם אני בגיהנום?

— לא, הבאנו אותך לחיים, סוכן טרד, כי רצינו לזכות בקצת התלהבות. אז האכזבה של סוכן טרד הייתה גדולה מאוד, אך הוא צפה לדברים יותר רעים. בסופו של דבר, הוא ענה לאיש בכובע השחור, באופן אדיש: "אז, בוא נתפנק במקרה הזה."

להמשך ב-81 הנבואה: 8181-2

הערות

- 1* : ביוונית, השם "אטאנס" מתרגם ל"בלתי נפטר" והשם "אנסטסיה" מתרגם ל"תחייה".
- 2* : הפניה שוב לשם "אטאנס".
- 3* : מנה בולגרית מסורתית.
- 4* : עד כה, לא הוכחה קשר ברור בין אטאנס לרודי.
- 5* : משקה מבוסס על חלב.
- 6* : בעברית: מורה.
- 7* : בעברית: מורה.
- 8* עד 001: פסוקי 81 מפרקי התנ"ך
- 101*: גבריאלי בעברית משמעו: האל הוא עוזי

פוסטפייס של הסופר

עכשיו שסיימת את הספר הזה, תוכל לחזור לחלומותיך כל עוד הם יהיו, בהמתנה להשקפת כרך הבא של '81 הנבואה'. ויברך אותך אלוהים."

כתובת האימייל שלי : atanaskoutrev@yahoo.fr